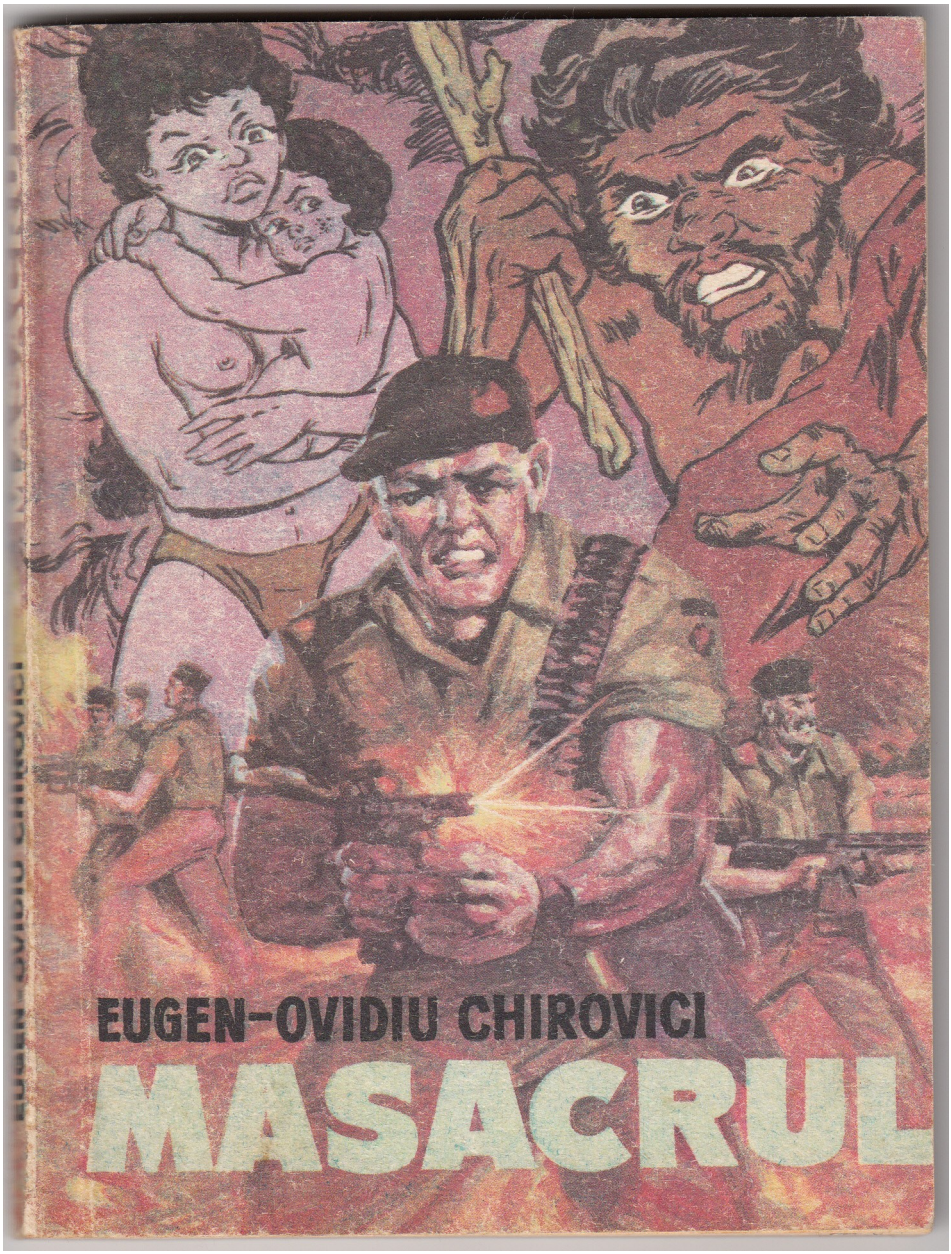
EUGEN-OVIDIU CHIROVICI
MASACRUL

EUGEN OVIDIU CHIROVICI
MASACRUL

EDITURA „CALYPSO“, BUCUREŞTI, 1991

Orice asemănare cu oameni si fapte reale este rodul întîmplării. Dar masacrarea sutelor de mii de oameni nu este imaginară, ci una dintre cele mai crude realităţi ale acestui secol.
AUTORUL

197 ..., undeva în America de Sud

PARTEA ÎNTÎI

Şi poate că nu s-ar fi întîmplat nimic dacă nenorocitul acela de Mr. Tysson nu s-ar fi grăbit s-o şteargă cu cele două bătrîne pe care mi le datora pentru cele trei săptămîni în care îl însoţisem în Pădure, încercînd să-i explic deosebirea dintre o pumă şi un curcan sălbatic — fără să reuşesc de altfel. Şi după ce-i împuşcasem o maimuţă neagră şi cîţiva tucani de toată frumuseţea, era să încasez şi un glonţ în cap de la un «seringueiros»— căutător de cauciuc. Pe cînd eram plecat pe rîu la pescuit, Mr. Tysson, pornit de unul singur în expediţie, observase cum omul îngropa ceva la rădăcina unui pau brazil. Bineînţeles, mînat de curiozitate, încercase să dezgroape acel ceva, lăsîndu-şi urmele pînă la locul unde ne instalasem cortul. Era vorba de nişte piei de puma pe care căutătorul de cauciuc le pusese în siguranţă, bine sărate şi închise într-un cufăr, pînă urma să coboare cu barca spre oraş pentru a se aproviziona, obicei pe care-l aveau toţi pentru a nu fi jefuiţi de « desperados », bandiţi albi ce bîntuiau prin zonă. Cînd şi-a dat seama că s-a umblat la comoara lui, seringuieiros ne-a luat urma şi am scăpat ca prin minune de un glonţ ce mi-a vîjîit pe lîngă ureche. Pînă la urmă l-am lămurit, dar chestia asta m-a costat o sticlă de rachiu

şi eforturi duble de a mă abţine să nu-l sugrum pe Mr. Tysson. Mister Tysson era avocat în Detroit şi sigur avea să le împuie capul la scorţoşii săi prieteni cu o grămadă de minciuni, în elegantul său cabinet din care n-aş putea să cumpăr nici măcar cristalul de pe birou. Imi dăduse întîlnire la orele 10 dimineaţa, adică exact la o oră după ce cursa de New-York decolase, lăsîndu-mă, după trei săptămîni de calvar, doar cu învăţături de minte.

De trei ani locuiesc aici şi între timp am învăţat spaniola şi portugheza şi vreo cîteva cuvinte din fiecare dialect vorbit de indieni. Mi-am ales meseria de călăuză în junglă pentru turiştii bogaţi, care ar da orice să poată povesti acasă că au ucis o pumă cu mîna lor, nătăfleţi care bagă mii de dolari în arme de vînătoare dar nu-s în stare să nimerească un elefant de la 5 picioare. N-aveam nici un prieten. In primul an de şedere reuşisem să mă lipesc de un francez, băiat drăguţ şi liniştit, vînător de prima clasă, care reuşise — lucru rar — să strîngă bani frumoşi din comerţul cu piei. Nu bea — alt lucru rar — şi îi scria în fiecare săptămînă soră-si, la Caen. L-au curăţat chiar cînd se pregătea să plece şi n-am aflat nici pînă în ziua de astăzi cine a făcut-o. Pe aici e periculos să-ţi afirmi convingerile politice cu voce tare şi, în general, nu-i bine să fii prea vorbăreţ, iar oamenii ştiu lecţia. Cei care-şi dau drumul la gură o fac fie pentru că-s beţi, fie pentru că puţin le mai pasă de pielea lor, ajunsă în asemenea hal că nimeni nu mai strică un cartuş pe ea. După ce Pierre a murit, am încercat de vreo cîteva ori să-i scriu soră-si, dar n-am reuşit. S-o fi ocupat poliţia de asta.

Şi iată-mă cu o bere în faţă în localul lui Orlando, dorindu-i lui Mr. Tysson să-şi sfîrşească zilele mîncat de urşi în Munţii Stîncoşi. Cînd mai ai 14 dolari în buzunar viaţa ţi se pare la fel de însorită ca o noapte nepaleză şi devii ceea ce se cheamă un om disperat. Iar oamenii disperaţi se bagă în tot felul de afaceri încurcate, cum ar fi cea propusă de Mr. Gomes. Individul îmi pusese o mînă protectoare pe umăr, iar cînd m-am întors, m-am trezit în faţa unui rînjet tipic sud-american, care aduce cu o savarină cu frişcă uitată la soare. Mi s-a adresat într-o engleză corectă:

— Mister Candwell, dacă nu mă-nşel ? Sînt Mister Gomes. Permiteţi să iau loc?

— Te rog.

Era un tip între două vîrste, cu un aer prosper. Costum alb la două rînduri, o pălărie clasa întîi iar pe inelarul drept purta un inel cu blazon. Dar de după zîmbetul unsuros şi costumul scump îşi iţea capul ciufulit băiatul care la 12 ani vindea ilustrate pornografice şi scormonea prin lăzile de gunoi. Cunoşteam genul. Porneau din mahala din familiile cu 10 copii, decişi să facă orice ca să nu le mai fie foame vreodată. 19 din 20 sfîrşeau prin a putrezi în puşcării, înjunghiaţi de « desperados» sau de indieni, împuşcaţi în bordeluri de poliţie sau de tovarăşii de « afaceri». Unul din 20 reuşea, şi la 50 de ani, gras şi arătos, părea un om de afaceri cu şcoală. Scăpat nepătat, putea să se aşeze într-un cabinet elegant în centrul oraşului, scriindu-şi numele pe uşă cu litere aurite şi adăugind «om de afaceri». Şi pe aici «afaceri» poate însemna orice de la crimă cu simbrie pînă la afaceri imobiliare. Mister Gomes era norocosul din cei 20 şi părea teribil de mîndru de asta.

Se aşeză şi făcu semn chelnerului:

— Ce bei, mister Candwell ?

— De obicei, Martini.

— Două, spuse el şi peste cîteva clipe chelnerul ne puse paharele în faţă.

— Băieţii ăştia habar n-au să servească un Martini, zîmbi Gomes, privind paharul. Un om fin ca dumneavoastră, trăit în S.U.A., n-ar trebui să intre în bodegi de teapa ăsteia.

— Mă cunoşti ?

— Mister Candwell, Candwell Kenneth, nu ? Mister Candwell, înainte să propun cuiva o afacere, aflu tot ce pot afla despre el şi te sfătuiesc şi pe tine să faci la fel. Adeseori afli lucruri interesante, care nici măcar nu ţi-ar fi trecut prin cap. Cea mai bună afacere din viaţa mea am încheiat-o cu un tip despre care aflasem că are o amantă în vîrstă de 14 ani, înţelegi?

— Dacă nu mă-nşel, asta se cheamă şantaj, nu?

— Doamne, vorbeşti ca un judecător bătrînel şi ramolit ! Nu, asta se cheamă să ştii cu cine stai de vorbă.

— Oricum, ultima mea amantă avea 35 de ani, aşa că . . .

Gomes sorbi din pahar apoi scoase o tabacheră de aur din buzunar, o deschise şi îmi oferi o ţigară. Ţigări fine, englezeşti.

— Şi ce-aţi aflat despre mine, mister Gomes ?

— O mulţime de lucruri, mister Candwell. O mulţime de lucruri. Că eşti american şi ai venit aici de trei ani, timp în care

n-ai făcut prea mare lucru, deşi eşti un tip isteţ. Că nu afişezi nici un fel de convingeri politice şi nu te droghezi. Şi, mai ales, că eşti una dintre cele mai bune călăuze în junglă. Uite . . .

Extrase din portvizit o tăietură dintr-un ziar şi mi-o întinse.

— O performanţă rară, spuse.

— Ia te uită. N-am avut curiozitatea să văd ce scrie în acest reportaj.

— Iar ei s-au dovedit cam ingraţi, mister Candwell. Nici măcar o fotografie cu tine, curajoasa călăuză. Să reuşeşti să le asiguri un reportaj în mijlocul tribului « Suia » e o performanţă rară. Nici măcar fraţii Villas Boas n-au reuşit să facă nimic în ce-i priveşte. Cum ai reuşit dumneata, nu ştiu, dar, repet, e o mare performanţă. Legat de asta vreau să-ţi propun o afacere. Mai luăm un rînd?

— Nu. Mulţumesc.

— Cum vrei. Deci, asta-i. Cred c-ai înţeles. Vreau să te angajez să conduci un grup pe Xingu inferior, şi să-i ajuţi să dea de aceşti « suia », pe lingă zona Centru, nu?

— Exact. Şi ce fel de grup ?

— Un grup de oameni, mister Candwell. Mai mult nu mai este treaba dumitale, ci a lor. Spune-i grup de geologi, dacă vrei; firma mea a făcut nişte prospecţiuni în zonă şi vrea să mai facă, dar are nevoie de linişte. Dacă ar fi fost vorba de un trib pacificat, aş fi apelat la Fundaţie. Dar aşa, răspund eu de oamenii pe care-i trimit.

— Cîţi vor fi ?

— Cinci. Nu mai mult de cinci. Iţi plătesc tariful pe care-l iei de obicei — 100 de dolari pe zi, nu? Şi toate cheltuielile. Şi dacă iese bine, adaug şi o mică recompensă.

— Sincer să fiu, ideea nu mă prea atrage, mister Gomes.

— Uite ce e, mister Candwell. Am motivele mele să nu apelez la vreo călăuză a Fundaţiei. Dintre călăuzele pe cont propriu, eşti singurul în stare să facă aşa ceva. Iar eu am mare nevoie de lucrul ăsta.

Işi aprinse o altă ţigară.

— M-am tot întrebat de ce nu ţi-or fi publicat francezii fotografia. Dar pînă la urmă am lăsat-o baltă. E mai bine, nu? Uite ai aici adresa cabinetului: îl găseşti uşor, e pe lîngă cafeneaua lui Roger, o clădire înaltă. Intri la parter, acolo-s birourile şi arăţi la intrare cartea de vizită. Te gîndeşti pînă

mîine, dar sînt sigur că ai să faci o alegere înţeleaptă.

Se ridică de pe scaun şi mă salută ridicîndu-şi puţin pălăria de pe cap. L-am privit cum pleacă şi am făcut semn chelnerului.

— Orlando e aici ?

— Da.

— Spune-i că-l rog să vină o clipă. Şi mai adu un Martini. Cîteva minute mai tîrziu, gras, fleşcăit, părînd o morsă silită să trăiască la tropice, Orlando se aşează pe locul părăsit de Gomes.

— Ce-i, mister Ken ? M-ai luat de la o partidă de poker şi nu m-aş fi ridicat de la masă pentru nimic în lume, căci cîştig de la un blestemat de yankeu — iartă-mă, mister Ken, tu eşti de-al nostru, înţelegi ce vreau să spun — care mă leftereşte de vreo două săptămîni. N-ai vrea să încerci şi tu?

— N-am chef de aşa ceva, Orlando. Dar sînt sigur că-l laşi în izmene pînă la urmă. Priveşte cartea asta de vizită. Iţi spune ceva numele?

Orlando cercetă cartonaşul.

— Alvaro Gomes. . . n-am auzit. Cum arată şi cu ce se ocupă?

— Inalt, voinic, îmbrăcat la patru ace. Cînd a ieşit, s-a urcat într-un Cadillac alb. Zice că are biroul pe lingă cafeneaua lui Roger. Deci într-un cartier ultra.

— Şi ce vrea ? Ai necazuri cu el ?

— Nu. O afacere.

— Vezi ce faci. Imi pare rău. Nu ştiu. Dar dacă treci mîine seară, o să afli mai multe. Mă interesez eu pînă atunci. Acum te las, mister Ken. Vino mîine seară.

Am chemat chelnerul. După cîte văzusem, mister Gomes, în ciuda bunăstării, uitase să plătească.

— Trei Martini.

— E achitat, mister. Insoţitorul de la masa dumneavoastră mi-a plătit.

— Care însoţitor ?

— A stat la bar. Un domn înalt, blond. Cred că era american, mister.

— I-auzi.

— Da, mister.

Deci mister Gomes era păzit ca un prunc de casă regală. Poate că avea motive.

M-am ridicat şi am ieşit. Pe trepte, un metis fuma un trabuc ieftin.

— Auzi, băiete, dacă n-ai avea o centimă în buzunar şi cineva ţi-ar oferi posibilitatea să cîştigi trei bătrîne, ce ai face?

— Aş accepta, domnule. Sigur.

— Aşa zic şi eu. Mulţumesc.

Se ţinu cîţiva paşi după mine.

— Aveţi ceva pentru mine, domnule ?

— Nu. Vorbeam aiurea.

Birourile erau moderne, construite după model american, cu pereţi de sticlă şi sistem de aer condiţionat. De altfel, mulţi funcţionari erau vizibil europeni sau nord-americani. Cînd intrai din strada aglomerată şi pestriţă, te izbea aerul de ordine şi sobrietate. L-am oprit pe un funcţionar.

— Mister Gomes, te rog. Mă aşteaptă.

— Pe uşa aceea, domnule. Şi urcaţi la etaj. Acolo o să fie cineva care o să vă arate unde are domnul Gomes cabinetul.

I-am mulţumit şi am plecat. La etajul întîi, în deschiderea holului, un bărbat stătea tolănit într-un fotoliu. Se ridică repede.

— Il caut pe mister Gomes. Sînt aşteptat. Kenneth Candwell mă cheamă.

— American ?

— Da. Se pare că-i plin de-ai noştri pe aici, aşa-i Mike?

— Mă numesc Karl. Hai cu mine.

Tipul bătu la uşă şi intrăm. Era o anticameră şi acolo se mai aflau doi indivizi, copie la indigo după cel din hol. Unul dintre ei dispăru după o uşă capitonată, pe care era scris numele glorios al lui Alvaro Gomes. Peste o clipă, scoase capul.

— Pofteşte.

Covor gros de cinci degete şi scrumieră din coarne de muflon pe biroul imens. Plante exotice şi un tablou care sigur valora o grămadă de parale. Ce mai, un birou care te făcea să realizezi cit eşti de pîrlit şi insignifiant în această lume. Mister Gomes veni şi îmi strînse mîna.

— Eram sigur că o să vii, mister Candwell. Eşti un om inteligent. Inţeleg că accepţi. Ia loc, te rog.

M-am aşezat într-un fotoliu.

— Da şi nu, mister Gomes. Am nişte condiţii de pus.

— Corect. Te ascult.

— Prima: tariful nu va fi de 100 pe zi ci de 150. A doua: Nu voi merge singur, ci cu un ajutor — cei 50 de dolari sînt pentru el.

Gomes se încruntă.

— Ajutor ? Ce ajutor ?

Mi-am aprins o ţigară.

— Un ajutor. Şi data trecută am avut. Călătoria e lungă şi periculoasă. Dacă mi se întîmplă ceva mie, sîntem gata toţi. Corect?

Gomes îşi frecă bărbia.

— Bine, fie. Un ajutor. De acord şi cu banii. E-n regulă. Cine-i ajutorul?

— Un băiat de nădejde. Memoriile lui sînt în curs de publicare la « Play-boy », aşa că o să afli mai multe la anul.

Gomes rînji.

— Eşti şmecher, mister Candwell. Mare şmecher. Dar îmi placi.

Deschise un sertar şi căută ceva.

— Ai aici 1500 de dolari. Restul cînd te întorci. E-n regulă?

— Da.

— Plecarea peste trei zile. De avionul care o să vă ducă pînă la M. o să mă ocup eu. Tot el se va întoarce după voi după 3 săptămîni.

Am băgat banii în buzunar.

— O.K., Gomes. Nici o chitanţă semnată? Dacă o şterg cu banii?

— Am încredere, mister Candwell. Sînt sigur că nu o să faci aşa ceva.

Dar zîmbetul lui spune altceva. Ceva de genul: « Eşti un biet amărît cu numele de Kenneth Candwell. N-ai unde să fugi. Ştii bine că oamenii mei te vor găsi chiar dacă te vei ascunde în China, şi îţi vei vopsi moaca în galben. Şi te vor jupui de viu. Mie îmi pasă prea puţin de 15 sutare, dar ţii la pielea ta prea mult ca să faci prostii.

— E-n regulă, mister Gomes. Unde ne întîlnim peste trei zile?

— La aeroportul C., la 5 dimineaţa. Nu pleca. Vreau să-ţi prezint pe cineva. Pe şeful grupului pe care-l vei însoţi. Aşteaptă.

Apăsă pe un buton.

— Pedro? Trimite-l pe mister Hamilton te rog

— Sînt sigur că o să vă înţelegeţi bine, spuse Gomes.

Uşa se deschise şi peste o secundă ştiam deja că nu o să ne înţelegem deloc bine. Era un tip pe la 30—35 de ani, înalt,

ciolănos, îmbrăcat într-un fel de salopetă militară de camuflaj.

— Mister Candwell, Hamilton, făcu Gomes prezentările. Individul îmi întinse mîna şi mă privi obraznic.

— Ăsta-i ? ! întrebă el pe Gomes.

Gomes se schimbă la faţă.

— Ia-o uşurel, Hamilton. Mister Candwell va fi călăuza noastră.

— E-n regulă. Pot să plec ?

— Da.

Tipul ieşi, legănîndu-şi umerii. Eram sigur că-i un fel de ceea ce americanii numesc « soldier of fortune», adică un mercenar. Poate un individ rămas şomer din Vietnam sau din Legiune. Era plin continentul de ei, căci adulmecau sîngele ca nişte şacali. Şi unde curgea sînge era rost de cîştig pentru ei. Privire fixă şi fum de «iarbă » în loc de suflet. Tipi la fel de periculoşi ca nişte năpîrci, transformaţi pentru totdeauna în maşini de omorît.

M-am uitat după el.

— Dacă ăsta-i şeful, presupun că toţi sînt aşa, mister Gomes.

— Mark Hamilton e un băiat bun. Doar că face puţin pe grozavul. Gomes ridică din umeri. N-ai decît să nu-l bagi în seamă. Rolul tău e să-i conduci şi atît, nu eşti angajat să faci conversaţie.

Merse într-un colţ şi prepară două băuturi.

— Mult noroc mister Candwell. Sincer să fiu, nu te invidiez deloc. Ştiu ce-nseamnă Pădurea. Dar toţi ne cîştigăm pîinea cum putem. Nu?

— Aşa-i.

— După ce te-ntorci, poate o să găsesc ceva mai bun pentru tine. E păcat ca un om care ar putea să facă atîta, să slugărească nişte pensionari bogaţi. Asta, bineînţeles, dacă vrei.

— Dacă oferta rămîne în picioare, o să mă mai gîndesc. Mulţumesc oricum. Şi whisky-ul e excelent. Acum trebuie să plec. Deci peste trei zile, la cinci dimineaţa, la aeroport.

Nu-mi plăcea deloc. M-am oprit pe o terasă şi am băut două ceşti de cafea, răsfoind ziarele. Femeile din lumea bună erau înnebunite după metişi şi unul dintre aceştia făcuse o adevărată carieră ca play-boy. O fotografie îl înfăţişa la braţ cu o actriţă suedeză, o femeie înaltă şi cam trecută. Preşedintele ţării ţinuse un furibund discurs împotriva bandelor de traficanţi de carne vie; mă îndoiesc că acestora le-a păsat prea mult. Tulburări în

Universitate. O ziaristă curajoasă care face un reportaj într-o mahala mizerabilă. Copii cu burta umflată jucîndu-se lîngă porci. Un mare boss a băgat-o pe mînecă, fiind acuzat că a luat mită, ca şi cum asta ar fi ceva ieşit din comun. Şi, tot aşa.

Am trecut pe la Orlando, dar patronul era plecat. Pe Carlos ştiam că nu avea rost să-l caut la ora asta. Carlos era cel care urma să mă însoţească în expediţie.

Nu-l minţeam pe Gomes. Aveam, într-adevăr, un ajutor, care mă însoţise şi data trecută la Rio Muerte. Era refugiat politic, după ce în ţara lui pierduse o revoluţie, sau ceea ce crezuse că a fost o revoluţie. Fiindcă în ţările astea, de multe ori s-a întîmplat aşa. Un oarecare colonel se pune în fruntea unor « contras » şi spune că cel care conduce acum este un ticălos vîndut Moscovei sau Washington-ului, depinde de variantă. Şi luptă. Dacă pierde, devine « trădător şi cîine roşu », dacă cîştigă,« erou » şi « eliberator ». De cele mai multe ori, bieţii oameni s-au trezit pe cap cu dictatori la fel de răi ca şi primii, dacă nu cumva mai răi. Dar nu se dezvaţă să mai aplaude imediat pe indivizii care le promit « prosperitate şi belşug ». Apoi se află că ceva s-a discutat la Moscova sau la Washington, că armele erau sovietice sau că acţiunile cutărei firme au crescut. Asta-i tot.

Pe aici nimeni nu-ţi pune prea multe întrebări de unde vii sau ce-ai făcut. Carlos era cunoscut ca un dur, dintre cei autentici şi care cunoaşte bine Pădurea, o vreme lucrase pe lîngă Fundaţie. De la el aflasem cîte matrapazlîcuri se făcuseră sub ochii binevoitori închişi ai Fundaţiei. Acolo, în lungul drum pe Rîu, îmi povestise viaţa. Pentru prima oară, cum spusese el:

— Ken, bătrîne, la 20 de ani eşti dispus să mori pentru fleacuri. De nimic nu eşti mai îndrăgostit decît de cuvintele frumoase. In munţi, eram sigur că G. are dreptate şi că merită să mori pentru a-i răsturna de pe scaune pe cei care «sugeau sîngele poporului», cum spuneau ei. Mi-am petrecut doi ani în Pădure, ca o jivină, dormind cu capul pe puşcă, aşteptînd o minune. Am rezistat pînă la sfîrşit şi chiar am reuşit să mă ascund vreo cîteva luni după înfrîngere, angajîndu-mă la o fermă, dar m-a pus dracu şi am trăncănit într-o seară cînd băusem prea mult. Peste trei zile au venit să mă umfle vreo cincizeci de soldaţi, parcă aş fi fost general. Pînă la garnizoană m-au dus cu mîinile legate de şeaua calului, arzîndu-mă cu patul

puştii în cap. Fiecare dintre băieţandrii ăia, care n-aveau mai mult de 20 de ani, se purta de parcă le-aş fi omorît mama. Ştii ce-nseamnă să mergi două zile prin soare, fără să bei un strop de apă, cu jumătate de sînge în tine, tîrît printre bolovani şi gîndindu-te că în curînd vei fi spînzurat ? Şi asta după ce vor trage pielea de pe tine mai întîi?

La garnizoană m-au bătut o săptămînă încheiată, zi şi noapte. Pîine, apă şi mardeală. Nu aveam ce să le spun şi ştiau şi ei. Dar îşi făceau datoria, cum se zice. Noroc că sînt un zdrahon. Un tip subţire n-ar fi rezistat nici cinci ore. Eu îi întrebam mereu de ce nu mă împuşcă, eram sigur că pînă la urmă asta or să facă, oricum. Dar se-ntîmplase că ceva se schimbase în cele cîteva luni şi generalul împuşcase prea mulţi. Băieţii de la Washington îi spuseseră să se mai potolească. Am scăpat cu închisoarea, dacă asta se cheamă a scăpa. Zece ani. Muncă, să punem umărul la înflorirea patriei.

Ce era acolo, nu cred că pot să fac pe cineva să înţeleagă. Vezi că sînt de doi metri. Eu am rezistat 6 luni, dar am văzut tipi care s-au curăţat în două săptămîni. Chipurile făceam nişte amenajări pentru irigaţii. Am impresia că nu era nimic bun, săpam pur şi simplu pămîntul fără rost, 12 ore pe zi, în soare, care te topea văzînd cu ochii. Deşteptarea la cinci, apelul cu bătaia de rigoare, o jumătate de litru de cafea lungă şi la muncă. O turtă mucegăită şi nişte fasole într-o zeamă scîrboasă. Mîncam orice, scoarţă, nisip. Şi bătaie, mereu bătaie. Cei care ne păzeau cred că erau ieşiţi de la balamuc. Exista un medic, un ins mic şi sinistru, despre care se spunea că e poponar. Dar nu exista noţiunea de bolnav, decît de muribund. Cînd erai gata să crăpi, erai aruncat într-un cort, dacă mai apucai să ajungi în el. Eja veşnic plin de nenorociţi, dar peste o săptămînă erau alţii. Dacă încercai să simulezi, erai omorît în bătaie. După 6 luni am căzut. Pur şi simplu. Vomitam tot ce mîncam şi îmi curgea sîngele pe nas. După ce mi-au ars vreo cîteva bastoane în cap, convingîndu-se că nu mă prefac, m-au aruncat în cort, să crăp în pace. Am baftă. Urmau să plece vreo cîteva camioane spre fortul principal, de care ţinea şi lagărul nostru. Inainte de a muri, unul dintre cei din cort mi-a pus în mînă un inel, pe care reuşise, naiba ştie cum, să-l păstreze. Dacă erai prins cu aşa ceva, erai omorît. Nu mai aveam nimic de pierdut. L-am chemat pe medic şi i l-am pus în mînă. Putea foarte bine să plece cu el, dar a fost

om de cuvînt. S-a dus la comandantul lagărului şi a cerut trimiterea mea în fort. A susţinut că prezint simptomele unei boli foarte contagioase, care poate secera deţinuţii în trei zile. E important, a zis el, să-şi dea seama dacă-i aşa, ca să ia măsuri, dar aici n-are laborator şi trebuie să ajung în lagăr. Comandantului i se părea mai simplu să-mi ardă una în cap şi să mă îngroape, dar îi era frică să nu-i moară din soldaţi. A acceptat. Cînd m-am văzut în camion, cu un bilet pentru doctorul din fort în buzunar, am început să plîng. Ştiind că-s ciumat sau ceva de felul ăsta, soldaţii mă vîrîseră într-un fel de coş închis în care abia respiram. Mereu ziceau că ar fi bine să mă zvîrle undeva pe drum şi să spună că am încercat să evadez. Cînd mi s-a făcut rău si am vomitat, unul m-a împuns cu baioneta.

In fort, doctorul şi-a dat seama imediat că nu am nimic din ce am scris pe bilet. Dar era om de treabă şi cînd a văzut în ce hal eram s-a îngrozit. Aveam 47 de kg. M-a vîrît într-un izolator, unde, exceptînd faptul că se urcau şobolanii pe tine, totul era în regulă. Două săptămîni am dormit şi am mîncat, doctorul se ocupa să am porţie triplă, lingeam gamela, chiar dacă la început vomitam tot. Mi-am revenit şi am început să mă îngraş.

— Doctore — i-am spus într-o seară — dacă un deţinut o şterge de aici, din infirmerie, ai necazuri mari?

— Nu ştiu, mi-a spus, pînă acum n-a încercat nimeni. Dar cel mult pot să fiu mutat, ceea ce-i grozav, m-am săturat de iadul ăsta. N-am antibiotice, n-am nimic şi fac injecţii cu ace ruginite. Ăsta-i un abator, nu infirmerie.

Mă gîndeam cum să evadez. Greu nu era să ies din fort, greu era să nu fiu prins după aceea, imediat porneau patrulele cu cîini după tine. Nu prea aveam nici o şansă.

Tot doctorul mi-a dat ideea.

— Mîine pleacă un convoi cu alimente spre lagărul doi. Ăsta-i aproape de graniţă.

Am priceput. Mi-am luat rămas bun. Il chema Juan Madeira. Mai tîrziu am aflat că a fugit în S.U.A. şi a publicat o carte despre lagăre în care pomeneşte şi de subsemnatul. Mi-a dat haine şi bani. Noaptea m-am strecurat într-un camion şi la un popas am şters-o. Am reuşit să trec graniţa.

Dar nici acolo nu m-au primit cu flori şi am ajuns tot într-un lagăr infect, am făcut prostia să le spun că am luptat contra generalului. Aveau şi ei generalul lor şi nu le plăceau revoluţiile.

Am dat declaraţii peste declaraţii şi au încercat să mă facă să recunosc că sînt comunist, deşi habar n-aveam cu ce se mănîncă asta. Am evadat din lagăr împreună cu un tip care se lăuda că fusese mercenar şi luptase în Congo, care avea bani şi relaţii şi ştia cum să plece peste frontieră. De fapt, totul era o zeamă lungă, încercau să mă lichideze, dar m-am prins. Am avut a doua oară noroc, am reuşit să evadez de-adevăratelea, l-au împuşcat pe el. Un bătrînel care credea că-s persecutat politic de-al lor m-a ascuns şi m-a ajutat să ajung aici. Aici m-am potolit, bătrîne. De cinci ani nimeni nu ştie nici măcar cum mă cheamă şi dacă mor popa n-o să-mi ştie numele. Decît să le spui că ai convingeri politice, mai bine le spui că ţi-ai omorît bunica şi cinci vecini. Şi or să te respecte. Comunişti, fascişti, democraţi, vorbe goale pentru fraieri. In ţara mea, cînd generalul s-a urcat pe tron, poporul juca de bucurie pe străzi. La tine-i altceva. Uncle Sam ştie ce vrea şi toţi au burta plină. Dar pe un om cu burta goală poţi să-l minţi cum vrei, promite-i doar că o să i-o umpli.

După ce ne întorsesem din expediţie, îl mai întîlnisem de cîteva ori, la un pahar. Avea ceva bani, se descurca destul de bine, nu mă întrebasem niciodată cum. Dar aveam nevoie de el. Nu-mi dădusem seama prea bine ce vrea Gomes, dar cu oameni ca Mark Hamilton, puteai să te aştepţi la orice. Eram un nimeni şi nimănui nu i-ar fi păsat dacă «mister» Kenneth Candwell ar fi putrezit sub formă de leş undeva în Pădure şi dacă mirosisem bine treaba, aveam mari şanse să se întîmple aşa.

Deci, înapoi în Pădure, şi asta nu pentru o paradă oarecare de vînătoare, Pentru cineva care habar n-are ce-nseamnă asta, o asemenea expediţie poate să aibă un iz romantic. Te lupţi cu fiarele într-un mediu luxuriant, fascinant. Seara discuţi în jurul focului de tabără, înalt de doi metri, lîngă nişte credincioase călăuze indiene şt te hrăneşti cu carne friptă în spuză. O chitară se tînguie şi-ţi vine să chiui de bucurie. Te culci într-un hamac şi zgomotele Pădurii se sting politicos. De fapt nu-i deloc aşa. Zile întregi mergi prin infern, în sensul cel mai adînc al cuvîntului, chinuit de roiul de insecte care de care mai feroce. Păienjeni cît pumnul şi tot felul de jivine mărunte, care sînt mai periculoase decît puma. Cît despre carnea friptă, mai greu, căci nu prea ai timp de vînat, nu faci altceva decît să înaintezi, să înaintezi, să înaintezi. Călăuzele indiene nu sînt credincioase, poţi să ai

surpriza să te pomeneşti cu ţeasta crăpată pentru un fleac oarecare, vreun obiect mărunt pe care li s-a fixat atenţia. Mulţi dintre indieni au ucis albi, desperados, sau indieni din alte triburi. Şi-ţi povestesc senin despre asta. O călăuză albă este un adevărat noroc, dacă nu cumva nimereşti vreun escroc care te părăseşte în a treia noapte, jefuindu-te.

Triburile « pacificate » nu sînt întotdeauna prietenoase. Unii îi urăsc pe albi, alţii cred că toţi albii sînt datori să le facă daruri. Printre zece copii goi puşcă, întîlneşti o fetiţă într-o rochie zdrenţuită, cu o cruce mare atîrnată la gît şi poţi să ai surpriza ca într-o colibă prăpădită să dai peste veselă « made în SUA », ultimul model. Triburi întregi au dispărut, exterminate fără milă. Pădurea a văzut grozăvii fără seamăn pe lume, căci dintre cei care le-au trăit, victime şi călăi, puţini au mai apucat să povestească. Sute de oameni mitraliaţi din avion, făină otrăvită, bomboane cu arsenic oferite copiilor. Indienii nu prea înţelegeau că pămîntul pe care-şi făcuseră coliba ascundea bogăţii enorme.

Mai sînt şi « desperados », foşti căutători de cauciuc sau vînători, pe care pădurea îi transformă în nişte fiare deosebit de periculoase, gata să te împuşte pentru o sticlă de rachiu, absolut sălbăticiţi. De obicei, un vînător începea prin a închiria de la patron, o pirogă, vase, grăsime, arme şi muniţie, urmînd să-şi plătească datoria din rodul vînatului. Dar patronul are grijă ca datoria să nu fie niciodată plătită. Şi vînătorul are nevoie iarăşi şi iarăşi de provizii şi muniţie, sperînd că de astă dată va avea mai mult noroc şi va reuşi să pună ceva bani deoparte. Nu va reuşi şi pînă la urmă va încerca s-o şteargă. Dar patronul este pregătit şi pentru asta şi cîţiva «băieţi» îl vor căuta pe nefericit, snopindu-l în bătăi şi aducîndu-l înapoi pentru « a-şi plăti datoria ». Uneori victima se răzvrăteşte şi ucide călăii, ascunzîndu-se în Pădure şi devenind « desperados ». Dar se găsesc alţii şi alţii care pornesc cu piroga pe fluviu, visînd la bogăţie. Soarta căutătorului de diamante sau de cauciuc este asemănătoare. In coloniile căutătorilor de aur se învîrtesc asemenea « oameni » că şi celui mai mare borfaş dintr-o ţară civilizată i s-ar face părul măciucă.

In Pădure uiţi că omul a ajuns pe Lună şi există restaurante elegante şi oameni liniştiţi care îşi beau dimineaţa cafeaua într-un apartament la etajul XX, răsfoind ziarele. Soios şi înnebunit de ţînţari şi zgomote, devii un fel de om al cavernelor. Unii simt

asta, alţii nu. Am cunoscut persoane subţiri, care seara, întinşi în hamac, citeau cîteva pagini dintr-un roman, apoi îşi beau ceaiul afumat şi se culcau, după ce trăgeau un gît de whisky. Nu-mi plăceau. Pădurea îţi impune un adevărat cod, şi cea mai puternică lege a ei este să fii mereu la pîndă, calm, dar la pîndă, cu mintea mereu «acolo», trează. O adevărată călăuză poate să plece la drum doar cu o puşcă pe umăr, cîteva cartuşe, un pumn de sare în buzunar şi un clondir de rachiu.

După cîteva săptămîni în Pădure, cînd te trezeşti înapoi în oraş, cu un acoperiş deasupra capului, ai senzaţia că eşti pe altă planetă.

Locuiam într-o mansardă care se încingea ca un cuptor, dar care avea avantajul de a fi situată într-un cartier mai spălat. Am ajuns acasă, am luat harta şi un creion. Deci camionul pînă la M. apoi piroga — cam cinci zile — apoi expediţia propriu-zisă, încă zece, dacă aveam noroc. Am unit cu cîte o linie groasă toate aceste puncte, încercuind zona vizată de Gomes. Undeva pe linia asta, sau în zonă, dacă într-adevăr trebuie să ajungem în zona tribului Suia, se întîmplase ceva sau urma să se întîmple ceva. Ceva ce Gomes ştia foarte bine că se întîmplase sau urma să se întîmple, dar Kenneth Candwell, adică eu, nu ştia nimic şi urma să joace rolul unei lanterne pentru tariful său obişnuit, adică 100 dolari pe zi. Dar Kenneth Candwell ştia că nici un Gomes din lumea asta nu tocmeşte şi trimite nişte tipi de teapa lui Mark Hamilton sau cum naiba l-o fi chemind de fapt să poarte tratative cu tribul Suia, care s-ar putea foarte bine să nu fie de găsit, să fie chiar la zeci sau sute de mile depărtare. Pentru prospecţiuni geologice. Dar era clar că omul aflase despre mine ceea ce nu trebuie să afle şi ceea ce, comunicat unui anumit departament din patria mumă, ar fi dus la extrădarea mea imediat. Deci el împărţea cărţile, cum se spune şi trebuia să fac în aşa fel încît să cîştig cu o quintă spartă. Atunci îmi publicaseră fotografia în toate ziarele şi dacă Hamilton îmi spusese că m-a văzut undeva, poate că ceva îi rămăsese în memorie. Eram sigur că ne făcusem « ucenicia» în acelaşi loc, prin grija celor cărora le jurasem, cu voci piţigăiate credinţă, în ţara unde există «dreptate pentru fiecare ».

Privind liniile de pe hartă, am făcut o socoteală. Toată afacerea costă cîteva mii bune de dolari iar Gomes era un om de afaceri şi un om de afaceri nu cheltuieşte nici cinci cenţi dacă nu

ştie că va cîştiga un dolar. Eram absolut sigur că zona este lipsită de importanţă economică, lucrul acesta nu ar fi scăpat pînă acum mai multor rechini. Iar o operaţiune de «lichidare » a unui trib, în inima Pădurii nu poate fi dusă la capăt de cîţiva oameni, indiferent ce metode ar folosi. Zonă încercuită. Unul dintre cele mai pustii locuri din lumea lui Dumnezeu. Ce aveau de făcut nişte tipi de teapa lui Hamilton acolo?

Mi-am pregătit o cafea. Ceea ce ştiam sigur era că vor avea nevoie de mine şi « după ». Pe drumul de întoarcere. Zona era foarte dificilă şi era exclus să poată reunţa la mine la întoarcere. Puteau să aibă neplăceri cu indienii. Dacă-şi permiteau să scape de mine, s-ar fi putut întîmpla după ce-i scoteam la Rîu înapoi. De acolo i-ar fi preluat călăuzele de rîu indiene, carp i-ar fi dus la M., apoi avionul. Dar în nici un caz înainte, altfel riscau să nu mai vadă Rîul. Niciodată. Ei erau doar cinci, iar eu şi Carlos nu eram oamenii care puteau fi înlăturaţi ca nişte gîngănii. Mi-am privit arma, o excelentă carabină suedeză pe care o primisem cadou de la un turist, în urmă cu un an. Şedea cuminte într-un colţ, ca un dulău credincios.

A doua zi dimineaţa, după ce i-am trimis vorbă lui Carlos că am nevoie de el, am trecut pe la Orlando. Locuia în trei camere, în care se intra prin spatele barului, mobilate sărăcăcios şi cu iz de mucegai. Barul îi aducea un cîştig care-i permitea să trăiască modest, dar fără grija zilei de mîine. Zăcea în pat.

— Ficatul, mister Ken. Nemernicul ăsta de ficat îmi face numai mizerii. Păcat că nu se poate trăi fără el, altfel l-aş ruga pe un ticălos de măcelar să mi-l scoată şi să-l dea la cîini.

M-am aşezat pe un scaun. Orlando trăsese un şnur şi cel care servea la bar îşi făcu apariţia.

— Adă-i un Martini lui mister Ken. Ai probleme ?

— Nu, e-n regulă.

Orlando privi după el.

— Un băiat tare bun, mister Ken. Şi aşa n-am pe nimeni, îi las lui tot. Imi place că nu-i mînă spartă. Are o grămadă de fraţi, undeva, într-un sat uitat de Dumnezeu şi mereu le trimite bani.

Băiatul se-ntoarse cu băutura şi ieşi iarăşi. Orlando se ridică în capul oaselor. Ne-am aprins ţigările.

— Am aflat cîte ceva, mister Ken. Gomes ăsta se pare că-i un fel de grangur, dar de mîna a doua. A cam tras mîţa de coadă pînă acum vreo cinci ani cînd se pare că l-a convins pe-un

american bogat să-şi investească banii într-o afacere de-a lui, ceva cu nişte terenuri. De atunci prosperă şi toate îi merg bine. Un fel de şacal cum întîlneşti. destui. Nu-i din prima linie.

— Dar e păzit mai bine decît un ministru . . .

— Toţi de teapa lui sînt păziţi. Unor oameni ca ei, sînt o mulţime de indivizi care au suficiente motive să le vîre şişu-n burtă, pentru lucruri întîmplate poate cu ani în urmă. Le e frică şi-şi plătesc o grămadă de gorile. Sau poate o face doar pentru a se simţi important, o mare legumă. Dacă-ţi dă banii promişi n-ai decît să aştepţi şi gata. Dacă te trage-n piept, pocneşte-l peste bot fără frică. Mai vrei un pahar?

Sună după chelner.

— Deci pleci in Pădure ?

— Se pare că n-am încotro.

Oftă.

— Eşti tînăr, mister Ken. Ai viaţa înainte. Poate că o dată o să scapi de oraşul ăsta împuţit şi o să pleci acasă. Cînd eşti tînăr poţi s-o iei de la capăt.

— Mulţumesc, Orlando. Eşti un om de treabă.

— Nu-s un om de treabă, mister Ken. Dacă aş fi fost, nu aveam de unde să-ţi fac cinste acum cu Martini sec. Aş fi fost într-un,azil, halit de muşte. Dar niciodată nu-i bine să fii ticălos, înţelegi?, Cînd pleci?

— Poimîine dimineaţă, din C.

M-am ridicat.

— Să nu uiţi să treci pc la mine cînd te-ntorci. Pun eu, între timp, pe cineva să stea cu ochii pe Gomes ăsta. N-avea grijă.

In faţa casei, mă aştepta un negru tînăr.

— Mister Candwell ? mă întrebă el, stîlcindu-mi numele

— Da. Ce este ?

— Carlos doreşte să vă întîlniţi în seara asta la « Yellow Star » . . .

— Auzi, îl mai vezi pînă diseară ?

— Sigur.

— Bine. Atunci spunc-i că-l caut eu la bar pe la 10.

I-am întins un dolar.

Mai trebuia ceva. O femeie.

In oraş erau o mulţime de prostituate.Mulatre,metise, negrese sau albe. Ziarele vorbeau tot mai des de traficul cu carne vie, din şi spre America de Nord şi Europa. Dar în această

privinţă, morala publică era foarte largă. Vechea aristocraţie catolică a ţării făcuse loc treptat unei populaţii de strînsură, adunată din toate colţurile ţării şi lumii. Adevărata cauză a prostituţiei era sărăcia lucie în care trăia cea mai mare parte a populaţiei. Adesea o fată drăguţă, plecată la oraş să se prostitueze era o adevărată mană cerească pentru cîrdul de fraţi şi cimotii rămase acasă, fiind singura lor sursă de venit. Poliţia îşi încasa bacşişurile şi închidea ochii. Bineînţeles, «ele » erau de mai multe categorii, de la cele de lux, care arătau ca nişte contese, pînă la cele care aduceau cu nişte sperietori şi-şi făceau rondul prin faţa hotelurilor ieftine. Cele care nu mai reuşeau să stoarcă nici o para din oraşe, însoţeau spre sud grupurile de căutători de aur şi diamante, încercîndu-şi norocul printre indivizi pe lîngă care lumpenul din New-York este compus din lorzi englezi, sfîrşindu-se de boli sau stîlcite în bătaie. Un tip care stătuse vreo cîteva luni într-o asemenea colonie, îmi povestise că noaptea îşi punea un fel de guler din tablă pentru a nu i se tăia gîtul în somn.

«Yellow Star » făcea parte dintre localurile de lux şi era investiţia unui american. Prostituatele care dădeau tîrcoale pe la bar sau pe la sala de jocuri erau dintre cele «spălate». Se învîrteau pe acolo chiar şi cîteva nord- americane, dar acelea erau profesioniste aduse doar ca « call-girls », adică dans şi antren.

Am intrat în local, sub privirile sceptice ale unui portar de doi metri. Hainele mele nu erau ale unui client de-al casei. Dar înfăţişarea de yankeu era aici o bună carte de vizită, indiferent unde mergeai. La ora aceea, barul era aproape pustiu. Am comandat o bere şi m-am urcat pe scaunul înalt, lîngă o brunetă arătoasă, cu înfăţişare de metisă.

— Cît, am întrebat-o.

Mă privi surprinsă.

— O iei de-a dreptul ? Sorbi din pahar şi mă cîntări din priviri. Eşti american?

— Da. în ţara de unde vin, oamenii n-au timp să gîndească nici la bunul Dumnezeu, d-apoi la introduceri pompoase.

— Deci nu eşti un bărbat singur care vrea să-şi povestească viaţa şi să-şi găsească o clipă de tandreţe.

— Cei mai mulţi sînt aşa ?

— Cam aşa. Rîse şi făcu un semn băiatului de la bar,care-i

umplu paharul. Chiar aşa. Dar e bine. Nu trebuie decît să-i asculţi.

— E-n regulă. Eu nu-s din ăla. Dacă ţi-aş povesti viaţa mea, ai plînge în hohote şi mi-ai face un rabat de 10 %. Nu vreau să ajungi săracă. Şi nici pe mine nu mă interesează ce fel de parfum foloseşti sau ce face mătuşa ta din Rio.

— « Cobra » . . .

— Cum?

— Parfumul, « Cobra ».

— N-ai înţeles umorul meu tipic. Nici o problemă. Putem folosi patul şi aşa. Locuieşti aici?

— Nu m-ai întrebat dacă accept, frumosule.

— Privirea ta spune totul. Spune, locuieşti aici ?

— E cam scump chiar şi pentru o fată frumoasă ca mine. Nu. Am un apartament vis-a-vis, la « Marticos». Se ridică şi-şi netezi rochia pe trup.

— Mergem ?

— Mergem.

Am plătit şi-am plecat.

După un timp, se ridică, merse la poşetă şi-şi căută ţigările. Era într-adevăr superbă.

— Eşti un băiat de milioane, yankeule, spuse ea, suflînd fumul spre tavan. Multe femei cred că ar fi dispuse să te plătească ele pe tine. Cum se face că n-ai încă o femeie a ta? Pari să stai aici de mai mult timp, nu?

— Am încercat o dată, acum vreun an, şi n-a ieşit nimic. Cînd stai mai mult cu o femeie, ţi se pare altfel. De cele mai multe ori cred că nu iese nimic. Aşa e mai simplu.

Strivi ţigara în scrumieră.

-Să-ţi aduc ceva de băut? Avem timp. Astăzi nu mă mai întorc acolo.

— In schimb eu am treabă. Auzi, cum spuneai că te cheamă?

Rîse.

— Nu m-ai întrebat. Mă cheamă Maria, sau aşa-mi spun cei de la Star. Vrei să ne mai vedem? N-aş avea nimic împotrivă.

— Bine. Uite ce e Maria: vreo lună o să plec din oraş, am nişte afaceri, în Sud. Ştii circiuma lui Orlando ? Prima stradă de la bancă, sînt nişte garaje pe-acolo.

— Cred că o ştiu. Are un afiş cu o femeie călare pe un tigru, la intrare.

— Aşa-i. Exact peste 30 de zile, dacă nu m-am întors, îl cauţi pe Orlando. Ii dai banii ăştia. Ai aici 1000 de dolari, îi dai banii şi-i spui că te-a rugat mister Ken să treci pe la el. Ai înţeles?

— Da.

— E un tip gras, un mulatru, are vreo 60 de ani. Şi îi mai spui că tipul despre care am vorbit e un ticălos. Mai mare decît credea. Ştie el despre cine-i vorba. E-n regulă ?

— Sigur. Doar dacă nu o să plec cu banii. Ce zici de asta, yankeule?

— Zic că eşti o fată prea bună pentru aşa ceva.

— Mulţumesc. Glumeam, yankeule. Poţi să fii sigur că o să trec. Dar sper că nu o să fie nevoie să-l caut pe nici un Orlando şi că o să mă cauţi tu la Star. Ken, aşa ziceai că te cheamă? Ce nume e ăsta? Nu l-am mai auzit.

— Ken. Sau Kenneth. E un nume de yankeu ca oricare altul. Bine, Maria. Acum trebuie să plec.

M-am îmbrăcat. Mă privea.

— Auzi, Ken, sau cum ziceai că te cheamă. Pot să te ajut cu ceva? Adică vreau să-ţi spun că dacă ai nevoie de ceva, spune fără grijă. Sînt o fată descurcăreaţă.

— E-n regulă, Maria. Dar n-am nevoie de nimic. Dacă, totuşi, nu o să mă-ntorc în 30 de zile, nu uita să-l cauţi pe Orlando.

Am ieşit. Era 7. Aveam timp berechet să mănînc pînă la 10, cînd trebuie să-l întîlnesc pe Carlos. Dar nu la « Yellow-Star », cu tacîmuri de argint. Era un restaurant chinezesc mai potrivit pentru punga mea.

După calculele mele, Carlos avea vreo 30 de ani, dar arăta de cel puţin 40. Era foarte înalt şi voinic, un adevărat colos. O barbă mare îi ascundea aproape toată faţa din care răsărea nasul lung şi înconvoiat, la rădăcina căruia îi străluceau ochii duri, veşnic încruntaţi. Din această înfăţişare de brută, răzbătea însă o voce limpede, caldă, care atenua imediat impresia de forţă sălbatecă. Nu avusese timp de prea multă şcoală, dar era deosebit de inteligent şi avea o memorie fenomenală. Atunci cînd povestea o întîmplare care avusese loc cu ani în urmă, era în stare să-ţi dea amănunte cu o precizie extraordinară. Stîrnit însă, devenea un tip periculos. La un moment dat, fusese înşelat într-o afacere cu nişte piei, de către doi metişi, de o sumă mare de bani. Şi cei doi încercaseră şi să-l ucidă. Reuşise să dea de ei abia peste un an, pe lîngă San Manuel. Amîndoi zăceau acum

sub pămînt.

Cîteva minute mă privi lung, fără să spună nimic, sorbind din pahar şi trăgînd din havana lungă. Apoi un rînjet lat îi despică barba:

— Necazuri, amigo, nu-i aşa? Ai o mutră de ocelot căzut în capcană. Ai mîncat?

— Da.

— Asta-i bine. Eu cînd am necazuri, în primul rînd trebuie să gîndesc cu burta plină. Cînd mi-e foame, prea le văd pe toate în negru. Işi încordă umerii:

— Ia spune, care-i povestea ?

— Poimîine plecăm în Pădure. Acolo unde am fost data trecută, cu francezii. Căutăm acelaşi trib.

Izbucni în rîs.

— I-auzi! Maimuţele alea au mai multă căutare decît Preşedintele ! Şi de astă dată cine vrea să se fotografieze cu ei de gît?

— Asta-i mai complicat. Aici e buba.

I-am spus toată povestea.

— Ştiam că nu mă refuzi, de aia mi-am permis să vorbesc în numele tău. N-aveam ce face. Sînt sigur că Gomes ăsta ştie tot despre mine. S-ar putea să mă cunoască şi lichelele pe care le însoţim. Atunci, cu scandalul, mi-a apărut mutra în toate ziarele şi sigur au umblat din regiment în regiment, să le « explice » la toţi ce şi cum. Oricum, sînt sigur că Gomes ştie.

— Patria nu uită niciodată să-ţi răsplătească meritele, rînji Carlos. Ştiu, amigo. Am simţit-o pe pielea mea. Bineînţeles că te ajut. Să vedem ce-i de făcut. Să o luăm uşurel. Crezi povestea cu prospecţiunile geologice?

— Nu.

— Sigur. Ştiu cel puţin două expediţii care s-au ocupat de chestia asta, sub acoperire guvernamentală, în colaborare cu PROSPEC şi băieţii îşi ştiu bine meseria. Nu ştiu ce au descoperit, dar n-au început nimic, deci ceva nu le-a mers. In plus, nici un « civilizado » n-ar rezista prea mult acolo şi cu indienii nu faci nimic. Rişti să mai fii atacat şi de suia.

— Gomes susţine că şi firma lui a mai făcut nişte prospecţiuni prin zonă şi acum vrea să le continue.

— Amigo, poveştile ăstea nu-s pentru noi. Ce călăuze a avut? Şi de ce nu foloseşte aceeaşi echipă? Şi de ce trimite nişte duri

pentru chestia asta? Acolo trimit ingineri, un mecanic pentru bărci, nu mercenari. Ia stai! Tu ce crezi: indivizii fac parte din US Army, sau au făcut parte din US Army? Adică acum sînt mercenari în slujba lui Gomes ăsta, sau Gomes e doar un fel de intermediar?

— Habar n-am.

— S-a înregistrat vreun accident în zonă ?

— Ce fel de accident?

— Avion, normal. Ceva din ce poţi să scoţi parale. Vreun avion cu bani, cu ceva de valoare.

— N-am auzit. Şi cei care l-au pierdut ar fi trimis ei o echipă. Şi un asemenea avion nu prea avea ce căuta pe-acolo. Ştii că muncitorii de la Missu sînt plătiţi la sfîrşitul anului. Şi în timpul ploilor n-ar fi plecat nici un avion mai departe de M.

— Mă gîndeam că tipul bagă ceva bani în chestia asta şi trebuie că şi-i scoate de undeva şi în nici un caz de la Academia de Ştiinţe. Guvernul sau Fundaţia nu se încurcă cu loaze ca el, deci o face pe cont propriu, sau e plătit de unul care o face pe cont propriu. Eu mă întreb următorul lucru: dacă el urmăreşte, într-adevăr, să ducă tratative cu tribul suia, sau numai vrea să ajungă în acel teritoriu, care, întîmplător, aparţine tribului suia. Eu cred că a doua variantă-i cea valabilă, zău că nu văd ce-ar urmări el cu asta. Nu-i misionar, nu-i plătit de Fundaţie şi, oricum, nici vorbă ca cei din trib să accepte de bună voie vreun punct permanent pe teritoriul lor.

— Uite ce-i, Carlos. Discutăm degeaba. N-are niciun rost. Mai bine să vedem ce-i de făcut să iasă bine toată afacerea. Dacă tipii au de gînd să facă ceva dat dracului acolo, vor încerca să ne lichideze. Nu o să poată să o facă pe loc, fiindcă trebuie să se întoarcă. O potecă nu ţine nici o zi, nu se vor descurca la întoarcere, să iasă la Rîu.

— Ba se poate.

— Cum ?

— Simplu. Să-şi facă treaba, să ne lichideze şi să aştepte ca acest mister Gomes să trimită o altă echipă pentru a-i ridica. Se poate şi aşa.

— Eu nu cred. E prea complicat. Prea multe călăuze tocmite de Gomes care nu se mai întorc. Ceea ce trebuie să facem noi este să fim cu ochii în patru. Poate că nu-i nimic şi ne facem griji degeaba. Poate că tipul are mintea întortocheată şi-i place să

adune informaţii despre fiecare, de amorul artei, sau să încerce să ne fraierească la bani, să mă şantajeze. Ei sînt cinci, noi sîntem doi şi nu sîntem' copii de şcoală primară. Mai bine să discutăm concret ce facem.

— Păi, cam aşa. Avem nevoie de două bărci obişnuite, de 20 de picioare, cu pescajul mic şi motoare de 4,5 C.P., pentru noi şi încărcături. Bărcile le găsim la M., aranjez cu Jose, dar motoarele le iau de aici, n-am încredere în hîrburile lor de acolo. Peste două luni încep ploile şi dacă se-ntîmplă ceva, vai de capul nostru. Motoarele astea suspendate pot să-ţi facă oricînd figuri. Mai avem nevoie de o canoe din acelea lungi, de vreo 30 de picioare, dar de data asta luăm una din trunchi, nu din scoarţă, ştii ce-am păţit data trecută. Asta pentru pilotatul la praguri, dar n-are rost s-o luăm din M. şi să-i îndopăm trei zile degeaba. Canoe şi echipaj închiriem doar în satul Churana, pe ăia îi păcălim cu cîteva topoare şi vreo două undiţe. De astea mă ocup eu, tu vezi de arme şi muniţie. Ar fi bine să luăm şi nişte conserve de pe aici, la M. în afară de fasole şi orez nu găsim nimic.

— Nu uita undiţele şi cîteva cutii de cîrlige. Indienii mor după asta.

— N-avea grijă.

— Motor pentru canoe luăm tot de la Churana, merge şi o rablă pentru două zile. Sare, zahăr, ulei, găsim la M.Şi, bineînţeles, de benzină să se ocupe prăpăditul ăla de Gomes. Asta-i. Mîine vedem ce facem cu toate astea.

Carlos mai comandă două beri.

— Nu-ţi fie teamă, amigo. Acolo, în Pădure, sînt ai noştri. Dacă or să ne supere, n-avem decît să îi înecăm în Rîu şi să spunem că i-a mîncat piranha. Noi să avem grijă să nu ne facă felul indienii sau cascadele. Pe ei, lasă-i în plata Domnului.

Ajuns acasă, mi-am turnat ceva de băut şi m-am întins pe pat. Era sufocant de cald şi ventilatorul nu reuşea să risipească dogoarea. Asupra oraşului se închidea, ca o palmă de uriaş, o arşiţă sufocantă, care te făcea să traspiri tot timpul, să ai senzaţia că eşti lipicios şi murdar. Efectul unui duş fierbinte nu ţinea mai mult de o oră, apoi sudoarea începea iarăşi să curgă pe tine. Gol, fixam tavanul şi, ce nu mi se întîmplase prea des în ultimul timp, mi-am adus aminte de casă. Imi impusesem să uit tot, conştient că nu aş face decît să mă chinuiesc. Ştiam că nu o

să mă pot întoarce niciodată acolo, decît cu riscul de a ajunge la închisoare. Şi încă pentru un lucru de care nu te simţi deloc vinovat. Dacă, într-adevăr, te simţi vinovat de ceva, avînd senzaţia că ispăşeşti, suporţi mai uşor. Dar cred că nimic nu-i mai groaznic pe lumea asta decît să plăteşti nevinovat. Oricum, nu lăsasem nimic în urmă. Mulţi prieteni îmi muriseră acolo unde îmi pierdusem şi eu sufletul. N-aveam timp să-mi fac alţi prieteni, decît printre cei în uniformă. Bătrînul murise şi nu reuşeam să mi-l aduc vreodată aminte treaz, nu reuşeam să mi-l aduc aminte altfel decît desculţ, cu picioarele cocoţate pe balustrada verandei, şi o carafă de whisky la îndemînă. Mai ales după ce maică-mea plecase la fratele meu, în nord. Uneori, mă pufnea rîsul cînd cineva îmi spunea pe aici « yankeule ». Pe taică-meu, nimic nu l-ar fi jignit mai rău, poate doar să-i fi spus cineva « negru ». Cînd i-am spus că m-am înrolat voluntar, a plîns şi mi-a urat demn «să le arăt eu yankeilor ălora blestemaţi ce-nseamnă un adevărat gentelman ». Trăia cu 100 de ani în urmă, dar era fericit şi nu s-ar fi urcat la volanul unui automobil pentru nimic în lume. Era altă « blestemată de invenţie yankee ».

Incercam să mă gîndesc acum la toate, ştiam că în Pădure o să fie mai greu. Vînatul, arşiţa mistuitoare, hăţişul, smîrcurile, totul simplifică gîndurile, le toropeşte. Aveai doar reacţii de conservare, mîncat, dormit, spălat. Cădeai într-un fel de apatie şi nici măcar milioanele de ţînţari nu reuşeau să te trezească din toropeală. Senzaţia asta o avusesem şi acolo, în altă Pădure, numai că acolo totul era dominat de teama de a nu fi ucis. Acolo erai hrănit şi îmbrăcat, aici trebuia să te descurci.

După o perioadă mai lungă de şedere în Pădure, începeai să-i înţelegi pe indieni, asta în măsura în care era posibil. Gîndeau simplu pentru că viaţa în Pădure era simplă. Mîncatul şi dormitul erau singurele bucurii şi de altele nu aveau nevoie. Pentru ei, mîncarea este o adevărată sărbătoare şi nimic nu e mai plăcut pe lume decît să poată dormi în voie în culcuşul lor. Nu cunosc mecanismele de supravieţuire ale omului civilizat, infinit mai complicate. Rareori apar conflicte în rîndul tribului, unde totul se foloseşte în comun, nimănui netrecîndu-i prin cap să depoziteze sau să adune mai mult în defavoarea altuia. Nu ştiu să numere nici pînă la 10 şi 10 cartuşe înseamnă «foarte multe cartuşe». Nu aveau prea bine noţiunea timpului şi cînd începeau să-ţi

relateze vreun eveniment din trecut, nu-ţi dădeai seama dacă se-ntîmplase în urmă cu 10 ani sau cu 100 de ani. De cele mai multe ori, cînd vorbeau cu omul civilizat, indienii minţeau, povestind lucruri închipuite, dar nu din dorinţa de a ascunde adevărul ci pur şi simplu considerînd că e mai frumos aşa.

Un alb încearcă să comensureze Pădurea, să-şi dea seama de distanţa de la un punct la altul, să studieze arborii, animalele, apele. Pentru un indian, lucrurile acestea nu există. O plantă îl interesează doar în măsura în care este bună de mîncat şi atunci nu-ţi spune decît « acest fruct este gustos ». Un animal îl interesează doar în măsura în care poate fi ucis şi mîncat sau în măsura în care acest animal îl poate ataca şi mînca pe el, pe indian. Rîuriîe sînt folositoare pentru că au peşte şi îi ajută să se deplaseze cu piroga, iar un arbore nu prezintă nici cea mai mică importanţă. Indianului nu-i trece prin cap să-şi construiască o colibă mai mare, să-şi săreze carnea pentru a o consuma peste cîteva luni sau să-şi meşterească încă o pirogă atîta timp cît cea pe care o are este încă bună. Asta pentru că atunci cînd ucide un porc sălbatic şi nu-l mănîncă, nimic nu-i spune că mîine, dacă-i va fi foame, nu va putea face foarte bine acelaşi lucru.

Modul de viaţă al triburilor « civilizate » s-a schimbat însă, chiar dacă în esenţă, modul de a gîndi al indienilor a rămas acelaşi. Spre deosebire de albi, care privesc Pădurea ca pe un duşman care trebuie înfrînt, stăpînit, indienii o privesc ca pe o prietenă care nu-i va trăda niciodată, care le va oferi meteu bogăţiile ei. Indienii nici măcar nu pricep că în esenţă, albii sînt nişte jefuitori. Nu au capacitatea de a privi o problemă în ansamblu. Un indian, poate spune « un alb căutător de cauciuc l-a ucis pe un om din satul meu», dar n-ar face nici o legătură între această crimă şi alte mii care se petrec mereu în Pădure. Am discutat cu mulţi indieni care mi-au mărturisit că au ucis albi, uneori aproape fără nici un motiv. Dar îmi povesteau toate acestea candizi, mie, altui alb deci, şi ar fi fost uimiţi ca eu să mă supăr pentru asta.

Era pentru prima oară cînd încercam să străbat Pădurea lîngă nişte tovarăşi de drum care puteau să devină ei însuşi periculoşi, pe care trebuia să-i supraveghezi. Era enorm de greu, acolo, unde simţurile trebuiau să se concentreze împotriva pericolelelor pe care le poate ascunde fiecare arbore, fiecare hăţiş, fiecare mal sau mlaştină. Simţurile ţi se concentrau în

asemenea măsură împotriva pericolelor Pădurii, încît drumul lîngă cineva care poate deveni el însuşi un pericol, era un adevărat infern. Mă bazam doar pe faptul că şi ceilalţi, acolo, chiar într-o mai mare măsură decît noi, vor fi copleşiţi şi înghiţiţi de Pădure. Teama de a se trezi singur, acolo, va fi fără îndoială extrem de puternică şi va acţiona fără greş.

De asemenea, aveam mare încredere în Carlos. Cunoştea Pădurea, mai bine decît mine, era mai puternic şi mai rezistent. Avea însă alt temperament, era mai coleric şi-şi pierdea mai uşor cumpătul. Venise dintr-o ţară în care exista Pădurea, era mai obişnuit cu ea şi cădea mai greu în apatia pe care un alb sută la sută o simţea imediat cuprinzîndu-l. La el vedeam mai degrabă o încordare la maximum a simţurilor, ceea ce putea să ducă la explozii de furie. Intr-o zi, în timpul expediţiei francezilor, unul dintre aceştia, la un prag, era să răstoarne barca din neatenţie. Il înjurase cumplit şi abia îl oprisem să nu se arunce asupra lui. Bineînţeles, seara rîdeau împreună fără griji, dar cu oameni ca Hamilton, gata să apuce arma, asemenea incidente puteau degenera uşor într-o adevărată încăierare, în care unul dintre ei să-şi lase pielea.

Cearşaful de sub mine era ud. L-am schimbat, am fumat o ţigară şi am adormit, în timp ce, de undeva din apropiere se auzea un rîset strident de femeie.

A doua zi dimineaţă, m-am întîlnit cu Carlos şi am tîrguit cele necesare. Reuşise să închirieze două motoare « Penta » grozave, aproape noi, la un preţ convenabil. Pe aici, banii fac minuni. Un băştinaş se consideră norocos dacă pune mîna pe o slujbă de 20—30 de dolari pe lună.1000 de dolari este pentru cei mai mulţi o sumă de-a dreptul ameţitoare, inaccesibilă.

Am mai cumpărat cartuşe şi, la sfatul lui Carlos, un revolver mic, « Derringer », cu două focuri, aproape piesă de muzeu şi aparent o jucărie. Dar «jucăria» asta, aparent inofensivă, era în stare să provoace un adevărat dezastru fiind o armă ideală pentru a trage de la 2—3 paşi, capabilă să facă o gaură în pieptul unui om, cît să bagi două degete, în plus, era atît de redus ca dimensiuni, încît putea fi purtat oriunde fără ca nici cel mai versat observator să nu-şi dea seama. Carlos mă învăţă să-l prind de pulpă, cu o cureluşă de piele.

— Poţi să-l scoţi uşor, prefăcîndu-te că te loveşti la picior, spuse el, şi nici dracu nu-şi dă seama, nici nu se vede din pumn.

Intr-o vreme aveam şi eu aşa ceva, dar nu chiar de ăsta, ci un « Beretta » la care îi tăiasem din pat şi din ţeavă.

Carlos avea un puşcoci bătrîn, mare cît o zi de post, chiar dacă nu era decît de calibrul 20, o armă englezească pe care el pretindea că n-ar da-o pentru nimic în lume. Şi mai avea un obicei pe care pretindea că-l deprinsese în timpul cît fusese « guerillero », prin munţii ţării lui. Avea mereu cîteva cartuşe cu vîrful pilit în aşa fel încît în loc ca glonţul să fie conic, era crestat în cruce.

— Gloanţele de felul ăsta erau păstrate pentru granguri, de la locotenent în sus. Dacă ai încasat unul de felul ăsta în picior, te-ai învîrtit sigur de cîrje pe toată viaţa, fiindcă în loc să intre frumos, ca orice glonţ normal, rupe tot ce-ntîlneşte în cale. Ţi-e ţi-o fi greu să înţelegi, nu ştiu cum o fi fost războiul tău, dar la noi era altceva şi deşi eram de acelaşi neam, ne uram de ne-am fi mîncat fripţi unii pe alţii. Eu cred că niciun război nu-i mai crud decît un război civil, între oameni de acelaşi neam. Te rugai lui Dumnezeu să nu cazi viu în mîinile lor, mai ales a celor din Jandarmeria Naţională, ăştia erau un fel de fiare, şi soldaţilor le era frică de ei. Să te stropească cu benzină şi să-ţi dea foc era unul dintre cele mai plăcute lucruri care ţi se puteau întîmpla. Majoritatea dintre ei erau recrutaţi din satele cele mai sărace ale ţării, îndopaţi şi plătiţi regeşte. Erau în stare de orice şi Generalul îi numea « copiii lui». Am citit prin ziare că după ce Generalul a căzut, au fost căutaţi şi-n gaură de şarpe şi linşaţi iar soldaţii îi spînzurau cu plăcere.

Ii povestisem multe lui Carlos despre « războiul meu », de la ruleta rusească la filmele de propagandă care ni se proiectau, majoritatea dintre ele regie pură, ca să ne facă să-i urîm pe cei în care trăgeam. Eu cred că în orice armată sînt psihopaţi, sadici, care profită de acoperirea uniformei şi comit crime fioroase, care într-o situaţie normală ar fi intrat în istoria criminalisticii. Aşa era şi la noi, aşa era şi la cei în care trăgeam. Un asemenea sadic fusese şi sergentul William B. Smith, care avusese de dat socoteală pentru o grămadă de lucruri pe lumea cealaltă, chiar dacă, probabil, în lumea asta i-au îngropat hoitul cu salve de armă şi l-au acoperit cu drapelul naţional, ca pe al unui erou sadea. Căci ceea ce făcuse cu adevărat, rămăsese îngropat în memoria unor tineri şi în arhivele secrete ale armatei. Probabil că îndoliata văduvă — ştiam că fusese însurat

şi avusese doi copii, toate astea mi le strigaseră de zece ori la anchetă — ar fi leşinat dacă ar fi aflat ce a făcut iubitorul ei soţ, care sigur nu uita niciodată să o sărute dimineaţa, înainte să plece la cazarmă să scoată sufletul din nişte recruţi amărîţi. Sergentul William B. Smith. Niciodată nu mă gîndisem la el cu cel mai mic regret.

După ce am strîns tot ce aveam de dus, le-am pus într-o ladă mare. De unele aveam să scăpăm deja la M., în schimbul lor aveam să obţinem bărcile, iar de altele în satul Churana, în schimbul pirogii şi a echipajului pentru pilotaj. In expediţia propriu-zisă prin Pădure, nimeni n-ar fi rezistat cărînd o încărcătură prea mare prea mult timp, căci de tîrît era imposibil, iar de cărat în spate la fel de imposibil. Ceva alimente urma să lăsăm şi în satul Churana sub pază, pentru drumul spre Rîu, la întoarcere.

Am tocmit un jeep care să ne ducă a doua zi la aeroport şi am depozitat totul într-o magazie din spatele cocioabei unde locuia Carlos, la periferia sudică a oraşului şi ne-am despărţit.

Am mîncat şi m-am vîrît în casă devreme, pentru ultimele pregătiri. Mi-am uns armele cu ulei din belşug, în Pădure, din cauza umezelii, rugina mănîncă totul foarte repede şi o armă poate deveni inutilizabilă în cîteva zile. Am cîntărit în palmă micuţul revolver şi l-am aşezat pe noptieră, apoi am meşterit un fel de toc care îmi permitea să-l prind de gambă, sub pantalonul larg.

Apoi m-am întins în pat şi m-am culcat. De mîine avea să înceapă calvarul.

PARTEA A DOUA

Eram de două zile la M., aşezare care semăna cu un fel de rană mare pe trupul Pădurii, o mînă de colibe mai arătoase ridicate pe un pămînt dezolant, în care se mai zăreau trunchiurile arse rămase de la defrişarea prin incendiere, ca

nişte dinţi strînşi, mîncaţi de carii.

Era un fel de punct de frontieră, dincolo de care Pădurea era absolut stăpînă, creat cu vreo zece ani în urmă de Fundaţie. Locuitorii săi permanenţi erau doar indieni civilizaţi şi rareori cîte un alb. Un avion îi aproviziona periodic cu alimente, puţine de altfel, ei fiind obligaţi să-şi îmbogăţească masa prin vînătoare şi pescuit, timp avînd berechet. Singura lor sarcină era aceea de a veghea ca vegetaţia să nu ia iarăşi în stăpînire pista de aterizaj, pistă care reprezenta de altfel singura raţiune de a fi a acestei aşezări.

De aici porneau majoritatea expediţiilor care încercau să străbată Pădurea. Avea ca sateliţi cîteva sate « civilizate », ai căror locuitori vizitau periodic aşezarea, încercînd să ofere cîte ceva în schimbul alimentelor sau uneletelor de muncă. Deşi vînzarea de arme de foc către indieni era strict interzisă, cei din M. nu se sfiau să le vîndă de cîte ori aveau ocazia, cerînd indienilor preţuri exorbitante în piei sau pene preţioase, pe care le vindeau la rîndul lor piloţilor de pe avioanele care făceau aprovizionarea cu alimente. De multe ori, chiar aceştia cumpărau puşcoace vechi de prin dughenele din oraş, dîndu-le celor din M. să le vîndă pentru piei de anaconda sau pumă neagră. O asemenea flintă, care riscai să-ţi explodeze în mîini, şi care era cumpărată cu 2—3 dolari din oraş, era revîndută pentru o piele de pumă neagră, care, crudă, valora de 100 de ori mai muît. La fel se proceda cu alcoolul sau ce-i drept mult mai rar, cu cîte o femeie albă, care era recuperată la următorul tur de aprovizionare al avionului.

Pe lîngă Mark Hamilton, mai erau 4 bărbaţi, tot cam de 30—35 de ani, înalţi şi vînjoşi ca nişte ogari bine hrăniţi. Toţi purtau echipament militar de camuflaj, deşi nişte zdrenţe subţiri le-ar fi fost mai de folos pe căldura de acolo. Cei patru se recomandaseră Paul, Eric, William şi George şi păreau destul de prietenoşi, chiar şi Mark, de care păreau să asculte toţi fără să crîcnească. Probabil că Gomes îl lămurise să-i lase mai domol. Paul şi George erau doi blonzi tipic americani, cu părul aspru şi feţele pistruiate, băieţi din aceia care înnebunesc fetele din cartier. Eric era mai solid decît ceilalţi, părînd de o forţă ieşită din comun. Numele, ca şi părul negru şi creţ şi tenul măsliniu, îi trădau originea semită. George vorbea cu un puternic accent din sud şi le spunea celorlalţi — cu excepţia lui Hamilton,

bineînţeles — « blestemaţi de yankei »..

Fiecare era bine înarmat, cu cîte o carabină, cu cîte un revolver şi cu cîte un pumnal a cărui gardă era în formă de box. Carlo îi şoptise că în cel puţin una din cele trei lăzi ale lor era tot armament, îşi dăduse seama după greutate şi formă, atunci cînd îi ajutase să le coboare din avion. Mai era o ladă de mici dimensiuni, îngustă şi lungă, căreia cei cinci se părea că-i acordau o mare atenţie. După ce o căraseră din avion, Hamilton se aşezase pe ea şi nu se dezlipise o clipă de acolo, pînă ce stabilisem coliba în care urmau să-şi petreacă noaptea. Apoi o cărasem înăuntru şi Paul rămăsese de gardă. Observasem că mereu unul dîn cei cinci făcea de pază la bagaje, cu arma în mînă.

După ce făcusem o baie în Rîu şi ne uscasem la soare, eu şi Carlos am început tratativele pentru închirierea bărcilor necesare. în această privinţă, băştinaşii din M. erau deosebit de vicleni. Aşezat pe vine, cu luleaua în gură, taciturn şi scofîlcit, Jose părea un Budha impenetrabil. Clătina din cap şi se căina.

— Ştii cît te respect, don Ken. Pentru nimic în lume nu ţi-aş da o barcă proastă, mai bine m-aş arunca în Rîu să mă mănînce piranha.

Il ascultam cu răbdare. Ceilalţi îl ascultau gravi, clătinînd din cap a aprobare. Era un circ necesar şi băştinaşii s-ar fi simţit frustraţi dacă ar fi trebuit să renunţe la asta, indiferent de preţul obţinut. Jose ofta adînc, din rărunchi, ca un bolnav de oftică.

— Fie, pentru tine şi pentru don Carlos, pe care-l iubesc ca pe fratele meu, o să vă închiriez, pe o nimica toată, cele mai bune bărci pe care le am. Se prefăcu că mai ezită cîteva clipe, apoi se ridică în picioare, scoţînd un oftat şi mai adînc.

In tăcere, ne duse pînă la un fel de hambar şi ne arătă, plin de mîndrie, trei bărci care, cu mult ajutor din partea Celui de Sus te-ar fi purtat vreo trei mile. Carlos scoase cuţitul şi îl înfipse în carena uneia. Din lemnul putrezit se auzi un fel de chiţăit şi lama pătrunse ca-n brînză. Ne-am uitat unii la ceilalţi. Jose se prefăcu supărat.

— Ce faci, don Carlos, cu forţa ta şi cu asemenea sabie străpungi şi-un trunchi de pau! Asta-i o barcă care face pe puţin 100 de dolari, şi asta pentru că-s bătrîn şi mă las înşelat. Chiar săptămîna trecută, s-au întors doi misionari din satul Churana, care au călătorit în ea. Uite, Rairo i-a condus. Aşa e Rairo? Cel

întrebat confirmă dînd repede de cîteva ori din cap. Cei doi au spus că într-o barcă ca asta poţi călători cinci săptămîni încheiate şi nu te-ar atinge un strop de apă. Un hipopotam şi-ar strivi ţeasta dacă ar încerca să ţi-o răstoarne ! Carlos ridică din umeri.

— Nici de pus pe foc nu-i bună Jose. Lasă gluma şi dă-ne două bărci ţepene, cum ştii tu. Hai!

Jose se prefăcu jignit şi întorcîndu-ne spatele, se duse şi se chirci iarăşi pe rogojină. Garda lui îl urmă îmbufnată. Carlos scoase din raniţă un cutter englezesc. Lui Jose îi luciră ochii, dar se prefăcu indiferent.

— Uite, ăsta-i pentru tine, eşti meşter în pregătitul pieilor, Jose. Numai aşa, pentru că eşti om cinstit şi nu încerci să păcăleşti pe nimeni. Haide, ia-l.

— Pune-l acolo, indică Jose, cu un gest nepăsător. O să mă uit la el mai tîrziu. Pare un « cuttero » care se prăpădeşte într-o săptămînă, bun să tai frunze, nu piele de anaconda.

Şi tîrgul mai continuă vreo două ceasuri, fiecare încer- cînd răbdarea celuilalt. In cele din urmă, Carlos aruncă în jos piesa forte din arsenalul argumentelor sale: o carabină « Manchester» de calibrul 12, un fel de flintă străbună de care un vînător din patria ei de origine nu s-ar fi atins în ruptul capului. Argumentul fu hotărîtor, hîrbul puţea fi vîndut indienilor foarte bine. Scărpinîndu-se în cap, Jose ne conduse într-un alt hambar, unde odihneau două bărci acceptabile. Urmă o altă tîrguială aprigă şi conţinutul unei lăzi de-a noastră fu transferat cu mare pompă în coliba lui Jose, un Jose căinîndu-se că nu-i decît un bătrîn ramolit care se lasă dus de nas.

Carlos scoase o sticlă de rachiu şi peste încă o oră, Jose sforăia în hamacul său de zguduia coliba. Carlos îmi trase cu ochiul.

— Mi-a promis că-i pune pe băieţi să le aranjeze. Poimîine dimineaţa putem pleca, dacă mîine Gomes trimite avionul cu benzină, aşa cum a promis.

Avionul sosise aşa cum era planificat şi pe cînd ne-am trezit, am auzit huruitul butoaielor rostogolite spre colibe. Jose era nemulţumit că nu reuşise să ne plaseze şi două din motoarele lui pentru bărci, dar Carlos avusese grijă să-l împace.

In tot timpul pregătirilor, cei cinci stătuseră de-o parte, o singură dată Hamilton mă întrebase dacă totul e-n ordine şi

dacă avem nevoie de vreun ajutor. Cînd am încercat motoarele, Eric venise la noi şi mi-am dat seama că-i un mecanic foarte priceput. Intrînd în vorbă, îmi făcuse o demonstraţie demontînd şi apoi montînd la loc carabina, în 25 de secunde. Apoi, spre uimirea băştinaşilor, puse o monedă de o jumătate de dolar pe trunchiul unui copac şi trase direct în ea de la 50 de paşi, fără să ochească prea mult, doar ducîndu-şi arma la ochi.

Carlos îmi aruncă o privire, clătinînd din cap. Rîzînd, Eric îşi puse arma pe umăr şi plecă spre coliba lor.

—Fără cuvinte, amigo, îmi şopti Carlos. Dacă iese cu artificii, o să avem zile foarte grele.

A doua zi, dimineaţa, cele două bărci erau împinse în largul Rîului. In prima erau instalaţi Carlos şi Hamilton, încărcătura celor cinci, inclusiv lădiţa misterioasă — iar în cealaltă eu şi ceilalţi patru şi încărcătura de alimente, plus un purceluş viu, cadou de la Jose, care ne făcea semne acum de pe mal agitîndu-şi braţele. In privinţa bărcii noastre, avusesem emoţii. Era supraîncărcată, cu atît mai mult cu cît Hamilton insistase ca încărcătura de benzină să o transporte tot aceasta şi cele două bărci să meargă la o oarecare distanţă una de cealaltă. Distanţa dintre copastie şi apă era doar de două palme.

Cînd întîlneam cîte un banc de nisip, trebuia s-o zgîlţîim din toate puterile, pînă ce, alunecînd uşor, barca ajungea la apă adîncă. Din cînd în cînd, unul sau doi dintre noi trebuiau să coboare şi să o împingem.

Peste cîteva ore am intrat într-o mare pînză de apă care ne purta printre lagune şi în bancuri de nisip, într-un peisaj de o frumuseţe tulburătoare. De pe maluri, linia întunecată a Pădurii îşi trimitea sunetele spre noi. Dinspre Nord, se auzeau răgetele cataractelor, prevestitoare de rele.

— Atenţie la indieni, strigă Carlos. Am zărit doi în dreapta noastră.

Unui ochi neobişnuit cu Pădurea îi era imposibil să desluşească ceva în ghemul de arbori şi hăţişuri care se zărea la un sfert de milă.

— Sînt probleme cu ei ? întreabă Paul, mîngîindu-şi carabina. Cei de la M. păreau destul de paşnici.

— Cei de la M. sînt « civilizaţi », unii sînt crescuţi de albi şi lucrează de mulţi ani pentru albi. Ca şi vreo trei triburi care sînt creştinate şi fac schimburi cu cei de la M., mai ales tribul

Churana, de la care o să tocmim oameni pentru a ne pilota peste praguri. S-au deprins cu « binefacerile » civilizaţiei şi au nevoie de undiţe, cîrlige, muniţie pentru arme, oale, grăsime. Au interesul să menţină relaţii bune cu « civilizados ». Dar celelalte triburi — şi sînt o puzderie — sînt sălbatice complet şi de cele mai multe ori îi ucid pe străini. Anul trecut au atacat şi M. şi au ucis cinci oameni. A urmat o expediţie de pedeapsă şi soldaţii au curăţat aproape un sat întreg de « Kayabi» şi de atunci aceştia s-au retras în Pădure şi ucid orice alb întîlnit. Deci, atenţie.

Prima zi era întotdeauna cea mai grea. Seara, eram extenuaţi, nivelul rîuîui era mai scăzut decît ar fi trebuit să fie în luna aceea şi întîlneam multe bancuri de nisip pe care trebuisem să le trecem împingînd bărcile încărcate la maxim. Căldura era sufocantă şi hoarde întregi de ţînţari te asaltau mereu, nepermiţîndu-ţi să te dezbraci de tot. Cei cinci îşi unseseră faţa şi mîinile, cu o pomadă urît mirositoare, verzuie, oferindu-ne şi nouă. Dar după numai o oră constataseră că era absolut inutil, din pricina transpiraţiei abundente era imposibil să se menţină pe piele. O lăsaseră baltă, încercînd să mai alunge cu mîinile micii vampiri şi fumînd tot timpul. Eram sigur că peste două zile nu vor avea să se mai obosească nici măcar cu atît.

Am oprit pe o limbă lungă de nisip, am tras bărcile şi le-am asigurat pentru noapte şi am căutat locuri bune pentru aşezat hamacurile. Carlos adună vreascuri pentru foc şi începu să pregătească cina. Noaptea cobora majestuoasă peste Pădure, care începea să capete o înfăţişare tainică şi înfricoşătoare. Fiecare umbră, troznet sau sunet misterios părea să ascundă o capcană, o primejdie, faţă de care te simţeai singur şi neajutorat. Am întins hamacurile şi cei cinci îşi aşezară armele la îndemînă între sforile hamacului. Pentru cineva obişnuit să doarmă în acest fel de culcuş, nici un pat din lumea asta, nici cu saltele din puf, nu poate fi mai comod.

Pe malul apei, Carlos mă strigă:

— Urme de pumă, îmi arătă el pămîntul moale, pe care se zărea bine întipărit desenul labelor carnivorului. Un exemplar destul de mare. Nu sînt vechi, cel mult de două-trei ore. S-ar putea să ne atace la noapte.

M-am îndreptat spre ceilalţi.

— Ken rămîne primul de pază. Fiecare stă o oră, apoi îl

trezeşte pe celălalt. Aveţi grijă, o pumă s-ar putea să dea tîrcoale — i-am văzut urmele acolo, pe mal. Dac-o vedeţi ghemuită, nu o lăsaţi să sară, a doua oară nu mai aveţi prilejul să trageţi. Deşi nu-i prea mare, e mai periculoasă decît un urs grizzly.

Cei mai experimentaţi vînători aveau un mod original de a vina această panteră mare, cel mai puternic animal din această parte a Pădurii. Un mod care unui vînător obişnuit ar face să i se zbîrlească părul în cap de groază. Fiindcă animalul e foarte greu de găsit în Pădure, vînînd doar noaptea şi ziua circulînd foarte rar, asta în cazul în care a rămas flămînd după vînătoarea de noapte, vînătorul îl atrage în capcană, o capcană care, însă, îi poate deveni oricînd fatală lui însuşi. Freacă o piele de şarpe de trunchiul unui pau, o piele solzoasă şi bine uscată, iar sunetul scos, ca nişte mîrîituri profunde, imită mormăiturile femelei de pumă în călduri, chemînd masculul. Metoda dă roade în special în anotimpul de împerechere, cînd felinele îşi caută partenerul şi au vigilenţa şi capacitatea combativă mai scăzută.

Deci vînătorul imită acest sunet, aşteptînd pur şi simplu să apară o pumă şi să-l atace. Dezavantajul luptei cu o puma, este că aceasta atacă în general de la sol, ghemuindu-se şi sărind asupra prăzii, cam în 2—3 salturi, spre deosebire de jaguar sau leopard, din alte părţi, care atacă de obicei de sus, din arbori, sărind în spatele victimei, salt care, dată fiind greutatea felinei, doboară prada. Vînătorul are pregătit un revolver de calibru mare, legat bine de mînă şi încărcat cu gloanţe cu vîrful tăiat în cruce şi lupta se duce de cele mai multe ori aproape corp la corp. Deci sau puma, sau vînătorul. Acesta îşi riscă astfel viaţa pentru 100—150 de dolari, preţul unei asemenea piei. Dar sînt puţini vînători care îndrăznesc să aplice o asemenea metodă, ca şi echipele care încearcă să captureze anaconde vii, pentru a le vinde grădinilor zoologice.

Ceilalţi se culcaseră. Mi-am aprins o ţigară, acoperind jarul cu palma. Mi-am adus aminte că într-o asemenea noapte, sergentul William B. Smith, ne-a ordonat atacul asupra satului. Adunaţi, ni se împărţise muniţie suplimentară şi grenade de mînă. Majoritatea dintre cei din pluton era din Sud şi nu-l înghiţea pe acest fanfaron de pe coasta de Est, care încerca să maimuţărească accentul de la Princeton, unde bineînţeles că nu călcase. In iadul de acolo, ne pretindea să fim curaţi şi

ferchezuiţi, aşa cum era el mereu, din buzunar ieşindu-i şnurul unui fluier, ca în taberele de instrucţie. Pentru el, un tip ca Eisenhower, era întruchiparea curajului şi a bărbăţiei, culme a masculinităţii pe pămînt. Povestioarele simple şi moralizatoare, gen « Philips Magazin », erau pentru el tot ce poate fi mai bun în materie de literatură, restul fiind « perversităţi pentru poponari». Povestioare cu băieţi săraci care ajung generali şi cu soldatul care-şi da viaţa pentru Uncle Sam, strîngînd drapelul vărgat în braţe. Se vorbea că de fapt l-ar fi chemat Goldsmith şi că s-ar fi născut undeva pe lîngă Hamburg, în Germania, într-o familie de evrei, plecaţi peste ocean de teama naziştilor. Şi că de fapt accentul lui nu-i decît o maimuţăreală, încercînd să ascundă accentul german. Curios, pentru noi, era întruchiparea fascistului perfect. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să se întrebe dacă are ceva de împărţit cu oamenii împotriva cărora lupta cu atîta zel.

Din pricina ordinului acela, al unei nopţi de coşmar, eram acum la mii de mile depărtare de casă. Vestea că bătrînul murise o primisem acolo şi mi se dăduseră cîteva zile de permisie. Mulţi te priveau ca pe un erou, un infanterist înalt şi bronzat, care lupta pentru patrie, undeva departe. Incepuseră să apară zvonuri despre «anumite lucruri» pe care le-ar face soldaţii americani. Pînă atunci nu văzusem nimic din ceea ce se spunea şi credeam că sînt minciuni. Ştiam că« Legiunea Străină », care mîncase bătaie pe-acolo, practica ceea ce se chema« cartier blanche,» adică zonă albă. Dar nu noi. Noi nu.

Ora mea de veghe trecuse. L-am trezit pe William care urma să mă înlocuiască şi m-am căţărat în hamac, dezbrăcîndu-mă în şort şi trăgînd peste cap foaia de cort, fără să-mi fac iluzia că ţînţarii nu vor găsi drum spre trupul meu. Am adormit.

Mă trezi o împuşcătură, apoi un strigăt şi nişte mîrîituri nedesluşite. Am sărit din hamac, bîjbîind cu mîna după armă. Eric era căzut la pământ, gemînd, iar lîngă el agoniza o puma, neobişnuit de mare, răscolind pământul cu ghearele, cu botul plin de bale sîngerii. Mai încolo, în picioare, Carlos îşi ţinea arma pe umăr, încă cu degetul pe trăgaci. M-am apropiat. Carlos lăsă ţeava în jos şi o lipi de urechea pumei care zvîcnea spasmodic. Urmă o detunătură şi animalul încremeni. Eric se ridică gemînd de jos. Ceilalţi veniseră şi ei, cu armele în mîini.

— Cred că ne dădea tîrcoale de cînd am aşezat tabăra, zise

Carlos, întorcînd leşul cu piciorul, dar s-a hotărît greu să ne atace. E femelă, dar una foarte mare.

Am observat că glonţul o lovise în partea dreaptă, exact sub lopăţica umărului. O lovitură de maestru.

— Ai ceva, întrebă Carlos pe Eric, care-şi pipăia umărul drept şi ceafa.

— Slavă cerului, nu, mormăi acesta, încă năuc. Mulţumesc. Dacă am luat-o aşa din prima noapte, zău nu cred că ne mai vedem vii înapoi.

— N-avea nici o grijă. Eu colind Pădurea de vreo trei ani, dar este pentru prima dată cînd văd puma atacînd oameni. Cred că era foarte flămîndă. Şi, oricum, e mai bine decît să ne fi trezit în cîrcă cu indienii puşi pe omor. Ăia aveau grijă să nu ne prea dea timp să tragem în ei. Nu-s ca-n filmele pe care le vezi tu pe-acasă, cu baricade de căruţe şi piei-roşii chiuind şi agitîndu-şi topoarele, în primul rînd, ăştia nu prea folosesc decît bîta şi te trezeşti cu ei lîngă tine fără să-ţi dai seama măcar.

Hamilton nu comentă în nici un fel întîmplarea. Fără un cuvînt, plecă şi se lungi iarăşi în hamac. Am luat hoitul pumei şi l-am cărat mai încolo, acoperindu-l cu cîteva crengi.

— Ai fost grozav, Carlos, i-am spus. Lovitură clasa întîi.

— Nu sînt sigur că-i chiar bine. Se scărpină pe pieptul păros. Eric ăsta pare cel mai voinic. Poate era mai bine să o las pe doamna aia cu gheare să-i facă felul.

— Pînă una alta, băieţii par să fie cum trebuie.

Ne-am întors în hamacuri, pentru puţinele ore de somn care ne mai rămăseseră. William rămase de pază.

A doua zi dimineaţa am pornit iarăşi la drum. Ţineam cu greu cîrma, săltînd peste apa clocotitoare a pragurilor, cu atît mai greu cu cît ceaţa persista mai mult decît de obicei, îngreunînd vederea. Aproape că nici nu vedeam barca lui Carlos. Cînd ne ieşeau în cale bancuri de nisip, trebuia să manevăm barca cît mai departe de ele, apoi unele se întindeau pe sub pînza subţire de apă pe o distanţă de o jumătate de milă şi era un adevărat calvar să tîrăşti barca pentru a ajunge la apa adîncă. Rîul era foarte derutant, de multe ori aveai impresia că se poticneşte într-un baraj de vegetaţie care oprea înaintarea. In anotimpul secetos, apa scade uneori foarte mult, scoţînd la iveală bancuri de nisip foarte lungi. Pe la ora prînzului, barca lui Carlos se împotmoli într-un asemenea banc, pe care eu am reuşit să-l

evit. Il auzeam pe Carlos înjurînd. In anotimpul ploilor, totul devine o pînză de apă, părînd că însăşi Pădurea este gata să sucombe sub puhoiul nămolos, care începe să care la vale, mînat de curentul spre Oceanul Atlantic, buşteni, arbori doborîţi, hoituri de animale. In acest sezon, indienii circulă pe distanţe enorme, uneori încălecînd pur şi simplu un buştean şi vîslind cu mîinile. Este sezonul cel mai bun pentru pescuit. De aceea, indienii evitau aşezarea în preajma Rîului, pe pămînturile care deveneau aride în sezonul secetos, fiind mai apoi înecate de ape în cel ploios. Nici pentru vînătoare această zonă nu era propice, animalele evitau şi ele pămînturile aride. Atunci cînd însoţeam expediţii de vînătoare, obişnuiam să fixăm tabăra undeva mai în interior, în pădurea riverană. Pămînturile fertile, propice cultivării manioculuí sau arahidelor, se întindeau ca o centură urmînd Rîul.

In clipele de răgaz, cercetam cu binoclul împrejurimile, căutînd să descopăr pe maluri prezenţa indienilor. Păsările jaribu ne urmăreau cu strigătele lor. Vidre uriaşe, de cîteva ori mai mari decît cele obişnuite, îşi iţeau capul din apă, însoţindu-ne cu priviri parcă mirate.

In ziua aceea am făcut popasul mai devreme şi împreună cu Carlos, ne-am luat armele şi ne-am înfundat în hăţiş, după vînat. Ajungînd într-un luminiş, ne-am aşezat şi ne-am aprins ţigările.

— Aşteaptă cîteva clipe, amigo. Mă întorc şi încerc să trag cu urechea.

Am aşteptat, ascultînd sunetele care te-nconjurau ca o perdea deasă. Zgomotele înşelătoare ale Pădurii, care-i simbolizau mai bine decît orice modul de viaţă. Arborii se luptă între ei pentru un petic de cer, lianele se încolăcesc forţîndu-şi drumul în sus. Uneori, poţi să auzi un zgomot puternic, aducînd o explozie prelungită care îşi trimite ecourile pînă foarte departe: se prăbuşeşte un arbore gigant, după ce a putrezit în picioare ani de-a rîndul. Zgomotul acesta nu este cu nimic mai prejos cu cel pe care l-ar face o casă cu mai multe etaje prăbusindu-se brusc.

In acest tufiş, vizibilitatea este foarte redusă, adesea călătorul neputînd vedea la mai mult de cîţiva yarzi, în faţă. De aceea auzul, atît de slab dezvoltat la omul civilizat, este atît de important în Pădure. Adesea poţi să urmăreşti vînatul ore-n şir, orientîndu-te doar după zgomotele pe care le face şi pe care

trebuie să te obişnuieşti să le deosebeşti distinct în concertul din jurul tău. O pasăre poate scoate un sunet care seamănă cu chemarea unei femele puma în călduri, iar ceea ce poate să semene cu zgomotul produs de frîngerea unui copac poate fi mîrîitul unei puma. Urletul dragonului care provoacă alt mascul la luptă este pentru o ureche neavizată asemănător celui pe care-1 scoate o maimuţă urlătoare, a cărei carne este foarte preţuită de indieni.

De aceea, cel venit să vîneze o săptămînă — două în Pădure, nu ajunge uneori nici măcar să vadă vreun vînat, d-apoi să-mpuşte vreunul. Asta era sarcina mea. Atunci cînd insistau să mă însoţească în hăţiş, reveneau la tabără cu hainele ferfeniţă, zgîriaţi de tot felul de ţepi şi fără să-nţeleagă de unde mi-am dat seama că un tucan sau un porumbel sălbatec care ţipa se afla nu în dreapta noastră, jos, ci sus, în stînga. Vînătorul cu experienţă este obişnuit să se strecoare cu îndemînare prin labirintul verde, evitînd din fugă lianele otrăvitoare, ghimpii ascuţiţi ai unor plante sau smîrcurile fetide perfect mascate de frunzişul putrezit, înalt de un picior, care formează un covor uniform în toată pădurea.

Un gîngurit slab, ca zumzetul unui motor în depărtare, îmi atrase atenţia. Era un falnic curcan sălbatic, înfoiat, care îşi chema femela. Şedea pe o cracă a unui imens arbore prăbuşit, la vreo 20 de picioare deasupra solului, deasupra unei băltoace în jurul căreia zumzăiau ţînţarii. Tocmai mă gîndeam dacă să aştept sosirea femelei — a cărei carne este mai gustoasă şi mai fragedă — cînd, brusc, pasărea îşi luă zborul. Auzisem înaintea mea întoarcerea lui Carlos, care peste o clipă îşi făcu apariţia lîngă mine.

— N-am prea făcut nimic, amigo. Se aşează lîngă mine pe buturugă şi-şi aprinse o ţigară. Indivizii erau adunaţi în jurul lăzii ăleia de care Hamilton are atîta grijă. Acolo-i cheia, îţi spun eu. La fiecare prag, cînd se clatină barca, tipul o ţine ca pe sfintele moaşte. Acum o scoseseră din barcă şi se holbau în ea. Dar ca prostul mi-am uitat binoclul la tabără şi nu m-am apropiat prea mult să nu mă simtă. Deci n-am putut vedea ce-i înăuntru şi nici să aud ceva.

— Tu ce crezi că poate fi?

— Habar n-am. Trase gînditor din ţigară şi-şi ridică umerii uriaşi. Habar n-am. Poate vor să ascundă ceva cît mai adînc în

Pădure şi atunci au găsit pretextul ăsta cu tribul Suia, care nu prea stă în picioare. Da, cred că asta-i

Ochii îi luciră.

— Te pomeneşti că ne-a pus Dumnezeu mîna în cap. Poate că ticălosul ăla de Gomes al tău o fi jefuit o bancă sau aşa ceva, poate chiar dincolo, în State, şi acum vrea să pună totul în siguranţă pînă s-or mai linişti apele. Bani, aur, diamante, cine ştie. Poate că bancnotele erau urmărite şi îi este frică să le depună undeva la vreo bancă sau să le « spele » în alt fel. Ar fi grozav, pentru că nu avem decît să ne întoarcem şi să-i luăm. Zău dacă m-ar mustra conştiinţa.

— Nu cred că-i aşa şi lasă iluziile. Prea seamănă a poveşti cu piraţi. Şi ce-ar căuta soldăţeii ăştia în toată afacerea? Şi ce zici tu, Gomes n-ar avea unde să ascundă banii decît la mama-dracului în mijlocul Pădurii, unde rişti să nu mai fii în stare să-i găseşti ? Şi eu cred că lada aia-i importantă, prea are grijă de ea şi altfel n-ar căra-o pînă acolo. Armele le are în altă parte, aparatura fotografică la fel, alimente nu sînt şi de altţeva n-ar avea nevoie.Nu-i un teodolit sau ceva pentru măsurători mai ştiu eu ce. Dar bani sau aşa ceva, în nici un caz.

— O să-ncerc oricum să arunc o privire, şi asta în satul Churana, amigo, unde o să ai grijă să-i dezlipeşti vreo oră de lădiţa lor cu minunăţii.

— E-n regulă. Hai să vînăm ceva, s-ar putea să intre la bănuială.

Peste o oră, ne întorceam în tabără cu doi curcani de toată frumuseţea şi Carlos făcu iarăşi pe bucătarul, pregătindu-i cu orez. Deşi erau cam bătrîni, carnea lor tare era preferabilă conservelor. Duseseră lada înapoi sub prelata care acoperea barca în timpul nopţii.

Mă pregăteam de culcare, cînd Carlos ne atrase atenţia că vede o lumină pe malul celălalt. Abia pîlpîia, dar, totuşi, se vedea foarte bine în întunericul care începuse să coboare.

— O torţă, i-am explicat lui Hamilton.

— De unde ştii ?

— Pentru că dacă te uiţi atent, vei observa că se mişcă. Lumina unui foc nu se mişcă, e statică. Asta pendulează în sus şi-n jos, cred că cineva îşi caută o tabără pentru noapte. Şi cred că sînt albi, că dorm în hamacuri. Indienii n-ar avea nevoie să atragă atenţia asupra lor, s-ar ghemui sub un arbore şi ar dormi

liniştiţi.

— De unde ştii că sînt mai mulţi ?

— Pentru că nici un alb nu umblă singur în Pădure. Poate doar un vînător cu experienţă, de meserie, dar un vînător n-ar avea ce să caute atît de aproape de mal, unde nu-i nici un vînat.

— Lasă, spuse Carlos. Sigur ne-au observat şi ei. Dimineaţă cred că ne vom întîlni, asta doar dacă nu cumva au vreun interes să se ascundă, dacă nu sînt « desperados » sau mai ştiu eu ce bandiţi urmăriţi de lege. Aveţi grijă oricum cu paza. Dacă sînt mai mulţi « desperados », s-ar putea să treacă Rîul noaptea, să încerce să ne jefuiască.

Ne-am întins în hamacuri şi George începu veghea.

A doua zi dimineaţa am primit vizita celor a căror prezenţă o observasem în seara precedentă. Erau doi albi, două namile înalte şi bărboase, ţinînd fiecare în mîini cîte un « Winchester » de calibru mare, mai bune la doborît urşi decît vînatul mărunt din Pădure. Mi-am dat seama că sînt căutători de cauciuc. Mi-am amînat plecarea, aveau lucruri importante să ne spună.

— Mergeam pe Rîu în jos, să luăm avionul. Venim dinspre Sao Manuel şi ne întoarcem acasă, la R. Ne-am săturat pînă peste cap de afacerea asta din care nu te alegi decît cu dizenterie şi malarie. Voi văd că mergeţi spre Churana. Aveţi de gînd să treceţi mai departe spre Rio Mortes?

— Cam aşa ceva, mormăi Carlos, privindu-i cu neîncredere.

— Aflaţi că nu vă sfătuiesc, mormăi cel ce părea mai în vîrstă, cu înfăţişare de coţcar îmbătrînit în rele. Noi am fost atacaţi de kayabi, la doar o zi de satul Churana. Eram patru. Doi au murit. Cred că omoară orice alb prind, mai ales că am apucat să împuşcăm şi noi cîţiva.

— De ce v-au atacat ?

— Fără nici un motiv. Ne-am trezit noaptea cu ei pe cap, cel care făcea de pază a apucat să strige. Am reuşit să-i facem să fugă, apoi ne-am aruncat în barcă şi am şters-o. Pe ultimul l-au prins pe mal şi am auzit cum îi trosnea ţeasta sub măciuci. Erau înarmaţi cu bîte din acelea mari, cum îşi fac cînd sînt puşi pe omor. Eu zic să nu treceţi deocamdată mai departe de Churana, chiar dacă văd că sînteţi bine înarmaţi.

Cei doi mai zăboviră cîteva minute, apoi îşi luară rămas bun şi plecară.

— Nenorociţi. Carlos scuipă într-o parte. Ticăloşii ăştia ne-au

tulburat şi nouă apele.

— Crezi că-i vreun pericol cu indienii, întrebă Hamilton. Nu părea deloc îngrijorat.

— Sîntem mulţi şi nu cred că vor îndrăzni să ne atace, poate noaptea, la vreun popas. In plus, nu sînt răzbunători şi treaba asta va fi uitată în două zile. Poate doar să creadă că am venit să-i pedepsim.

— Dar de ce i-au atacat, întrebă George. Doar nu le făcuseră nimic.

Carlos ridică din umeri.

— Poveşti de felul ăsta poate le crezi tu, care habar n-ai de felul de a se purta al indienilor. Ei n-au noţiunea de vină. Ei ucid nu numai ca să se apere, atunci cînd sînt atacaţi, sau cred că vor fi atacaţi. Eu cred că pe cei doi i-au omorît chiar ei şi acum împrăştie zvonul peste tot că i-au ucis indienii.

Se va dovedi că avea dreptate. Cei doi îndrugaseră aceeaşi poveste în satul Churana, şi cîţiva indieni plecaseră mai apoi să încerce să recupereze armele celor ucişi, de care ştiau că indienii nu se ating. Ei nu foloseau nici un obiect al victimei lor, nici chiar instrumentul folosit nu mai era apoi atins, ci îngropat împreună cu victima. Au găsit cele două hoituri, sfîşiate de oceloţi, dar şi-au dat seama că fuseseră împuşcate în cap şi nu ucise cu bîta. Probabil că fusese o răfuială între ei şi cei doi cu care ne întîlnisem îi împuşcaseră pe ceilalţi doi pe cînd dormeau şi îi jefuiseră.

In general, printre aceşti căutători de cauciuc sau printre căutătorii de aur sau diamante poţi întîlni o mulţime de oameni certaţi cu legea şi rareori unul dintre ei nu are ceva pe conştiinţă.

Chiar şi cei care la început sînt oameni normali, după cîteva luni petrecute în Pădure se sălbăticesc. Izolarea, clima, bolile acţionează ca un concasor asupra psihicului lor şi devin uneori periculoşi pentru orice fiinţă întîlnită.De obicei, indienii îi tolerează, chiar îi ajută să-şi recolteze şi transporte baloţii mari de cauciuc neprelucrat, avînd nevoie de trocul pe care aceşti oameni îl desfăşoară cu ei: topoare, cuţite, undiţe şi cîrlige, vîrfuri metalice pentru săgeţi, podoabe colorate. Dar, de multe ori, aceşti albi se poartă brutal cu indienii, stîrnindu-le acestora mînia, sau încearcă să-i păcălească cu plata. Cîştigul unui asemenea om este mizerabil — în cel mai bun caz cîţiva zeci de

dolari pe lună — şi numai abrutizarea sau teama de lege îi opreşte să se întoarcă în civilizaţie. După o perioadă lungă de şedere în Pădure, în condiţiile unei izolări aproape perfecte, devin atît de apatici, încît nici apariţia vreunui străin nu-i mai scoate din starea lor. In expediţiile mele se întîmplase să poposesc de mai multe ori cîte o noapte sau două lîngă oameni de felul ăsta. Puteai să stai lîngă ei 24 de ore fără să schimbi o vorbă, nici măcar nu-i mai interesa ce se petrece in lumea civilizată.

Dacă se îmbolnăveau grav, soarta le era pecetluită şi îi aştepta o moarte mizerabilă, în izolare, dacă nu aveau norocul să dea cineva peste ei.

Impingeam bărcile în apă, cînd Paul, scoase un ţipăt şi se prăbuşi cît era de lung, bătînd apa cu mîinile; am sărit şi am apucat să văd un peşte electric lung de trei picioare, care ţîşni spre mijlocul apei. Venise probabil atras de apa caldă a unei mici lagune din apropierea malului şi Paul îi căzuse victimă. Acesta îşi reveni pînă la urmă în barcă, descărcarea — care altminteri poate fi periculoasă, ajungînd pînă la 500 volţi —, nu fusese de astă dată prea puternică.

In Rîu înoată tot felul de peşti, unii foarte căutaţi pentru carnea lor gustoasă, cum ar fi tucanarii. Indienii îi vînează de cele mai multe ori cu arcul sau suliţa, mai rar cu ajutorul otrăvii. Sînt şi peşti periculoşi cum ar fi calcanul ghimpos, înzestrat cu o coadă de un picior lungime, prevăzută cu un fel de ghimpe veninos, folosit de indieni pentru a-şi prepara veninul săgeţilor. Sau celebri piranha care la cea mai mică agitaţie a apei, se adună instantaneu acolo, cîteva zeci sau sute. Acest piranha este de mărimea şi forma unei farfurii, înzestrat cu nişte dinţi foarte ascuţiţi şi un grup de asemenea peşti poate devora aproape instantaneu un om sau o puma care se aventurează să treacă Rîul înot. Eu personal nu văzusem niciodată aşa ceva, dar ni se relataseră multe cazuri. Şi carnea lor era însă deosebit de gustoasă, asemănătoare cu păstrăvul din rîurile de munte.

Cel mai mare pericol al Rîului îl reprezentau însă — în afară de somnoroşii crocodili — celebrii şerpi uriaşi numiţi «anaconda», care ating uneori dimensiuni extraordinare şi-mi aminteau de pozele colorate care-mi erau arătate în şcoală, reprezentînd animale ce trăiseră cu milioane de ani în urmă. Dar nici un asemenea şarpe nu văzusem cu ochii mei vreodată

atacînd pe cineva. Ştiam însă că a captura o anaconda vie era una dintre cele mai bune afaceri posibile, grădinile zoologice plătind sume exorbitantei pentru un asemenea exemplar rarisim chiar şi la case mari.

In dimineaţa aceea senină, am avut o porţiune uşoară, scăpînd de obositoarele bancuri de nisip şi am stat mai mult de vorbă cu George, cel mai simpatic, dintre cei patru însoţitori, încercînd să aflu ceva. Spre deosebire de ceilalţi, era un tip mereu vesel şi fără griji, mare amator de fotball american, cum îmi mărturisise. Am sporovăit vreo oră despre jucători celebri, pe mulţi dintre ei chiar avusese ocazia să-i vadă pe viu la lucru. De asemenea, era mort după box şi-l considera pe Rocky Marciano drept cel mai mare boxer al tuturor timpurilor.

— Cînd l-a altoit pe negrul acela împuţit, pe Wallcot, eram în sală şi nu uit toată viaţa upercutul de stînga al lui Rocky. Işi roti privirea în jur. Doamne, nu-s decît de trei zile aici, dar parcă am plecat din lumea civilizată de zece ani. Cînd mă gîndesc la un meci de football, cu chioşcul de coca-cola şi fete frumoase, parcă-i ceva care se-ntîmplă pe Lună. De cîţi ani eşti aici, Ken?

— De peste trei ani. De ce ?

— Mă gîndeam cum dracu rezişti şi de ce a trebuit să ajungi în colţul acesta de lume. Cred că scoţi ceva parale aici, dar asta puteai s-o faci foarte bine şi acasă. Au apucat să te umfle în armată?

Am ezitat cîteva clipe.

— Da. Am fost şi pe acolo, înainte să plec.

— Vrei să spui în război ?

— Da. Infanteria marină.

Dădu aprobator din cap.

— Şi eu. Dar jungla de acolo parcă-i altfel decît în Pădurea asta nenorocită. Sau pentru că eram mai mulţi şi totul avea cap şi coadă şi nu ne gîndeam decît să nu luăm un glonţ în burtă.

Mi-am luat inima-n dinţi şi l-am întrebat direct:

— Şi ce căutaţi aici, George ?

Mă privi parcă mirat.

— Nu ţi-a spus tipul ăla, Gomes, nu, parcă aşa-l cheamă.

— Mi-a vorbit ceva de nişte prospecţiuni geologice.

George începu să rîdă.

— Da. Prospecţiuni geologice. Poate că aşa le zice el. Rîdea din ce în ce mai tare, era ca o descărcare nervoasă.

Cei trei ascultaseră pînă atunci fără să intervină. Cu un binoclu în mînă, William cerceta malurile.

— Las-o baltă, George şi nu mai fă glume proaste, interveni Paul cu voce domoală. Ken şi-ar putea să-şi închipuie tot felul de porcării. Se întoarse spre mine.

— Sigur că-i vorba de prospecţiuni geologice. De aia ne-a angajat şi pe noi Gomes ăla. Facem parte din echipa topografică a armatei şi ne pricepem la daravele de felul ăsta. Vrem să determinăm perimetrul unei posibile piste de aterizaj.

— Acolo ?

— Sigur.

— Nu cred că-i posibil.

— Noi încercăm. Asta ne e misiunea şi asta facem. Dacă nu-i posibil, nu-i posibil. William se-ntoarse iarăşi spre George.

— Băiatul ăsta vesel cam bate cîmpii; aşa-i felul lui. Nu-l băga prea mult în seamă.

George se-nroşi vizibil.

— Nu-i nevoie să o spui tu, big boy, se răsti ella William. Nu-i nevoie să-mi dai tu mie lecţii.

— Terminaţi, spuse Eric. Terminaţi dracului o dată cu prostiile. Mister Ken, mi se adresă el, dacă vrei mai multe amănunte, n-ai decît să-l întrebi pe Mark. El e şeful şi ştie ce să spună. Asta-i.

— E-n regulă, i-am spus. Intrebam doar aşa. De fapt, mă interesează să-mi încasez leafa şi să ajung teafăr acasă.

Nu aveam nici un chef ca şarpele de Hamilton să intre la bănuieli în ceea ce mă priveşte.

Il vedeam pe Carlos la cîrma primei bărci. Gol pînă la brîu, voinic şi bărbos, părea un fel de duh al Rîului. Cînta un cîntec în spaniolă, un cîntec care probabil îi aducea aminte de casă.

— De ce nu te-ai întors după ce tiranul a căzut, Carlos, l-am întrebat odată.

— Vezi tu, Ken, pentru tine cred că-i greu de-nţeles. America nu ştie ce-i aia o revoluţie, n-a avut niciodată nevoie de aşa ceva. Pentru tine revoluţia înseamnă cînd cei buni îi înlătură pe cei răi. De fapt, revoluţie înseamnă ca un grup, o parte, să înlăture cealaltă parte. Care-s cei buni şi care-s cei răi, asta nu se ştie niciodată sigur.Şi generalul venise în frunte înlăturîndu-l

pe un tiran, şi poporul sărbătorise o săptămînă chestia asta. Peste un timp unii au spus că şi acesta e un tiran şi că am fost înşelaţi. Mai mulţi — printre care şi eu — am fugit în munţi şi am luptat. Soldaţii care ne ucideau spuneau că noi sîntem cei răi şi mulţi credeau. Omul simplu crede pe cel ce vorbeşte cu mai multă convingere. Mulţi dintre noi, care am reuşit să scăpăm cu viaţă, am plecat din ţară. Apoi a fost o revoltă a armatei şi Generalul a căzut. La putere a venit apoi un civil, care-şi spune « Preşedinte ». E bun, e rău, asta nu ştiu, Ken. Ştiu doar că unii dintre cei care au luptat în munţi împotriva Generalului, au fost arestaţi şi de ceilalţi. De ce să mă întorc. Eu am pierdut, am pierdut atunci cînd m-au înhăţat şi m-au aruncat în lagărul acela din care am scăpat ca printr-o minune. Ăsta-i un semn al sorţii, şi eu sînt credincios, Ken. Niciodată nu scapi de două ori din aceeaşi belea. A trebuit să plec, sînt bun plecat. Aici sînt ca acasă şi oamenii de aici seamănă cu cei din ţara mea. Dacă Preşedintele e bun sau rău, asta n-au decît să spună cei de acolo şi să facă ce-i taie capul în problema asta.

Il respectam pe Carlos. Niciodată nu vorbise cu patriotism despre grozăviile pe care le trăise şi niciodată nu-şi pierduse umorul. Nu vorbise de familie niciodată, de părinţi sau fraţi şi înţelesesem că nu vrea. Poate că era o poveste înfricoşătoare, la care nu voia să se gîndească. Il auzisem cîntînd vesel ca un om care nu se teme de nimic. Poate că dacă ai trecut o dată pe lîngă moarte, foarte aproape, dacă te-ai simţit o dată deja hoit mîncat de viermi, din acel moment nu-ţi mai e frică de moarte niciodată. Nu se înserase încă, atunci cînd Carlos mi-a semnalizat oprirea şi l-am văzut cîrmind spre o lagună. Amt fixat bărcile şi ne-am grupat pe o limbă de nisip, care intra pînă la marginea Pădurii, deschizînd covorul putrezit.

— N-are rost să mai înaintăm, spuse Carlos. Ajungem la Churano mîine, la ora prînzului. E mai bine să ne odihnim zdravăn astăzi, oricum ne-ar prinde noaptea.

— Nu-i mai bine, totuşi, să înaintăm ? — întrebă Hamilton şi vocea lui mi se păru bănuitoare. Ne odihnim mîine, dacă zici că ajungem în sat.

— Nu, spuse Carlos hotărît. Nu-i bine să înaintăm noaptea, mai ales dacă indienii-s puşi pe omor. Aranjăm tabăra.

Hamilton ridică din umeri şi se îndepărtă. Am început să căutăm locuri pentru hamac. L-am văzut pe Eric şoptindu-i ceva

lui Hamilton, după care acesta-i făcu semn lui George să se apropie. Intenţionat, mi-am făcut de lucru pe lîngă ei.

— Cred că-s băiat mare şi ştiu ce să spun, zicea George pe un ton apăsat. Nu-i nevoie să-mi spună mie un jidan deştept ce să spun şi ce nu.

Eric tresări. Hamilton se-ndreptă spre George, mai să-l atingă. Feţele lor erau la o palmă depărtare.

— Eşti un fraier George, George Clearwater. Eu nici nu am vrut să te iau cu mine. Ai înţeles ? Pentru că nu eşti decît o muiere isterică. Hamilton şuiera ca un şarpe. Şi acum cere-i scuze lui Eric. Imediat.

— Asta să o crezi tu. George îi rînji în faţă. Asta să o crezi tu, Mark Hamilton.

George era cam tot atît de înalt şi de voinic şi era mai tînăr. Avea felul de a se mişca al celor cărora exerciţiile fizice le dăduseră o mare forţă şi vigoare. Dar în momentul în care Hamilton îl lovi, se înmuie ca o cîrpă. Il lovi de două ori, un upercut scurt de dreapta, care-i atinse bărbia şi-l făcu să-şi ridice garda şi imediat după aceea, un croşeu teribil de stînga i se implîntă în ficat.

Se îndoi peste Hamilton, apoi se prăbuşi inert. Acestuia i se schimbase expresia feţei, de obicei imobilă, pe chip îi apăruse o expresie dură, expresia celui care poate să ucidă şi căruia îi place să ucidă. O mască feroce. Il izbi cu piciorul pe omul căzut, răsturnîndu-l într-o parte.

— Ridică-te băiete, şuieră el. Ridică-te!

Nici nu-mi dădusem seama cînd Carlos se apropiase.

— Ajunge, Hamilton, spuse el. Lasă-l în pace pe copilul ăsta. L-ai învins.

Hamilton se răsuci încet spre el.

— Tu cred că ar fi mai bine să-ţi vezi de hamacul şi de fasolea ta, brunetule. Pentru asta eşti plătit. Treburile dintre noi nu te privesc pe tine. Dacă am nevoie de tine, te chem.

Carlos se-ncordă. I-am pus mîna pe umăr.

— Stai domol, Carlos. N-are rost.

George se ridică cu greutate. Cu un sadism inutil, Hamilton îl lovi din nou, uşor, dar suficient să-l arunce iarăşi la pămînt pe omul care abia se mai ţinea pe picioare. Carlos interveni şi-l îmbrînci pe Hamilton de-o parte. I se aşeză în faţă.

— Ti-am spus să-l laşi în pace. Dacă vrei să faci pe durul, fă

cu mine.

Deşi Hamilton era voinic, pe lîngă Carlos era ca şi inexistent. Ezită cîteva clipe, apoi dădu din nou.

— Cum vrei tu. Dar ascultă-mă bine: Chestia asta o să te coste scump. Ai înţeles? Scump de tot.

Apoi îl ocoli pe Carlos şi-i întinse mîna lui George, ajutîndu-l să se ridice.

— Nu te-ai supărat, aşa-i George? Nu te superi tu pentru un ghiont între prieteni. Ce ştie ăsta?

George dădu din cap.

— Aşa-i, Mark.

— Bine. Acum du-te şi împacă-te cu Eric. L-ai jignit.

L-am văzut pe Carlos luîndu-şi arma şi îndreptîndu-se spre hăţiş. I-am strigat să mă aştepte, mi-am luat carabina şi am plecat şi eu.

— De ce te-ai băgat, l-am întrebat. Crezi că tipul ăla, George, merită să-i iei apărarea?

— Nu. Pur şi simplu mă enervasem. Dar să ştii că banditul ăsta de Hamilton e o fiară. Dacă l-ar muşca o puma, cred că ar muri, tipu-i plin de venin ca un şarpe. Dracu să-l ia. Haide încolo. Văd urme de tapir.

Uneori, în Pădure, se-ntîmplă să găseşti poteci atît de perfect tăiate, încît îţi vine să crezi că sînt tăiate de călători, uneori două-trei una lîngă cealaltă, în direcţii ciudate. Sînt poteci tăiate de furnicile uriaşe, atunci un roi îşi schimbă, din cauze necunoscute, muşuroiul. Adesea, animalele se folosesc de aceste poteci în special ierbivo- rele mici, şi atunci urmele lor sînt uşor de urmărit. Dar după două ore de căutare, nu reuşisem să găsim tapirul. Se lăsa înserarea şi pădurea devenea întunecată. Ne-am întors la tabără şi ne-am mulţumit cu fasole şi cafea.

După cină, Hamilton ne propuse o partidă de poker.

— Asta pentru împăcare, rînji el. N-are rost să rămînem supăraţi. Avea în mînă o sticlă de brandy de bună calitate.

— Nu-i de mine, dăduse Carlos din mînă. Dar fac pariu că mister Ken îţi ia şi nădragii de pe tine.

— Atunci e-n regulă, rîse Hamilton. La un dolar deschiderea-i bună, mister Ken? Se întoarse spre ceilalţi. Paul, William, hai băieţi! In seara asta avem parteneri de seamă.

Ne-am aşezat în cerc, lîngă focul pe care Hamilton îl aţîţă.

— E-n regulă. Taie, îmi întinse el pachetul de cărţi.

La început, jocul era echilibrat, apoi Hamilton începu să cîştige. Mi-am dat seama că nu trişa, dar avea un noroc chior. Era vesel şi vorbea tot timpul, mai trăgînd din cînd în cînd un gît de brandy.

— Hei, Carlos, strigă la un moment dat, nădragi-s încă pe mine şi amicul tău pierde. Ce zici de asta?

— Zic că o fi auzit că ai familie grea şi nu vrea să-ţi lase pe drumuri cei 12 copii pe care-i ai cu nevasta ta negresă, se auzi din noapte vocea lui Carlos.

— Se cam întrece cu gluma, mîrîi Hamilton. Am deschis. Un dolar, hai băieţi.

Am mers toţi, iar Hamilton spuse pas, aşteptînd să plusăm. Eu aveam două perechi, dar îl simţeam pe Hamilton tare pe poziţie, aşa că am pasat, ca şi ceilalţi doi.

— M-aţi avut, băieţi, spuse Hamilton şi ne arătă cărţile: full de decari. Iată o mînă interesantă. Deschiderea-i de cinci dolari, iar băiatul face blaint de zece. Acum să vă văd.

Am filat unul după altul trei popi şi am aruncat o hîrtie de zece dolari. Ceilalţi doi puseseră cărţile jos.

— Am şi pretenţii, isteţule, rînji Hamilton. Incă 20.

Am schimbat o singură carte, ca şi el. Popă. Mi-am amestecat cărţile şi am pasat. Hamilton muşcă din nadă.

— Nu se poate pasa, mister Ken, îmi spuse el amabil, îţi cer 20 de dolari.

M-am gîndit cîteva clipe.

— Cred că-i o cacialma ordinară, Hamilton. Iţi mai cer 20 pe de-asupra.

— Ţi-am spus, se auzi iarăşi vocea lui Carlos. Eu zic să-ţi dai jos nădragii. Dacă vrei, îţi dau o jumătate de dolar pe ei.

— Vedem noi. 20 ai tăi şi încă 40 ai mei. Ce zici? Cacialma?

Nu voiam să-ntind coarda prea mult.

— Ia-i Hamilton. Sec. Ce ai ?

— Full de aşi, trînti el cărţile triumfător. Full de aşi. Era sigur că e mai bun şi-şi savura victoria. Tu ce ai?

I-am arătat cărţile încet, una cîte una. Hamilton explodă, în timp ce eu luam banii şi-i băgăm în buzunar.

— Care de popi, fira-r al dracului, strigă Hamilton. Şi n-a schimbat decît una! Eram sigur că are un full mic. L-ai avut servit?

— Nici vorbă. Am mascat o damă. Aşa fac întotdeauna.

— Doamne, ce baftă! Ştiu că m-ai curăţat.

Carlos venise lîngă foc.

— Ce să-ţi fac, Hamilton. Te-am prevenit. Acum nu mai sînt dispus să-ţi dau pe nădragi decît 25 de centi, şi asta pentru că ştiu ce-nseamnă să n-ai ce mînca.

— Hai să ne culcăm, spuse Hamilton morocănos. Pur şi simplu ai avut o baftă chioară.

A doua zi, am intrat în satul Churana. Locul era vizibil de la depărtare, semnalizat printr-un pîlc de palmieri izolaţi. Am tras bărcile pînă departe pe mal şi le-am acoperit cu prelata verde. Ne-am luat armele şi nişte daruri într-o raniţă şi am pornit spre marginea Pădurii. Am înaintat de-a lungul unui pîrîu, ajungînd la o mocirlă adîncă, peste care era meşterită o punte primitivă, dintr-un trunchi uriaş de arbore, dar care avea avantajul de a putea fi imediat înlăturată, oprind înaintarea unui potenţial duşman. Eram sigur că fusesem deja observaţi şi că în sat se dăduse alarma. Un grup de şapte oameni înarmaţi era de natură să-i nelinişteasc pe indieni, deşi mulţi dintre ei, dată fiind relativa apropiere de M, aveau arme de foc, chiar dacă acestea erau doar nişte flinte străvechi, cu care nimereai greu ceva şi de la cinci paşi.

Am traversat mlaştina, urmăriţi de mirosul pătrunzător şi am ajuns la marginea unui mic lac liniştit. Cîteva raţe sălbatice îşi luară zborul, făcînd un zgomot asurzitor. Am ocolit lacul spre dreapta, printre nişte tufişuri anemice, asaltaţi de o adevărată armată de ţînţari. Satul era ideal aşezat, era foarte greu de atacat dinspre Rîu de un grup numeros.

Am auzit zgomote distincte în sunetele Pădurii.

— Fug, spuse Carlos. Ar trebui să le semnalizăm, altminteri riscăm să fim atacaţi.

Scoase din raniţă o rachetă de semnalizare şi îi aprinse fitilul. Peste cîteva secunde, se auzi o detunătură şi o puzderie de steluţe verzi îşi făcură apariţia pe cer, stingîndu-se repede.

— Acum ştiu că vrem să venim, spuse Carlos. Să aşteptăm. Cei cinci priveau atenţi în toate părţile. Peste cîteva clipe, se auzi o împuşcătură. Hamilton tresări şi dădu să-şi scoată arma de pe umăr. L-am oprit.

— E semnalul de răspuns, i-am explicat. E-n regulă.

Intr-adevăr, peste cîteva minute îşi făcu apariţia un grup de

indieni, majoritatea dintre ei goi puşcă sau purtînd un fel de şorţ din pînză, care le acoperea doar sexul. Toţi erau bărbaţi, înarmaţi cu arcuri şi bîte din lemn. S-au oprit la vreo douăzeci de picioare, privindu-ne cu suspiciune, încercînd să ne ghicească intenţiile. Dintre ei se desprinse în cele din urmă unul, îmbrăcat într-un fel de pantaloni scurţi, zdrenţuiţi, a căror culoare iniţială era imposibil de determinat, dar care constituiau, fără îndoială, o ţinută de gală printre ceilalţi indieni. In mîini ţinea o puşcă. L-am recunoscut pe Raymundo. Purta, prins de încheietura mîini stîngi, un crucifix din corn. Se apropie de noi. Deşi ne cunoştea foarte bine, atît pe Carlos cît şi pe mine, nu dădu nici un semn, păstrîndu-şi un aer băţos, ţinînd puşca de ţeavă, ca pe o bîtă, gata să lovească. Era clar că Hamilton şi ai lui nu se simţeau chiar în largul lor.

Carlos înaintă un pas şi-i strînse mîna lui Raymundo, care-şi clătină capul de cîteva ori cu energie. Le-am şoptit şi celorlalţi să facă la fel. Raymundo ne-a adulmecat prudent, dar pentru nimic în lume nu ne-ar fi întrebat imediat de ce am venit. Era un fel de joc psihologic pe care indienii îl practicau, foarte ciudat pentru un alb. Ei încercau să ne ghicească singuri intenţiile. Acest joc avea însă un revers şi putea să sfîrşească tragic. Ca alb, puteai fi ucis după cîteva zile de şedere în mijlocul lor, aparent făr motiv. Asta în semn că după ce ai fost atent observat, rezultatul îţi era nefavorabil. Şi ei au reacţionat ca atare. Unul din indienii Churana, îmi povestea odată că un geograf englez, pare-mi-se — fusese ucis după ce dăduse cu piciorul într-un purceluş care-şi tot făcea de lucru pe lîngă el enervîndu-l.

— De ce lovit, întrebă indianul. Om rău. Purceluş mic, slab, lovit rău. Noaptea, luat bîta şi poc, poc, în cap. Ceilalţi căutat şi amenînţat.

Judecata lor era simplă şi rapidă. Una dintre cele mai mari jigniri pentru ei era să le loveşti un copil, sau să strigi la el. Aşa ceva era de neiertat, chiar dacă respectivul copil îţi strica aparatul de fotografiat, îţi arunca revolverul în apă sau încearca să-ţi şterpelească vreun obiect oarecare, care-i atrăsese atenţia. Indiferent ce făceau copiii, trebuia să răspunzi cu un zîmbet larg şi să-i scarpini pe cap; chiar să-i faci automat cadou obiectul solicitat. Era un lucru pe care indienii îl apreciau foarte mult, la ei, instinctul proprietăţii fiind aproape inexistent.

Conduşi de Raymundo, ne-am apropiat de grupul mai numeros. A urmat acelaşi ritual de strîngere a mîinilor, fiecare cu fiecare. Apoi ne conduseră în sat, pe o potecă care traversa un podiş înalt. Satul ne apăru în faţă. Pentru ochii unui neavizat, părea doar o îngrămădire de colibe uniforme, pe un teren defrişat prin foc, resturile trunchiu- rilor arse mai zărindu-se încă la tot pasul.

Abia acolo am fost întîmpinaţi de şeful satului, Mar- maunti, un bărbat de vreo 50 de ani — vîrstă înaintată pentru un indian, a căror speranţă de viaţă este mult mai scăzută decît la albii civilizaţi, din pricina bolilor şi a vieţii grele — înalt şi spătos, purtînd în mîini un fel de toiag înalt, de fapt o veritabilă bîtă, de uriaş, iar la brîu avînd prinsă o toporişcă lată. Nimic nu se petrecea în sat fără consimţămîntul lui Marmaunti. Cu el trebuia să tratăm şi angajarea unui echipaj pentru pilotatul pragului. Dar despre asta putea fi vorba numai după ce protocolul de primire era dus pînă la capăt. In coliba şefului ni se adusese o oală de lut, plină cu o băutură slab alcoolică, un fel de cidru, numită« casiri », foarte apreciată de indieni, preparată de ei din grîu sau secară pusă la fermentat. Cîteva muşte grase se înnecaseră în oală şi-şi dormeau somnul de veci plutind pe suprafaţa băuturii. Evident, unui alb subţire i s-ar fi întors stomacul pe dos, dar indienilor puţin le păsa. Noţiunea lor de « curăţenie » era foarte departe de a noastră şi ar fi fost grozav de surprinşi dacă ai fi refuzat să mănînci sau să bei ceva din asemenea motive. William făcu un gest spre raniţă, vrînd să scoată o sticlă de whisky, dar l-am oprit. A nu bea casiri era o jignire gravă.

Satul număra vreo 200 de suflete, bărbaţi, femei şi copii, fiind, din acest punct de vedere, destul de mare. Ei locuiau în vreo 30 de colibe mari, mai multe familii laolaltă, cu excepţia şefului, care locuia singur.

După ceremonialul ceaiului, am trecut la împărţirea darurilor. Indienii îşi aduseseră parcă aminte că ne cunosc şi începură să evoce trecerile noastre prin satul lor, numindu-ne acum « prieteni ». I-am prezentat pe cei cinci, explicîndu-le că vin de foarte departe, din ţara de unde am venit şi eu şi că vor să cunoască Pădurea. Au auzit de puternicul şef Churana Marmaunti, de care s-a auzit în toată lumea asta. Şeful ne surîdea cu gura pînă la urechi. Acum, apariţia sticlei de whisky a

lui William fu binevenită şi gustară cu plăcere din « casiri » al albilor. Ni se dădu o colibă unde să ne petrecem noaptea. Neam întors la bărci şi am cărat totul în sat, acoperind bărcile cu crengi. Lada pe care Carlos spera să o cerceteze în noaptea asta, fu însă pusă de Hamilton sub hamacul său iar Paul primi ordin să nu se mişte din colibă. Apoi, Hamilton îşi exprimă dorinţa să vadă tot satul. L-am însoţit, împreună cu William şi Eric. George şi Carlos plecară la Rîu, pentru a se scălda. Puteau s-o facă în siguranţă, atît timp cît unul dintre ei nu era rănit, să sîngereze. Legenda că peştii piranha sfîşie pe orice călător imprudent, care se scaldă în vreun rîu în care aceşti peşti trăiesc, este nefondată. Hamilton se plimba atent peste tot, luîndu-şi note într-un carnet, în care-l mai văzusem scriind pe parcursul călătoriei noastre. Indienii ne urmăreau cu curiozitate. Apoi am revenit la colibă, unde Hamilton şi Eric se retraseră într-un colţ şi întocmiră un fel de hartă. Mă strigară.

— Cunoşti satul mai bine. Uită-te la harta asta şi spune-mi dacă totu-i corect.

Am privit.

— Deci aici e Rîul şi între Rîu şi povîrniş, lacul şi mlaştina. Fără îndoială că au amplasat intenţionat aşezarea aici, pentru a fi apăraţi de un eventual atac dinspre Rîu.

— Sigur.

— Bun. E-n regulă. Dar cum se apără în cazul unui atac dinspre pădure ?

— Uite cum. Dacă străjile nu semnalizează destul de repede atacul şi indienii nu-i pot face faţă, atunci îşi părăsesc colibele şi se retrag aici. I-am indicat pe hartă un punct, la vreo milă în partea dreaptă. Aici este o insulă de nisip — la care noi nu am ajuns, deci nu aveai cum s-o remarci — unde pot fi atacaţi cu mare greutate. Nu uita că între ei lupta nu se duce cu arme de foc, au foarte puţine şi acelea proaste.

Hamilton îşi notă pe hartă locul indicat.

— Au fost atacaţi ?

— De două ori, după cîte ştiu eu. O dată de mai mulţi căutători de cauciuc, cărora le fusese ucis un tovarăş şi au vrut să-l răzbune, dar străjile i-au auzit venind şi au fost primiţi cu săgeţi. Ştiu că indienii au ucis patru, pe care i-au îngropat lîngă lac. Altă dată au fost atacaţi de suia, care sînt nomazi şi au venit dinspre Pădure. S-au retras spre insulă şi suia n-au mai îndrăznit

să-şi continue atacul, mulţumindu-se să-i jefuiască şi să ucidă cîteva femei şi copii care nu reuşiseră să fugă cu ceilalţi. Asta ca să ştii cu cine vom avea de-a face acolo, în Pădure.

— Deci în cazul în care ar fi atacaţi dinspre Pădure şi calea spre Rîu ar fi închisă, ar fi prinşi în capcană.

— Evident. Dar nu prea ai cum să le închizi calea spre Rîu, căci chiar dacă le tai retragerea spre insulă, pot ocoli locul spre dreapta, mlaştina nu se-ntinde pînă acolo. Dar de ce te interesează asta?

— Din pură curiozitate, zise Hamilton. Nu uita că sînt militar şi am trăznăile mele. Ştiu că pot găsi la primitivi nişte sclipiri de strategie care să te lase cu gura căscată. Nu-i aşa?

— Mă rog.

Am ieşit din colibă. Carlos şi George se întorceau de la scăldat discutînd amical. Auzeam rîsul lui Carlos de la depărtare.

— ... şi-ţi spun, amigo, deşi avea 40 de ani bătuţi pe muche, nici o fufă din oraş nu-i ajungea la degetul mic. Asta pînă a venit un yankeu nenorocit de-al vostru şi i s-au aprins călcîiele în asemenea hal, că a luat-o de nevastă. Cică era putred de bogat. Inainte să plece, micuţa a făcut un chef la «Yellow-Star», de s-au îmbătat şi scorţoşii de chelneri de acolo şi la sfîrşit nici dracul nu ştia cine cu cine mai dansează şi cine pe cine mai pipăie. Pe yankeu l-am cărat într-o cameră şi l-am culcat, după trei ceasuri, apoi, dama şi-a aruncat pantofii din picioare şi a început un dezmăţ că dracu s-ar fi ruşinat şi-ar fi întins-o de acolo. Asta ca să nu-mi povesteşti tu de fufele tale fandosite din New-York, care habar n-au ce-i ăla bărbat. Cînd o să ne întoarcem, o să te iau cu mine la o femeie adevărată, fiindcă văd că eşti băiat bun şi ai şanse să devii un adevărat bărbat.

George intră în colibă. Carlos îşi aprinse o ţigară.

— Am încercat să-l trag de limbă. Dar cred că a priceput bine lecţia aia de la Hamilton şi şi-a pus lacăt la gură. Nici o şansă să scotocim în ladă, aşa-i amigo?

— Ticălosul ăla-i cu ochii pe ea. Cel mai bun lucru pe care-l putem face cred că este să tragem un pui de somn. Mîine plecăm.

— Am aranjat cu Raimundo să ne piloteze el. Il mai luăm şi pe fiul său mai mare. Ne vor aştepta apoi după zece zile în acelaşi loc. Ai grijă ca nu cumva să se dea în petec vreunul dintre ei. Povestea cu cei doi închişi e un banc răsuflat. Indienii

le-au găsit cadavrele. Erau împuşcaţi în cap, amigo, răfuială între bandiţi. Ticăloşii ăia au îndrugat şi pe aici aceeaşi poveste şi acum indienilor le este frică să nu se întoarcă mai mulţi şi să-i atace. Raimundo îmi spunea că erau cît pe ce să încerce să ne facă felul şi nouă.

Dimineaţa, mă treziră nişte gemete adînci. Am coborît din hamac şi l-am trezit pe Carlos. Hamilton era între hamacurile lui Eric şi al lui William, care se zvîrcoleau de durere ţinîndu-se de pîntece.

— Nu-i în regulă, spuse Hamilton. Se pare că băutura aia nenorocită le-a stricat stomacurile. Cei doi erau uzi leoarcă şi gemeau. Carlos, cu mîinile în şolduri, se uita la ei, apoi se apropie şi începu să-i pipăie.

— N-au nimic, spuse el apoi. Cred că-i doar o indigestie. Băutura aia e inofensivă, n-ar face rău nici unui copil.

In sat, Raymundo făcea pregătirile de plecare. Carlos îi explică prin semne că cei doi sînt foarte bolnavi şi poate că n-o să plecăm astăzi. Raimundo se sperie şi indienii începură să se agite. Pentru ei, de cele mai multe ori, boala însemna moarte. Şi moartea celor doi albi, în satul lor, nu era de bun augur. Carlos fu condus la şef şi trebui să-l lămurească pe acesta că cei doi nu erau bolnavi de moarte, ci doar nu puteau coborî din hamac astăzi.

Hamilton veni la mine.

— Eu zic că e mai bine totuşi să plecăm fără ei. Ne pot ajunge din urmă conduşi de indieni, nu-i aşa, cu piroga. Aranjează treaba asta. Calabalîcul îl luăm cu noi aşa că o să se mişte mai uşor. Ii aşteptăm la sfîrşitul drumului pe Rîu, înainte să începem să ne tăiem drum în Pădure.

L-am consultat pe Carlos.

— Eu zic că nu e bine să-i lăsăm aici, nu cunosc felul de a fi al indienilor, şi pot să se ivească probleme, în ultimă instanţă, sînt oamenii tăi, Hamilton şi tu decizi. Dar dacă fac o gafă şi indienii îi ucid, or să ne omoare pe toţi de teamă să nu-i răzbunăm. Cum spui tu, dar eu cred că e mai bine să mai aşteptăm o zi.

— Nu, spuse Hamilton hotărît. Plecăm astăzi. Aranjaţi ca ei să ne urmeze mîine, poate că se vor simţi mai bine. Cu o pirogă rapidă, ne ajung uşor din urmă. Incărcăm rezervoarele şi pornim. Haideţi să cărăm totul în bărci. Le lăsăm doar bagajele lor.

Carlos ridică din umeri.

— Cum vrei, Hamilton.

Le-am explicat indienilor că cei doi ne vor urma doar mîine şi le-am plătit pentru încă o pirogă care urma să-i transporte pe cei doi. Curios, aceştia nu protestară deloc, fură imediat de acord să rămînă. De asemenea, am observat că lada de care Hamilton nu se despărţise pînă acum o clipă, rămăsese în colibă.

Am pornit iarăşi pe Rîu. Rămăsesem în barcă doar cu Paul şi George. Am adus vorba despre boala celorlalţi dar nu am scos nimic de la ei.

Rîul îşi schimbase oarecum înfăţişarea, devenise şi mai sălbatic. Lianele şi tufişurile suspendate atîrnau pe arborii care-i străjuiau malurile. Rădăcinile imense ale copacilor ţîşneau din solul ros de apă, ca nişte degete de moşneag răscolind pămîntul. Cîrduri de păsări gălăgioase îşi luau zborul mereţi. Soarele îşi proiecta razele pe oglinda imensă a apei şi o arşiţă cumplită te aducea într-o stare vecină cu inconştienţa. De aici, Pădurea şi Rîul te luau aproape în întregime în stăpînirea lor, de aici se instala acea apatie, care te face să fie imposibil să-ţi aduni gîndurile.

Raimundo, care cunoştea Rîul perfect, ne pilota cu îndemînare peste pragurile care începuseră să apară, unde apa bolborosea şi o ceaţă subţire de stropi strălucitori plutea mereu deasupra. Am observat că deja George şi Paul deveniseră indiferenţi la roiurile de ţînţari. Feţele arse de soare li se cojeau şi li se umpluseră de pistrui mari. Paul îşi monta şi-şi demonta mereu arma, ca un automat, iar George, sprijinit de copastie, privea malurile întunecate.

Triburile pe care le întîlneam de acum înainte nu erau « pacificate» dar cunoşteau omul alb, prin intermediul culegătorilor de cauciuc şi al vînătorilor. Pentru aceştia din urmă, — vreau să zic pentru cei care îndrăzneau să se aventureze pînă aici — vînătoarea era mult mai lesnicioasă, în această zonă a Pădurii decît în cea în care vînatul este mai obişnuit cu omul. Aici animalele aproape că nu cunosc omul alb şi sînt uşor de doborît. Aici întîlneşti acea varietate de puma numită puma neagră, a cărei blană este foarte căutată. Capivari mari, cu înfăţişare de şobolan, dar mari cît nişte porci, ne urmăreau cu privirea de pe maluri.

De aici, indienii puteau deveni periculoşi. Erau triburi nomade, care în trecutul apropiat nu cunoscuseră nici arcul cu săgeţi, fiind pe o treaptă primitivă de dezvoltare, cu mult în urma indienilor Churano, de exemplu. Trăiau în triburi de 40—50 de indivizi, hrănindu-se atît cu animalele pe care reuşeau să le ucidă, dar şi cu stîrvuri pe jumătate intrate în putrefacţie. Nu cultivau pămîntul şi nu foloseau oale. Hoardele lor străbăteau Pădurea, ucigînd, cu rare excepţii, orice străin întîlnit în cale. Căutătorii de cauciuc lasă uneori, pe potecile străbătute de aceşti nomazi, alimente otrăvite pe care aceştia să le găsească. Ei sînt temuţi şi de indienii Churano, ale căror triburi fuseseră în trecut decimate de aceşti indieni primitivi. Orice tentativă de a intra în contacte sistematice cu aceşti indieni eşuaseră, atît din partea Fundaţiei, cît şi cele ale unor misionari, care cei mai mulţi îşi lăsaseră oasele în Pădure.

Ceea ce este însă de remarcat la toate aceste triburi de indieni, este faptul că, deşi sînt numeroase dăţi cînd atacă şi ucid persoane, niciodată nu am auzit cazuri de torturare a victimelor. Se pare că noţiunea de tortură, de chinuire a unui om, nu există în gîndirea lor.

La M., unul dintre aceşti indieni, care primise la botez numele de Miguel, trăia laolaltă cu ceilalţi. Sesizai imediat însă că aparţine unui trib primitiv, avînd o înfăţişare antropoidă şi greoaie, fiind foarte puţin comunicativ şi refuzînd să înveţe prea mult, spre deosebire de ceilalţi indieni mai evoluaţi, care te potopeau cu întrebări şi încercau să-ţi intre cît mai mult sub piele, în speranţa de a primi daruri.

După ora prînzului, drumul deveni mai dificil şi toţi am muncit din greu pentru a pune în funcţiune motorul, vîslind, trăgînd şi împingînd barca. Seara ne găsi mai istoviţi decît oricînd de la începutul călătoriei. George, care trăsese serios la ramă, se plîngea că are crampe musculare.

Raimundo şi fiul său reuşiseră să pescuiască vreo zece peşti şi se apucaseră să-i cureţe şi să-i pregătească pentru cină. Mi-am căutat un loc pentru hamac, apoi m-am apropiat de Hamilton.

— Dacă cei doi nu ne ajung pînă mîine, ce facem? Pornim mai departe? Şi aşa nu pot călători noaptea, ar risca să treacă de locul ăsta şi să nu ne vadă. Nu ne putem permite să le semnalizăm în vreun fel, nici să facem foc după ce se întunecă,

riscăm să ne trezim cu indienii pe cap.

— Cred că or s-ajungă pînă mîine dimineaţă, spuse scurt Hamilton, dîndu-mi de înţeles că nu mai vrea să continue discuţia.

In noaptea aceea, am fost trezit de un coşmar sinistru. Visam că încercam să traversez o apă tulbure, al cărui ţărm nu-l vedeam, apă în care eram scufundat pînă la brîu, un fel de mlaştină puturoasă în care mă zbăteam disperat, în cele din urmă, am ajuns la o punte, care se-ntindea chiar deasupra apei, la o palmă de suprafaţa acesteia. Bucuros, m-am căţărat pe punte, dar abia făcusem cîţiva paşi şi puntea se destrămă sub picioarele mele, prăbuşindu-mă înapoi în mlaştină, care devenise acum adîncă şi ameninţa să mă înghită.

M-am trezit gîfîind cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul. Mii de ţînţari bîzîiau în jurul hamacului. Am co- borît şi am făcut un semn lui Paul, care era de veghe.

— Nu e încă timpul, spuse acesta. Poţi să mai dormi.

— E-n regulă, i-am spus. Du-te şi te culcă. Mie mi-a sărit somnul.

Ziua fusese obositoare şi Paul pica de somn. Plecă bucuros şi se urcă în hamac. M-am aşezat pe raniţă şi mi-am aprins o ţigară din cele fumate de Carlos, din tutun negru şi aspru, al cărei fum îl simţeai în piept ca o lovitură de pumn.

După ce fugisem de acolo, avusesem de mai multe ori acest coşmar, pe care-l trăisem de fapt pe viu, atunci cînd rătăcisem două zile în smîrcuri, fără să ştiu încotro mă îndrept, fără alimente sau arme, orbeşte, gîndindu-mă la fiecare pas să-mi pun în vreun fel capăt zilelor.

In seara aceea, sergentul William Smith ne adusese la cunoştinţă că plutonul nostru primise o misiune specială şi să ne pregătim de acţiune. Ni se împărţise muniţie suplimentară din belşug şi mai mult grenade cu fosfor de fiecare. Direcţia, un sat la două ore de mers de tabăra noastră, un sat în care, în urmă cu o zi, trei soldaţi americani fuseseră ucişi de nişte necunoscuţi. Locuitorii susţineau că nu văzuseră nimic. Pînă atunci fuseseră paşnici şi cîţiva soldaţi aveau prietene sau prieteni în acel sat, de unde cumpăram alcool de orez în schimbul ţigărilor sau al conservelor şterpelite de la bucătărie.

Ajunşi în apropierea satelor, ne-am oprit şi Smith ne împărţi în trei grupe.

— Băieţi, începu el, ticăloşii ăştia ne-au ucis trei camarazi. Aşa ceva nu poate fi tolerat, dacă am da dovadă de slăbiciune, nu am mai fi în siguranţă în nici unul din satele lor. Statul Major al Diviziei a hotărît să dăm un exemplu, pe care să nu îl uite. Repet, e hotărîrea Statului Major al Diviziei. (De fapt, minţea. Nu « Statul Major» dăduse acel ordin sadic, ci un oarecare colonel Walkins, un tip care primise numeroase avertismente, pentru atrocităţile comise împotriva populaţiei paşnice şi a prizonierilor. Un psihopat temut de toţi şi împotriva căruia nimeni nu putea să facă nimic, deoarece avea un unchi înalt ofiţer la Pentagon, care îl ajuta să iasă basma curată din toate porcăriile). Două grupe vor ataca din flancuri, unul dinspre Nord altul dinspre Sud — iar a treia grupă va rămîne aici lichidîndu-i pe cei care vor încerca să fugă.

După un an sau doi de război, majoritatea erau prea abrutizaţi pentru a mai gîndi limpede. In plus, propaganda îşi făcuse efectul asupra unora dintre noi, care eram obişnuiţi să-i privească pe ceilalţi ca pe nişte fiinţe doar pe jumătate umane, ca pe nişte duşmani care la o adică, trebuiesc să fie exterminaţi fără milă. Niciunul nu am îndrăznit să protestăm.

Cele două grupe au plecat, 12 dintre noi rămînînd pe loc. După o vreme au început exploziile, împuşcăturile şi urletele. In cele din urmă, totul se transformă într-un vacarm înfricoşător. Am luat-o la fugă într-acolo. Soldaţii trăgeau în toţi şi toate — unul dintre noi, pe nume Dick Fowell, a fost de altfel împuşcat şi el, din greşeală, susţinîndu-se mai apoi că a fost împuşcat de unul din săteni, deci o dovadă că deţineau arme de foc şi se pregăteau să ne atace — intrau în colibe şi îi mitraliau pe toţi. Am văzut copii de cîţiva ani împuşcaţi de cei care pînă atunci fuseseră camarazii mei. Era ca o explozie de furie a unui nebun, căruia nu i se mai putea opune nimeni şi nimic. Groaznic era faptul că locuitorii satului nici măcar nu încercau să se apere, ca nişte copii înnebuniţi de spaimă, fugind care încotro, încercînd să scape de gloanţele care-i secerau. Cădeau în poziţii groteşti, neverosimile şi adesea ardeau împreună cu casele de bambus, care erau incendiate sistematic, una după cealaltă.

Intr-o oră, totul se terminase. Unii plîngeau, alţii înjurau îngrozitor, alţii încremeniseră, parcă abia acum veniţi cu picioarele pe pămînt. Nici nu mi-am prea dat seama ce fac, în următoarele minute.

Dinspre un grup de cadavre se auzi un geamăt lung şi unul dintre cei împuşcaţi se mişcă, omul încerca să se tîrască, înnebunit, fără să mai realizeze că trebuie să ascundă faptul că trăieşte. Smith îşi scoase revolverul şi se-ndreaptă spre el. Ajuns la doi paşi, întinse braţul şi descărcă două focuri în omul căzut. Acesta încremeni. Sergentul William Smith băgă revolverul în toc şi-şi aprinse o ţigară.

— Felicitări, băieţi, spuse el. Aţi fost grozavi.

— Smith, l-am strigat şi m-am mirat cît de calm îmi suna vocea. Se răsuci spre mine şi-mi amintesc expresia de încîntare idioată care i se citea pe chip.

— Smith, am continuat eu. Eşti un blestemat de ucigaş sadic şi împuţit, un fiu de căţea şi un porc de cîine. Timp de cîteva minute am continuat aşa, aruncîndu-i cele mai murdare înjurături care îmi treceau prin minte, născocind pe loc altele, împroşcîndu-1 cu ocări cum numai îmi fusese dat nici să aud, nici să gîndesc vreodată. Mă asculta fără să sufle o vorbă, vedeam cum expresia feţei i se alterează treptat, transformîndu-se întîi în uluire, apoi în furie.

— Termină, răcni el în cele din urmă. Ai înebunit!

— Am terminat, domnule sergent William. Restul o să ţi le spun cînd ne vom întîlni în iad.

Gloanţele îl loviră în piept şi se răsturnă pe spate, cu braţele în lături. Descărcasem o jumătate de încărcător în el pînă apucară să-mi smulgă arma din mîini şi să mă imobilizeze. Nu m-am împotrivit, mă calmasem. Mă cuprinsese doar o oboseală nesfîrşită şi m-am lăsat dus la tabără, fără nici un fel de împotrivire, fără să spun un cuvînt. Restul îmi amintesc foarte vag, ca într-o ceaţă din care te zbaţi să ieşi. Scandalul fusese imens, în ciuda încercărilor imediate de a se muşamaliza afacerea. Se descoperise cine dăduse ordinul de lichidare a satului. Cred că se-ncerca demonstrarea faptului că nu sînt în toate minţile, psihiatrul îmi pusese tot felul de întrebări. Toţi erau foarte supăraţi pe mine, asta arunca o lumină urîtă asupra armatei.

Incercau să dea o motivaţie personală gestului meu. Pomeneau ceva de skizofrenie. De familia lui Smith. De armată. De ziare. Puţin îmi păsa de toate acestea.Vedeam în faţa ochilor doar mutra lui Smith în ultimele minute, expresia aceea satisfăcută, uluitoare, de băcan căruia îi ieşiseră bine afacerile.

Nici măcar figura unui sadic. Era chipul unui funcţionar care se gîndeşte la o posibilă avansare. Şi de vorbele lui: « Felicitări, băieţi». Ca un antrenor care se adresează unei echipe de basket, la colegiu. După trei zile mi-am revenit brusc şi am realizat în ce rahat intrasem. Eram terminat, era sigur că vor încerca prin toate mijloacele să împiedice justificarea mea în legătură cu uciderea locuitorilor satului. Era ceva ce implica Armata şi Armata nu trebuie să iasă cu obrazul pătat. Eram pierdut.

Ceilalţi porniseră o ofensivă chiar în acele zile şi toţi erau preocupaţi de menţinerea poziţiilor. Eram închis într-o coşmelie ale cărei ferestre nici măcar nu aveau gratii, nu-şi prea puneau problema unei evadări — pe de o parte datorită stării mele de apatie totală, pe de altă parte pentru că pur şi simplu nu aveai unde să fugi, decît în junglă şi asta însemna Moartea.

Am evadat. Cunoşteam destul de bine împrejurimile şi ştiam că şansa mea este să nu cad în mîinile inamicului şi să ajung într-o localitate mai mare, unde să încerc să-mi schimb hainele şi să-mi procur un paşaport fals. Am mers cîteva zile, încercînd să ţin mereu drumul spre Sud, hrănindu-mă cu scoarţă de copac. Am ajuns la un drum care,după mărime, mi-am dat seama că este important. Au trecut vreo două convoaie militare. După încă o zi, ajuns la capătul puterilor, m-am hotărît să mă predau, să fac semn, cu orice risc, oricărei maşini va trece. Am zărit un jeep, singur. Am avut noroc. Cei doi jurnalişti francezi care se aflau în el, mi-au salvat viaţa. Erau aici pentru un reportaj, trimişi de ziarul lor şi văzuseră multe grozăvii. Unul îmi spuse că un soldat american şi-a zburat creierii în faţa lui, jucînd ceea ce se cheamă « ruletă rusească » şi miza nu era altceva decît o sticlă de whisky. Mi-au făcut rost de acte false, punînd un nume american la întîmplare — Kenneth Candwel— şi mi-au oferit o legitimaţie de corespondent de presă. M-au sfătuit să evit Europa, unde risc să fiu identificat şi expulzat şi să merg în America de Sud sau Israel, unde nu există riscul să fiu găsit. Eram sigur că, neputînd să mă apăr, pedeapsa va fi foarte aspră, deci poate că zeci de ani nu mă voi mai putea întoarce în Statele Unite. M-am hotărît pentru ţara în care eram acum, era cea mai întinsă şi avea situaţia politică cea mai calmă, chiar dacă şi aici se vorbea de dictatură. Le-am scris apoi celor doi şi peste doi ani şi jumătate aveau să mă viziteze, veniţi să încerce să realizeze imposibilul, o premieră mondială: Cîteva zile în

mijlocul unui trib absolut primitiv, tribul suia, despre care nici nu se ştia dacă mai există cu adevărat. Am reuşit, iar în cursul expediţiei am avut ocazia să-i salvez viaţa unuia dintre ei. Le-am promis că următoarea întîlnire va fi la ei, la Paris.

Niciodată nu regretasem că l-am ucis pe Smith. Era un ucigaş blestemat şi trebuia să moară. Făcusem ceea ce trebuia şi salvasem poate o mulţime de vieţi prin suprimarea acestui ticălos.

Am aruncat ţigara şi m-am uitat la ceas. Mai aveam doar două ore de somn. L-am trezit pe Carlos. Acesta căscă, troznindu-şi fălcile.

— Trebuia să mă mai laşi cîteva minute, amigo. Visam că sînt cu două pipiţe şi spărsesem ruleta de la «Yellow Star». Dacă nu m-ai fi trezit, sigur ţi-aş fi dat şi ţie vreo cîteva sutare.

Dimineaţa, am ţinut un mic sfat. După ce ieri Hamilton insistase să plecăm cu tot dinadinsul, astăzi susţinea că trebuie să rămînem şi să-i aşteptăm pe cei doi.

— Oricum, va trebui să-i aşteptăm la următorul popas, spuse el.

— Cel mai bine ar fi fost să nu ne despărţim, Hamilton. Ţi-am spus că ei pot zace şi 2—3 zile fără să poată pleca. Acum stăm aici, în coclaurile ăstea, în loc să fi stat frumos în sat. Nu văd nici o noimă.

— Cred că ne vor ajunge repede, replică Hamilton. Şi nu regret împuţitul ăla de sat. Poate că indienii i-au ucis, spuse el, uitîndu-se crunt la Raimundo, care zîmbea fară să priceapă nimic, din păsărească străinului. Se ridică în picioare. M-am hotărît. Astăzi îi aşteptăm. Dacă pînă mîine nu se-ntorc, revenim în sat.

— Mai bine plecam doar eu şi Raimundo, spuse Carlos. Nu are rost să ne întoarcem cu tot bagajul ca să plecăm din nou apoi. Stăm şi cam prost cu benzina şi mai avem două zile de mers de aici. Eu zic că aşa-i cel mai bine.

— Nu, spuse scurt Hamilton. Sînt băieţii mei şi eu trebuie să mă întorc să văd ce-i cu ei. Nu ne mai despărţim iarăşi în două, vedeţi ce este. Şi cu asta gata. Eu hotărăsc.

Raimundo plecă la pescuit, eu şi Carlos ne-am luat armele şi am plecat la vînătoare. Cei trei rămăseseră lungiţi în hamacuri. De îndată ce pătrundeai în Pădure, totul devenea întunecat şi ameninţător.

— Crezi că e posibil să-i fi ucis indienii? l-am întrebat pe Carlos.

— Nu cred. Dar mai ştii ? Nu cunosc nici o boabă din limba lor şi indienii erau cam nervoşi după întîmplarea cu albii ăia amărîţi. Naiba ştie. Dacă-i aşa, e groasă. Poate că Hamilton are dreptate şi e mai bine să ne-ntoarcem toţi.

Cei doi nu apărură nici în cursul zilei. Hamilton părea nervos şi fuma ţigară de la ţigară. O dată cu ultimele raze ale apusului, ni se risipiră şi iluziile. Carlos îl lămuri pe Raymundo că şeful nostru e îngrijorat de soarta celor rămaşi şi că a doua zi ne vom întoarce şi poate vom pleca imediat. Raymundo era neliniştit că albii îi vor lua înapoi obiectele oferite ca plată, dar Carlos îl linişti. Fiul său, un găligan neobişnuit de înalt pentru tribul Churana, ai cărui membri sînt în general scunzi, nu schimbase cu noi nici un cuvînt de la începutul călătoriei, ţinîndu-se deoparte. Tatăl său îl lăudă, spunîndu-ne că-i un pescar grozav de priceput. La indieni, doar băieţii aveau voie să ucidă peşti, adică cei care nu avuseseră încă relaţii sexuale cu o femeie. Inainte de culcare, Carlos fu iarăşi cît pe ce să se-ncaiere cu Hamilton. Nervii ne erau încordaţi. Am pus totul pe seama îngrijorării lor pentru soarta camarazilor rămaşi în sat şi l-am sfătuit pe Carlos să se abţină. Faptul de a nu fi reuşit să-şi dea încă seama de scopul urmărit de Gomes îl enerva.

Am discutat pe malul rîului, după ce ceilalţi se culcaseră şi Raymundo îşi începu veghea.

— Ce-ar fi să-i lăsăm baltă şi să ne întoarcem, Ken, îmi spuse Carlos. Nu ţi-am spus nimic pînă acum, dar intenţionam să plec. Un crescător de vite din Argentina mi-a oferit o slujbă bună şi m-aş cărăbăni. Cred că ţi-ai găsi şi tu ceva pe-acolo şi-n felul ăsta te doare-n cot dacă Gomes ştie ceva de chestia cu sergentul ăla american. Ce spui? Sau ţi-ai putea pierde urma pentru vreun an în Nord, la vreo fermă, iar apoi să pleci în capitală.

O barză — Jaribu, speriată de vreo vietate ce-şi începuse vînătoarea nocturnă, ţipă prelung.

— Nu ştiu, Carlos. Am fugit odată. Acum ar trebui să fug a doua oară. Măcar atunci ştiam că nu am ce face, că nu am încotro. Dar acum nu-i acelaşi lucru. Gîndul că o javră, precum Gomes, m-ar face să-mi iau tălpăşiţa mă umple de scîrbă. M-aş simţi ca un şacal hăituit de cîini. Nu cred că-i bine. Mai avem vreo două săptămîni de stat cu ei şi scăpăm. Dacă o să vin cu

tine în Argentina, ipăcar să ştiu că am venit de bună voie şi nu hăituit. M-am săturat să fiu hăituit. Oricum mă gîndeam să plec pentru cîteva săptămîni în Franţa, la Robert. După aceea am să viu în Argentina. Dar după ce se termină toată povestea asta.

O vreme am furat în tăcere. Apoi Carlos spuse rar, apăsat.

— Amigo, fără tine, bineînţeles, că nu plec, n-am învăţat încă porcăria de a-ţi lăsa un prieten la necaz. Dar ascultă-mă pe mine Carlos, că va ieşi prost. Simt primejdie peste tot, uite aici, în stomac şi în minte. Aşa ceva simţeam şi înainte de ambuscada în care a căzut grupa mea în munţi, cînd am fost singurul care a scăpat. Parcă ţi-ar spune cineva că ultima ta muiere, cea cu coasa, vrea să nuntească cu tine. Acum sînt încă ai noştri. Eu i-aş lega burduf, i-aş pune arma-n piept lui Hamilton şi l-aş soma să verse tot din el. Şi după ce aş şti adevărul, aş hotărî dacă să plec mai departe sau nu. Aşa zic eu. Se ridică şi plecă spre hamacuri. Ştiam că avea dreptate. Dar mai ştiam că dacă aş pleca acum, n-aş afla poate niciodată ce aveau de gînd să facă. Dar Carlos nu mi-ar fi înţeles în ruptul capului curiozitatea de a afla ceva, punîndu-mi pielea în joc, cu care eu nu aveam nimic de-a face.

A doua zi, în zori, Hamilton dădu ordinul de plecare. Era oricum periculos să stai mai multe zile în acelaşi loc,triburile primitive te puteau localiza în cele din urmă şi ataca. Am umplut rezervoarele la bărci şi Carlos repară un motor care începuse să dea rateuri. Piroga lui Raymundo trecu iarăşi în frunte. De astă dată mergeau împotriva curentului şi drumul era mai dificil. Am mers fără popas, toată ziua. Pe la 6 am zărit cu binoclul insula de nisip din apropierea satului Churano şi peste o jumătate de oră ne trăgeam bărcile pe mal. Am rămas acolo, cu armele pregătite pentru orice eventualitate iar Raymundo şi fiul său plecară în sat, pentru a vedea dacă totul e-n ordine.

Peste un sfert de oră, Raymundo se-ntoarse şi ne spuse că totul e bine. Cei doi albi erau în sat. Mergeau, ne explică Raymundo. Nu mai erau bolnavi. Am intrat în Pădure şi am traversat puntea peste mlaştină, apoi am urcat povîrnişul şi satul ne apăru în faţa ochilor.

Indienii se înghesuiră în jurul nostru. După cum v-am spus, noţiunea de timp este foarte relativă pentru ei. Poţi fi întîmpinat cu o explozie de bucurie şi cu hohot de plîns,— modul lor de a-şi exprima surpriza şi bucuria — deşi te-ai despărţit de ei în urmă

cu cîteva ore, sau să fii privit cu o indiferenţă absolută după ce nu te-au mai văzut de o lună. De asemenea, lor le este destul de greu să reţină un chip anume, pentru ei toţi albii seamănă între ei, reţinînd doar figurile particularizate prin lungimea bărbii, statura scundă sau trupul foarte gras sau slab. Atunci cînd povesteşte întîlnirea cu un alb, un indian spune: « am întîlnit pe omul alb cel scund, cu barba lungă şi cu părul galben. » Numele « civilizado » sînt destul de greu de reţinut pentru ei.

Ne-am interesat de cei doi rămaşi în sat. Am fost conduşi în coliba şefului. Sînt bine, ne explică acesta. S-au ridicat şi au umblat din prima zi. Toată ziua au plecat la vînătoare. Ei au arme grozave uite aşa de mari, fac praf puma. I-am întrebat de ce nu au venit imediat după noi cu echipajul tocmit. Marmaunti îşi umflă obrajii şi luă o figură dezolată. Asta el nu ştia.

Am mers în coliba unde erau lucrurile celor doi. De fapt era aproape goală, doar cîteva lucruri fără importanţă se zăreau pe o poliţă primitivă din lemn. Insă hamacurile lor erau întinse şi pe unul dintre ele era aruncată o pătură. Lada dispăruse.

— Asta le-ntrece pe toate, explodă Carlos. Cum explici[7] chestia asta, mister Hamilton? Pierdem patru zile, nepregătite — pentru ca băieţii ăştia «bolnavi» să zburde prin Pădure la vînătoare. Zău dacă are vreo noimă. Văd că nici o ladă nu-i aici. Nu cumva băieţii s-au speriat şi vor s-o şteargă? Ce zici?

— Eşti nebun, spuse Hamilton cu dispreţ. Şi m-am cam săturat de nebuniile tale. Am încheiat un contract şi fă bine şi respectă-l. Aşteaptă să se întoarcă, să vedem ce s-a-ntîmplat. N-am încredere în indienii ăştia nici cît negru sub unghie. Poate că i-au ucis şi i-au jefuit.

Am aşteptat vreo două ore, aproape că se-ntunecase de-a binelea. Cei doi nu apăruseră. L-am luat pe Raymondo, care o rupea în portugheză, şi l-am rugat să ne fie interpret. Un indian din sat ne povesti ce se-ntîmplase după ce am plecat.

— Cei doi albi gemut tare, ei foarte bolnavi, crezut murit. Apoi ridicat şi umblat foarte repede. Plecat în Pădure, venit apoi plecat şi venit. Cărat tot în Pădure. Am crezut ei vrut să plece Rîu şi pregătit piroga. Dar ei plecat în Pădure şi iar venit. Săpat colibă în Pădure, colibă txukahame, adînci şi doborît copaci cu secure. Albi construit colibă adînc, adînc, pus doi indieni ajutat, dat cîrlige. Tăiat copaci.

Indianul îşi însoţea povestirea cu gesturi expresive,

modificîndu-şi trăsăturile, prefăcîndu-se cînd speriat, cînd uimit, scărpindu-se şi pufăind. Părea impresionat că albii «săpat colibă mare txukahame». (Acest trib îşi construieşte bordeiele în pămînt cu un fel de acoperiş boltit din crengi deasupra, asemeni unor triburi primitive, ale căror locuri de popas sînt uşor de recunoscut din această pricină.

Eu şi Carlos ne-am privit uimiţi. Dacă cei doi ar fi plecat ar fi avut o explicaţie. Ar fi şters-o pur şi simplu, sătui de Pădure, s-au speriaţi de o eventuală întâlnire cu indienii primitivi. Dar ce auzeam nu avea nici o noimă.

— Unde săpat colibă ? întrebă Carlos şi Raymundo traduse întrebarea.

Indianul explică ceva, dînd din mîini. Raymundo ne indică un loc aflat în Pădurea rară care se-ntindea în spatele satului, deci în partea opusă Rîului.

După cum vă spuneam, satul era aşezat într-o zonă defrişată în spatele primei linii a pădurii, care era cea mai deasă pe malurile rîului. Practic, spre sat existau două căi de acces, una folosită doar în caz de primejdie, în cazul unui atac dinspre Pădure. Cea obişnuită, cea pe care o folosisem şi noi era cea din dreapta, adică cea care trecea peste mlaştină, ocolea lacul prin stînga şi apoi trecea peste povîrniş. Cealaltă cuprindea o potecă bine mascată, care traversa arboretul, permiţînd evacuarea spre insula de nisip. In partea cealaltă, spre Nord, pădurea se-ntindea atotstăpînitoare.

In timp ce discutam cu cei doi indieni, în sat îşi făcură apariţia, venind într-adevăr din hăţiş, cei doi, Erik şi William, care intrară în colibă. Am remarcat că la intrarea noastră, a mea şi a lui Carlos, discuţia care începuse între ei şi Hamilton se opri.

— Cum a fost la vînătoare, băieţi ? începu Carlos, încrucişîndu-şi braţele şi sprijinindu-se de peretele colibei. Văd că aţi împuşcat 180 de pume. Şi că arătaţi teribil de sănătoşi. Cei doi nu răspunseră nimic, privindu-l parcă întrebător pe Hamilton. L-am oprit pe Carlos, care voia să continue pe acelaş ton.

— Ce s-a întîmplat ? am întrebat. E vorba de o întîrziere de patru zile, zile care nu ne sînt plătite, deci avem dreptul să ştim. Am vrea să ştim şi noi ce-i cu,povestea asta cu boala şi cu întoarcerea. Păreţi sănătoşi tun. De ce nu ne-aţi urmat imediat?

— De fapt, nici acum nu sîntem «sănătoşi tun», începu Eric,

calm. Abia astăzi am coborît din hamacuri, cu vreo două ore înainte să veniţi voi. Era prea tîrziu pentru plecare, ne-am gîndit să vă urmăm abia mîine dimineaţă. Asta-i tot.

Era clar că minţea şi nici măcar nu făcea prea multe eforturi să ascundă acest lucru.

— Uite, continuă el, William abia se ţine pe picioare. Aşa-i William? Acesta rînji.

— Sigur, Eric. Mă doare undeva de neisprăviţii ăştia. Carlos făcu repede un pas spre el, dar William îl opri brusc. Acesta ţinea acum, un revolver îndreptat spre el. La rîndul meu, am îndreptat spre William ţeava armei. Hamilton interveni.

— Lăsaţi-o baltă, amîndoi. Şi tu mai termină cu interogatoriile, i se adresă el lui Carlos. Băieţii nu-s obligaţi să-ţi dea ţie socoteală. Şeful lor sînt eu şi cu asta am terminat. Plecăm mîine dimineaţă.

— Ba eu m-am săturat, explică Carlos, privindu-l cu ură. Treaba asta mi-a puţit de la-nceput şi nici nu m-aş fi băgat în ea. Mister Ken, fraierul de colo, n-are decît să rămînă în continuare, eu mîine dimineaţă o şterg. Nu-i frumos, dar pînă la urmă o să mă văd nevoit să vă strîng de gît pe toţi. Şi şmecherului acela de Gomes, care o fi un fel de şef de-al vostru, o să-i arunc banii lui spurcaţi în cap, să se înveţe minte. Şi cu asta am terminat.
Şi lasă revolverul ăla în jos, să nu crezi că-s un copilaş care tremură de frică în faţa oricărui ţînc care se joacă cu pocnitorile.

Ieşi din colibă.

— O să mai discutăm mîine dimineaţă, cînd o să-l lase dracii, spuse Hamilton. Chiar vorbeşte serios, cu plecatul ?

Am dat din umeri.

—Nu pot să-l opresc. E dreptul lui. Iar singur nu pot continua călătoria. In nici un caz nu-i vina noastră. Nu aveţi decît să-i spuneţi lui Gomes ce vreţi.

— O să mai vorbim mîine dimineaţă, repetă Hamilton. Sper să-l lămuresc să continuăm. Nu-i nimeni de vină că băieţii ăştia s-au îmbolnăvit şi au pierdut patru zile, nu? Deocamdată am face bine să ne culcăm. William, aprinde lampa aia nenorocită, nici nu ne mai vedem unul pe celălalt. Am ieşit să-l caut pe Carlos. Imi luase lucrurile şi le cărase în coliba lui Raymondo. Era furios.

— Să ştii că am vorbit serios, amigo, îmi strigă el. Dacă mai rămîn o zi, îl omor pe unul şi e clar că mint şi pun ceva la cale.

Cine ştie ce-o fi în lada aia blestemată, pe care cred că au îngropat-o în Pădure ! Oricum, eu unul m-am săturat şi plec. N-ai decît să rămîi. Cît despre Gomes, lasă-l în seama mea. I-am dat o ţigară aprinsă şi am încercat să-l calmez. Am stabilit că a doua zi ne vom întoarce, cu sau fără cei cinci şi vom aranja cu Jose ca cei cinci să nu părăsească M, decît după cîteva zile. Avem timp să plecăm în Argentina. Cînd ne-am întors în colibă, cei cinci dormeau. Carlos făcu un zgomot teribil, trîntind toate lucrurile care-i ieşeau în cale şi blestemînd, dar nici unul din ei nu clinti.

Cînd m-am trezit dimineaţa, am avut surpriza să-i văd pe toţi cinci în picioare, gata echipaţi. Probabil că se mişcaseră foarte încet, fără să facă nici un zgomot. Afară, indienii intraseră într-o forfotă neobişnuită. Am ieşit, fără să-i spun nici un cuvînt lui Hamilton. Indienii ieşeau din colibe şi se adunau în mica piaţă din mijlocul satului, un cerc de pămînt bătătorit de vreo treizeci de picioare diametru. L-am observat pe Raymundo, care avea o expresie fericită pe chip.

— Ce se întîmplă, l-am întrebat. De ce vă adunat în piaţă?

— Albii cerut asta, îmi spuse Raymundo, surîzîndu-mi larg. Dat daruri, daruri multe. Ei plecat.

M-am întors repede în colibă.

— Ce dracu-i afară, mă întreabă Carlos. Unde se duc indienii?

— Cred că mister Hamilton e mai în măsură să-ţi răspundă, am spus eu. Le-a cerut să se adune în piaţă.

— Ce-ai păţit, Hamilton, întreabă Carlos rînjind. Vrei să le ţii un discurs de rămas bun? Cred că or să fie mişcaţi pînă la lacrimi şi or să te pupe.

Hamilton părea bine dispus. Nu se supără de gluma lui Carlos.

— Am o surpriză pentru ei, băieţi. De altfel, şi pentru voi. Cu asta, o să vă lămuriţi şi de ce am venit aici. Vă rog doar să vă lăsaţi armele aici. Nici noi nu sîntem înarmaţi.

— Am schimbat o privire cu Carlos, apoi am renunţat să luăm puştile. Schimbarea din comportamentul lui Hamilton mă uimea. Părea vesel şi amabil.

Am ieşit. Indienii mai ieşeau încă din colibe şi în mica piaţă se crease o adevărată hărmălaie de voci. Apăru şi şeful, Marmaunti, grav, care ne zări şi veni spre noi. Hamilton îi strînse mîna şi îi indică cu braţul piaţa.

— Acolo, acolo, spuse el. Multe daruri. Haideţi să mergem,

domnilor, ni se adresă el.

Carlos îmi aruncă rapid o privire şi se scărpina cu un gest larg pe spate. Am înţeles că are vîrît la spate revolverul, de care nu se despărţea niciodată. Asta însemna să fiu şi eu cu ochii în patru. Am lăsat în urmă ultimile colibe şi gardul dărăpănat, înalt de două picioare, care împrejmuia satul. Am pătruns printre arbori şi am ajuns în faţa unei construcţii ciudate, un fel de port în miniatură. Săpată în pămîntul moale, se vedea un fel de grotă mare, în care puteam încăpea cîţiva oameni. Grota era ocrotită în exterior, de o carcasă din crengi acoperite cu frunze ca o carapace de broască ţestoasă, semănînd cu o porţiune de tranşee militară. In faţa ei, se ridică un fel de parapet din trunchi de arbori tineri, golurile dintre ei fiind umplute cu lut. Parapetul se înălţa între doi arbori, la vreo zece picioare deasupra pămîntului, iar sus avea instalat un foişor, la care ajungeai căţărîndu-te pe o scară din funie. Carlos mă privi mirat.

— Şi la ce foloseşte asta, Hamilton? Ce-i asta, de fapt?

— O să vedeţi. Ah da, un ultim lucru, domnilor. Se aplecă spre grotă şi se întoarse fulgerător, ţinînd în mînă o puşcă mitralieră de mare calibru. Iar noi plecasem neînarmaţi ! Uitasem că toate armele puteau foarte bine să nu se afle în colibă sau în bărci.

— Acum, domnul William vă va lega frumuşel. Vă rog, fără scîncete.

Ceilalţi scoaseră şi ei la iveală arme, care acum ne ţinteau ameninţător piepturile.

— Intoarceţi-vă cu spatele şi încrucişaţi-vă mîinile la spate. Repede!Vocea lui Hamilton deveni dură.

Doi dintre ei se apropiară şi ne legară strîns, cu o funie subţire, apoi ne îmbrînciră la picioarele parapetului.

— Aşa. Acum e-n regulă. Imi pare rău că nu pot să vă trag un glonţ în ţeastă, deşi o să o fac cu plăcere, dacă mă obligaţi. William, i-ai controlat dacă nu au arme ascunse?

— Nu, răspunse acesta.

— Fă-o mai repede. Nu mai avem timp de pierdut.

Ceea ce a urmat, s-a petrecut cu iuţeala fulgerului şi nu am înţeles de ce bietul Carlos s-a gîndit să acţioneze atunci. Poate pentru că luîndu-i-se revolverul, nu mai avea nici o şansă şi nu ştia dacă va mai putea să întreprindă ceva. L-am văzut pe William îndreptîndu-se spre noi şi aplecîndu-se, apoi Carlos se

răsuci brusc cu spatele şi răsună un foc de armă. William se prăbuşi pe spate, scoţînd un strigăt. Am avut reflexul de-a mă arunca într-o parte, altfel gloanţele m-ar fi lovit şi pe mine. Paul, care probabil urmărise atent acţiunea lui William, reacţionă rapid, descărcînd o rafală în trupul lui Carlos.

Am întors capul spre acesta. Nu mai zvîcnea. Cu faţa în sus, zăcea într-o baltă de sînge. Murise, murise cu mîinile legate, ca o otreapă, ucis de un ticălos. Nu am avut nici o răbufnire de furie. Ceya se rupsese în mine şi nu mai simţeam decît o mînie rece, oarbă.

Hamilton se apropie de trupul lui William. Şi acesta era mort, cu ochii larg deschişi. Glonţul, tras de jos în sus, îl nimerise drept în piept şi-l ucisese pe loc.

Hamilton îşi îndreptă trupul şi privi spre cadavrul lui Carlos.

— Cîine blestemat, înjură el şi-l izbi cu piciorul. Se răsuci spre mine. Sper că n-ai de gînd să faci la fel, nu?

— Nu, Hamilton. Eu nu o să crăp înainte de-a te vedea mort.

Se aplecă prudent şi mă percheziţionă cu grijă. Imi legară şi picioarele. Apoi îmi întoarseră spatele.

— Eric, întrebă Hamilton, ai notat exact toate distanţele ?

— Da, răspunse acesta. Temperatura şi umiditatea sînt în regulă.

— Perfect. Băieţi, e clipa cea mare. Să vedem de ce-i bună drăcia aia. Paul, mergi la mitralieră. Vezi să nu uiţi masca şi costumul de protecţie, nu se ştie niciodată. Mitraliera e-n regulă?

— Da, e îngropată în nisip; am verificat-o azi-dimineaţă.

— Singurul loc pe unde pot fugi eventualii supravieţuitori este spre tine. Ai foarte mare grijă, nu se ştie cum iese.

Dumnezeule, Satul !

— Hamilton, am strigat, ce naiba ai de gînd să faci ? Am încercat să mă ridic, zvîrcolindu-mă, dar nu am reuşit.

Hamilton nici nu mă băgă în seamă. Avea expresia transpusă a unui general care se pregăteşte pentru o operaţiune foarte importantă. Paul plecă.

— George, înlături puntea de peste mlaştină, apoi iei poziţie pe malul rîului. Il sprijini pe Paul, în cazul în care vor încerca să se refugieze în partea cealaltă, dacă jucăria nu funcţionează.

George îşi luă arma şi dispăru. Eric se căţără în foişor. Privea prin binoclu.

— E-n regulă, spuse el, sînt adunaţi.

Hamilton se duse la bordei şi scoase de acolo lada lungă, cea de care avuseseră atîta grijă în cursul expediţiei. Deci Carlos avusese dreptate şi scopul lor era legat de această ladă. Dar în ea nu se aflau bani sau aur.

Hamilton o deschise cu grijă şi scoase din interior mai multe părţi ale unui ansamblu, înfăşurate în hîrtie groasă, mustind de ulei. Le montă cu precizie. Rezultă un fel de aruncător de mine, de o formă ciudată. Cînd arma fu montată, Hamilton i-o întinse lui Eric în foişor, ajutîndu-l să o prindă. Acesta o instală pe parapet, privind apoi prin luneta care era ataşată armei. Hamilton scose carnetul în care îşi făcea însemnările.

— Dictează-mi coordonatele, ceru el.

Apoi, mă îmbrînci cu pipiorul spre bordei. Am încercat să mă împotrivesc, dar mă izbi cu sălbăticie în burtă şi în spate. M-am prăbuşit în bordei, cu faţa în ţărînă. M-am răsucit, încercînd să văd ce se petrece afară.

Hamilton îmbrăcă un complet de protecţie, o salopetă. Apoi îşi puse o mască de gaze şi scoase din ladă un fel de cutie neagră, pe care o deschise cu multe precauţiuni. Ii întinse lui Eric un obiect lunguieţ, aducînd cu o grenadă antitanc. Apoi trecu dincolo de parapet şi nu l-am mai văzut.

Timp de aproximativ o jumătate de minut nu se întîmplă nimic şi făceam eforturi disperate să ajung cu mîinile la revolverul pe care-l aveam legat de pulpă şi pe care Hamilton nu-l descoperise. Hamilton veni şi se strecură şi el în bordei, îmbrîncindu-mă. Din gura bordeiului, dădu foc unei rachete de semnalizare, care peste cîteva secunde îşi desfăcu luminile pe cer. Din pricina zvîrcolirilor, funia îmi crestase deja carnea de la încheieturi, şi sîngele începuse să şiroiască. Dintr-o dată, din foişor se auzi o detunătură puternică, de cîteva ori mai puternică decît explozia unei grenade. In următoarea clipă, Eric sări din foişor şi se adăpoşti în bordei. Işi puse rapid o mască de gaze. Nările îmi fură izbite de un miros înţepător, aducînd vag aminte de cel al florilor putrezite.

Se auzi un fel de vaiet prelung, îngrozitor, scos parcă dintr-un singur piept, de uriaş lovit de moarte. Apoi nimic, doar nişte troznete înfundate şi-o rafală de mitralieră. Apoi nimic, liniştea.

Hamilton îşi privea ceasul, prin sticlele măştii de gaze. Incremenisem, eram incapabil să gîndesc, realizam doar că se

întîmplase un lucru îngrozitor, absolut îngrozitor, la care asistasem fără să pot face ceva să-l împiedic.

După un timp, Hamilton îşi scoase masca. Imi cercetă atent faţa.

— E O.K., îi spuse el lui Eric, care îşi scoase şi el masca. La el nu se vede nimic. Hai să ne schimbăm.

Cei doi ieşiră. Ii auzeam vorbind. Eric veni şi mă tîrî afară, aruncîndu-mă iarăşi la picioarele parapetului. Am observat, că faţa lui Carlos era acoperită de pete roşii, ca şi cum pielea i-ar fi fost opărită. Mirosul se mai simţea vag în aer, dar respiraţia imensă a Pădurii îl înghiţea cu repeziciune.

Hamilton se aplecă şi-mi reteză cu un cuţit funia la picioare; m-am ridicat, proptindu-mă cu spatele de parapet.

— Spre sat, spune Hamilton, făcînd semn cu arma. O iei înainte. Dacă încerci să fugi, te curăţ. Eric pregătea un aparat de fotografiat. Am pornit.

Imi era groază că o să găsesc satul distrus, că totul o să fie o vîlvătaie de foc şi sînge. Dar ceea ce mi se înfăţişă privirilor era de o mie de ori mai groaznic.

Colibele erau neatinse, nici măcar o frunză de pe acoperişul vreuneia nu se clintise. Doar că totul căpătase o vaga nuanţă roşiatică.

Piaţa era plină de oameni, care, mi-am dat seama, că sînt morţi. Muriseră probabil aproape instantaneu. Erau toţi îngrămădiţi la un loc, acolo unde îi surprinsese catastrofa. Inregistram automat imaginile, erau prea insuportabile pentru a le trece prin filtrul conştiinţei. Trupuri contorsionate, prăbuşite în poziţii groteşti. Pete mari, de un roşu aprins pe piele şi gurile larg căscate, căutînd parcă o ultimă doză de aer. Trupuri, trupuri, devenite într-o secundă cadavre. Pînă şi animalele din sat erau moarte, risipite printre oameni. Şi colibele neatinse, ca în urmă cu o oră, cînd printre ele forfotea viaţa.

De cîteva ori m-am împiedicat şi am căzut. In minte îmi revenea chipul lui Carlos, cu privirea încremenită. Carlos. Mă poticneam de trupuri. L-am recunoscut pe Raymundo, încovrigat ca un cîine, cu mîinile la gît. Lîngă mine, Eric făcea mereu fotografii. Am observat că apăruseră Paul şi George, cu armele în mîini. Totul era O.K. Nu reuşise să scape nimeni. Doar doi, aflaţi în zona lacului, încercaseră să se refugieze pe mal. George îi împuşcase. Cadavrele erau acolo, pe mal.

— Hei, Candwell, mă strigă Hamilton şi am întors capul spre el. Am apucat să văd venind lovitura, dar nu am mai putut să o evit. Mi-am pierdut cunoştinţa.

Cînd mi-am revenit, eram pe malul Rîului. Capul mă durea îngrozitor şi simţeam că părul mi-era plin de sînge închegat. Gîndurile îmi pluteau într-un fel de ceaţă. L-am zărit pe George, la cîţiva paşi de mine. M-am răsucit cu greutate spre el. Indreptă imediat arma asupra mea.

— Unde sînt ceilalţi? l-am întrebat. Nu mai este nimeni de ucis. Doar eu.

Atunci am simţit miros de ars. Am încercat să privesc în direcţia satului, dar Pădurea ascundea totul vederii.

— Dau foc la colibe ? am întrebat, dar nici de astă dată nu am primit nici un răspuns. Vor să ascundă tot, nu-i aşa ? De ce aţi făcut asta, George ? Cui foloseşte ?

— Gura, se răsti el. Mulţumeşte-te că eşti în viaţă şi taci.

Am încercat să-mi limpezesc gîndurile. Era singura şansă să scap. Era clar că mai devreme sau mai tîrziu mă vor ucide şi pe mine, eventual după ce o să-i conduc spre M., înapoi. Dar nici măcar pentru atît nu mai aveau neapărată nevoie de mine.

— Ascultă-mă George, i-am spus. Nu sînt înarmat şi tu eşti. Aici, nu am unde să fug. Desfă-mi o clipă legăturile, vreau să merg pînă la Rîu.

L-am văzut că ezită .

— Te rog. Nu am unde să fug, n-ai decît să stai cu arma aţintită asupra mea, înţelegi?

Se hotărî şi se ridică în picioare.

— Bine. Intoarce-te pe burtă. Dacă faci cea mai mică mişcare pînă îţi dau voie, îţi zbor creierii.

M-ăm răsucit şi am simţit cum îmi taie legăturile. Am scos un ţipăt de durere, funia îmi mîncase carnea pînă la os, pierdusem probabil foarte mult sînge. George îşi reluă locul, cu arma îndreptată spre mine.

— E-n regulă. Poţi să te duci la Rîu. Dar repede.

Mi-am dezmorţit încet mîinile şi m-am ridicat în picioare. Trebuia să mă grăbesc, ceilalţi se puteau întoarce în fiecare clipă. Am îngenuncheat în nisip şi mi-am spălat faţa şi gîtul în unda caldă. M-am prefăcut că îmi fricţionez picioarele şi am apucat revolverul. Era foarte mic, nici nu se zărea din pumn. Am făcut o socoteală. După ce vor auzi împuşcătura, le vor trebui

doar cîteva minute pentru a ajunge aici. Erau trei şi se pricepeau la luptă, în plus, ar fi venit protejaţi de arbori, pe cînd eu eram expus, neavînd timp să mă ascund decît în bărci, care ar fi fost străpunse de gloanţe. Deci cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să o şterg, amînînd lupta pentru mai tîrziu. M-am îndreptat spre George, prefăcîndu-mă că îmi masez ceafa cu mîna în care ţineam revolverul. Trebuia să mă apropiu de el, acest tip de revolver nu avea precizie de la distanţă. Şi eşecul însemna moartea. M-am prefăcut că mă clatin. Eram la 20 de picioare de el.

— George, i-am spus, vorbind cu greutate, trebuie să-ţi mărturisesc ceva . . .

Mă lăsa să mă apropii. Eram la 10 paşi de el cînd se răsti:

— Stai dracului pe loc !

Am tras fără să ochesc, amîndouă focurile. De la distanţa aceea, nu puteam să ratez. Fu lovit în plin. Cînd sînt trase de aproape, cartuşele cu explozie lentă fac ravagii. Două mari pete sîngerii înfloriră instantaneu pe pieptul lui şi forţa şocului îl aruncă pe spate. Scăpase arma din mîini. Am sărit şi am ridicat-o. George mai tresări de cîteva ori, apoi se linişti. Murise. Pe faţă îi rămăsese întipărită expresia unei uimiri imense.

Trebuia să mă mişc repede. M-am întors spre bărci şi am descărcat o rafală, ciuruindu-le suficient cît să le fac inutilizabile. Am luat-o la fugă de-a lungul malului, cam un sfert de milă, după care m-am aruncat în hăţiş, continundu-mi fuga. Ştiam că nu mai au cum să mă ajungă. Mă strecuram printre arbori şi tufişuri, încercînd să mă îndepărtez cît mai mult. Reuşisem să scap. Ştiam că nu se vor aventura să pornească imediat după mine. Acum mi-era clar ce am de făcut. Ei urmau să devină vînatul. Mi-am pregătit un culcuş, la adăpostul unui uriaş arbore prăbuşit. Trebuia să încerc să uit şi să dorm, eram la capătul puterilor. Nu mă mai gîndeam decît la un singur lucru: să-i ucid; pentru Carlos şi pentru ceilalţi.

Dimineaţa, cînd am deschis ochii, un ocelot mă privea fix, la cîţiva paşi de mine. M-am ridicat în capul oaselor. Animalul se răsuci şi dispăru într-un desiş. Se auzeau ţipetele ascuţite ale unei păsări raniţe. Capul mă durea şi o sfîrşeală îmi cuprinse trupul. Aveam febră. Mi-era teamă că rănile mi se vor infecta. In Pădure acest lucru se întîmplă foarte repede. Imi înfăşurasem încheieturile mîinilor în nişte bandaje rupte din cămaşa

zdrenţuită pentru a le feri de năvala ţînţarilor. Imi erau umflate şi mişcăm degetele cu mare greutate. La fel îmi bandajasem şi rana de la cap, pe care Hamilton mi-o făcuse cu patul puştii. Foamea şi pierderea de sînge se făceau simţite, m-am ridicat cu mare greutate în picioare.

Eram sigur că cei trei nu avuseseră curajul să plece pe timpul nopţii. Era prea riscant pentru nişte oameni care nu cunosc Pădurea. Aveau două alternative: fie să încerce să repare bărcile şi să pornească pe Rîu, fie să se aventureze într-o călătorie pe uscat, ţinînd firul apei pentru a nu se rătăci. Dar acest lucru era aproape imposibil accesul era foarte dificil, înaintarea fiind oprită de arbori prăbuşiţi şi de surpări de teren. Oricum, trebuiau să se orienteze după Rîu, singurul lor reper şi să evite adîncul Pădurii, unde s-ar fi rătăcit.

Am mers pînă la marginea Pădurii, unde se zărea oglinda strălucitoare a apei, scăldată în primele raze de soare, care se înălţa maiestuos la orizont. Mi-am atîrnat arma de gît şi m-am căţărat într-un arbore înalt. Rănile începură să-mi sîngereze din nou şi cîteva fire de sînge mi se prelinseseră pe antebraţe. Pe rîu nu se zărea nimic.

Fără îndoială, celor trei le era teamă. Dacă se aventurau pe mal, puteau cădea uşor într-o ambuscadă. Pe de altă parte, aveau provizii şi puteau rezista mai uşor, făcîndu-şi socoteala că eu o să încerc să-i atac, adică să mă aştepte ei pe mine. Puteau să practice un fel de război al nervilor. Să se ascundă undeva şi să aştepte, supraveghind la rîndul lor Rîul. Am coborît din arbore.

Trebuia să-mi găsesc hrana.

Nu putem coborî la Rîu pentru a încerca să pescuiesc cu mîna, riscam să fiu pîndit şi împuşcat. Ei aveau binocluri, eu nu. De asemenea nu-mi puteam permite să folosesc arma, aş fi fost auzit şi localizat.

Pentru un necunoscător, găsirea hranei în Pădure poate să pară un lucru foarte simplu. N-ai decît să culegi fructele gustoase care atîrnă în arbori la tot pasul, sau să ucizi un animal dintre cele multe care zburdă în jurul tău, abia aşteptînd să fie împuşcate şi mîncate. De fapt, lucrurile stau cu totul altfel. Fructele comestibile sînt relativ rare, de aceea triburile primitive sînt într-o continuă călătorie după hrană, iar triburile celelalte caută să cultive pămîntul. Iar animalele — tapiri, cerbi — se

dovedesc deseori foarte greu de vînat, necesitînd ore de hăituială obositoare prin hăţişuri şi nu întotdeauna vînătoarea este încununată de succes. De cele mai multe ori, indienii nu-şi pot permite să mănînce pe săturate. Şi chiar dacă aş fi ucis un animal, ar fi trebuit să mă mulţumesc cu sîngele, nu aş fi avut cu ce să-l despic şi să-l mănînc. M-am mulţumit să mestec cîteva frunze de elis, amăgindu-mi foamea cu gustul dulce acrişor.

Am chibzuit. Nu aveam altă alternativă. Trebuia să atac eu. Am făcut un ocol mare, încercînd să-mi păstrez totuşi forţele. Hainele îmi erau ferfeniţă şi bocancii înalţi se rupseră în cîteva locuri. In faţă îmi apăru un şes acoperit de iarbă galbenă, încins de şiruri verzi de arbori şi brăzdat de albiile şuvoaielor apărute în timpul anotimpului ploilor, care acum păreau nişte poteci. Am ocolit pe la lizieră acest şes, cu simţurile ascuţite la maximum. Ştiam că deja pot fi văzut cu uşurinţă.

Ocolind apoi spre dreapta, am coborît spre Rîu, tîrîndu-mă. Am descoperit un arbore de mărime medie, prăbuşit pe jumătate în apă, gata să fie purtat de curent. Ştiam ce am de făcut. Trebuia doar să mai am un dram de noroc.

Peste un sfert de oră, arborele plutea pe Rîu, dus uşor de curentul slab. Ştiam că nu există nici un banc de nisip pînă în dreptul satului. Mă ţineam cu o mînă de o creangă groasă, plutind fără dificultate. Ţeava armei era îndreptată spre malul care se zărea acum doar la 50 de paşi.

Eric se afla lîngă bărci, mai bine-zis lîngă barcă, căci una dintre ele fusese transformată în scînduri. Ideea era bună, din cele două stricate, cei trei vroiau să construiască una singură, nici nu mai aveau nevoie de două. Era concentrat asupra lucrului, mînuind o secure. Era neînarmat.

Puţin mai încolo se afla Paul, fumînd, cu binoclul pe piept şi arma în mînă. La un moment dat observă arborele care plutea încet spre ei şi privi cîteva clipe drept spre mine. M-am scufundat în apă, lăsîndu-mi la suprafaţă doar mîna în care ţineam arma. Dar eram imposibil de observat, apărat de coroana care ieşea cam 15 picioare deasupra apei. Am scos prudent capul din apă. Paul privea în altă parte. Curentul mă ducea acum drept spre ei.

Işi făcuseră bine planul. Probabil căraseră toate cadavrele în colibe, cărora le dăduseră apoi foc. In acest fel, era imposibil să-

ţi mai dai seama de felul în care pieriseră indienii, era doar uşor de constatat că nu fuseseră folosite arme de foc. Deci, totul putea fi pus pe seama atacului unui trib primitiv, în scop de jaf. Proporţiile măcelului erau prea mari pentru acest gen de atacuri, dar nimeni nu avea să facă o anchetă prea amănunţită. Se va vorbi doar de dispariţia satului Churana şi atît. Pe nimeni nu va interesa prea mult faptul că sînt cu 200 de indieni mai puţin în pădure. Triburi întregi fuseseră exterminate, otrăvite cu arsenic, mitraliate. De cîteva ori, ziarele scriseseră despre asemenea masacre, făcînd chiar referiri la persoane concrete care erau vinovate, fură să se poată dovedi niciodată nimic sigur. Mulţi considerau asemenea articole născociri gazetăreşti.

Existau chiar «comandouri ale morţii», specializate în acest fel de acţiuni. Un reporter reuşise odată să se strecoare într-un asemenea comando şi făcuse fotografii în timpul lichidării unui trib întreg. Scăpase doar o femeie, care fugise în Pădure şi fusese urmărită timp de două zile. Cînd a fost descoperită, a fost spînzurata de picioare şi şeful comandoului, un argentinian numit Diego, i-a retezat trupul în două cu o macetă. Şi acest moment a fost surprins pe peliculă de ziarist. A ieşit un scandal monstru şi împotriva tuturor membrilor comandoului au fost emise mandate de arestare. Dar, curios, nici unul nu a ajuns să fie arestat. Cîţiva au dispărut şi nu au mai fost găsiţi niciodată, cîţiva au murit înainte să fie arestaţi. Şeful, acel Diego, a fost găsit împuşcat în camera sa de hotel şi ancheta a dat verdictul «sinucidere ». Dar nimeni nu poate să-şi tragă singur un glonţ între umeri. Lucrurile au rămas aşa.

Dacă într-o ţară civilizată cineva ucide, este urmărit de justiţie şi pedepsit aspru. O crimă sadică îngrozeşte lumea şi luni şi ani în şir se vorbeşte despre aceasta. Psihologi şi alţi tipi cu mintea doldora de formule învăţate pe de rost, se întrec în a da explicaţii despre ceea ce s-a întîmplat. Aici, este cu totul altceva. Indivizii ucid, jefuiesc, torturează, fără teama de a fi pedepsiţi. O carte care ar cuprinde povestirea doar a unei mici părţi din omorurile bestiale care au loc într-un singur an în Pădure, în coloniile căutătorilor de aur, printre căutătorii de cauciuc, printre indieni, ar da coşmaruri şi unui criminalist încercat din Statele Unite. Oamenii sînt împuşcaţi cu gloanţe otrăvite, spînzuraţi, arşi de vii, jupuţi de vii, traşi în ţeapă, şi nimeni nu plăteşte pentru asta. Nimeni nu vrea să ştie nimic.

Ucigaşii beau în baruri elegante şi conduc limuzine de lux, căci există un singur punct comun între ucigaşii cu simbrie de aici şi cei de aiurea: crima este bine plătită, atunci cînd este comisă în interesul cuiva.

Trunchiul se împotmoli în apa mică şi se opri, legănat uşor de curent. Intins pe burtă, aveam un unghi perfect de tragere. Probabil, cei trei nu se aşteptau să fie atacaţi.

Paul se ridică în picioare şi porni spre Eric. Se poticni o secundă. Atunci am tras. Ochisem perfect. Glonţul îl lovi în cap şi am văzut zburîndu-i o bucată din ţeastă. Eric apucă să se ridice şi să se repeadă spre armă. Primul glonţ îl lovi jos, în şale, şi el, icnind scurt, se prăbuşi în genunchi. Al doilea şi al treilea îl loviră între umeri, culcîndu-l la pămînt. Cîştigasem.

Am aşteptat. Peste cîteva secunde Hamilton ţîşni din desiş, cu arma în poziţie de tragere. Slobozi o rafală la întîmplare, făcînd greşeala de-a rămîne în picioare. Dar pe el nu vroiam să-l ucid imediat. Cu pîrghia armei pe foc automat, am tras o rafală la nivelul picioarelor. Scoase un ţipăt ascuţit şi scăpă arma, tăvălindu-se de durere. Am ţîşnit din apă, trecîndu-i malul. Incercă să apuce arma, dar ajunsesem deja prea aproape şi am îndepărtat-o cu o lovitură de picior.

— Dracu să te ia, Candwell, şuieră el, înebunit de durere şi de furie. Dracu să te ia !

Fusese atins la nivelul coapselor şi sîngele îi curgea din. răni răspîndindu-se pe covorul de frunze şi crengi putrezite. L-am percheziţionat — nu mai avea nici o armă asupra lui. Incercă să mă lovească cu pumnul şi să mă prindă de picioare. Părea un şarpe care se zvîrcoleşte după ce i s-a retezat capul.

M-am aşezat la cîteva picioare de el, ţintindu-l cu arma.

— Eşti pierdut, Hamilton. Vei muri aici, ca un cîine. Ceilalţi doi sînt morţi deja, uite-i acolo. Nu vă veţi mai întoarce nici unul.

— Eşti un cretin. Un ucigaş blestemat!

— Stai acolo unde eşti. Tu mă faci ucigaş, Hamilton? Se pare că ţi-ai găsit simţul umorului în ultima clipă.

Mi-am aprins o ţigară, lăsînd arma de-o parte. Nu mai avea nici un rost. Era terminat. Pierduse deja foarte mult sînge şi faţa i se învineţise.

— Iţi dau o ultimă şansă, Hamilton. De salvat nu mai poţi fi salvat, dar poţi să îţi descarci sufletul. Spune de ce. De ce ai făcut toată porcăria asta ? Cu ce aţi tras atunci ?

— Ţi-am spus că eşti un cretin, mormăi el. Mă privea cu o ură cumplită. De ce naiba nu te-am lichidat, Candwell ? De ce mi-a păsat că eşti american ? Dar eşti un prost. Un prost care nu înţelegi nimic.

— Foarte bine, Hamilton. Acum te las, am treabă.

M-am îndreptat spre Pădure. Trebuia să găsesc alimentele şi medicamentele. Simţeam că puterile mă părăsesc cu fiecare clipă şi tot trupul mi-era zgîlţîit de frisoane puternice. Ambele mîini mi se umflaseră şi îmi zvîcneau, semn că infecţia începuse să lucreze.

— Higgins ! — răcni brusc Hamilton, pe cînd mă îndepărtam. Arnold Higgins ! M-am oprit, încremenit. Arnold Higgins, nu-i aşa?

M-am apropiat iarăşi de el.

— Mă cunoşti, Hamilton ?

— Carolina de Sud, insula Parris. Eram instructor. Erai la 612, nu-i aşa? Locotenentul Powers, colonelul Winkler, îţi aduci aminte?

Mă privea cu un rînjet dement, cu ochii strălucitori.

— Trădător spurcat. . . Ţi-ai împuşcat camarazii. Dezertor împuţit, otreapă spurcată, fiu de căţea blestemată . . .

— Adio, Hamilton.

M-am îndepărtat. L-am auzit răcnind de furie de cîteva ori, apoi vocea i se stinse într-un fel de horcăit. Puntea peste mlaştină nu mai exista şi a trebuit să fac un ocol larg spre stînga. După ce am trecut povîrnişul, o privelişte cumplită mi se înfăţişă ochilor. Satul dispăruse. în locul său vedeam doar mormane de cenuşă, resturile colibelor arse, printre care se zăreau cadavre carbonizate. Am coborît povîrnişul. Am dat peste bagajele lor lîngă lac şi am descoperit raniţa cu medicamente. Am înghiţit cîteva tablete de penicilină. Nu am încercat să mănînc nimic. Aparatul de fotografiat al lui Eric era acolo. M-am întors pe locul unde fusese satul şi, înfrîngîndu-mi sila, am fotografiat totul. Ştiam că voi avea nevoie de aceste fotografii. Am traversat satul şi am ajuns la locul din care Eric lansase încărcătura ucigaşă. Speram să descopăr trupul lui Carlos, pentru a-l îngropa. Dar trupul său, ca şi trupul lui William, dispăruse. Fuseseră poate duse într-o colibă şi arse. Prietenul meu, Carlos, nu avea parte nici măcar de un mormînt şi-o cruce.

M-am întors la bagaje şi am început să caut prin ele. Dar lada

cu arma care fusese folosită dispăruse fără urmă. Am încercat să mă ridic, dar nu am reuşit. Mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit spre seară, scăldat în sudori şi zgîlţîit de frisoane. Tremurînd, am reuşit să-mi schimb bandajele, care musteau de puroi, turnînd o sticlă cu alcool peste ele. Apoi am înghiţit iarăşi cîteva pastile. Dacă rănile mi se cangrenau, eram pierdut. Dureri atroce mă fulgerau pînă la subţiori. Toată noaptea am delirat, chinuit de coşmaruri. Prin faţa mea se perindau Carlos, sergentul Smith, Eric. Raymundo mă chema la pescuit, spunîndu-mi că în Rîu se află o imensă balenă albă. Am intrat în apă şi mii de piranha se năpustiră asupra noastră. Urlam, cuprins de dureri. Marnaunti, legat de un stîlp, ardea de viu, implorîndu-mă să-l salvez. In momentul în care l-am atins, am luat foc eu însumi. Mă zvîrcoleam cuprins de flăcări şi urlam.

Cînd mi-am revenit, mi se părea că muncisem tăind un munte de sare. Mă durea tot trupul, dar febra dispăruse. Reuşisem să înving infecţia. Eram îngrozitor de slăbit. Am deschis o conservă, silindu-mă să mănînc. Am vomitat de două ori, dar am continuat să mănînc. M-am ridicat apoi cu greu, eram chinuit de ameţeli şi vedeam totul ca într-o ceaţă deasă. Era trecut de prînz, soarele ardea cu putere.

Am ajuns cu greu pe mal şi mi-am cufundat capul în apă. Am băut cu sete.

Hamilton murise. Incercase să se tîrască pînă la arma pe care o lăsase Paul să cadă atunci cînd îl împuşcasem. Cadavrele celorlalţi doi, intrate deja în putrefacţie, zăceau tot acolo, cu feţele ciugulite de păsări. Am vomitat iarăşi.

Spre seară, am prins puteri şi am reuşit să îngrop cele trei cadavre. Trebuia să părăsesc cît mai repede acel loc de coşmar, înainte de a-mi pierde minţile. Febra dispăruse de tot şi mă simţeam în stare să pornesc pe Rîu. Din fericire, benzina era încă în cantitate suficientă pentru o barcă, deşi cei trei folosiseră o mare parte din ea la incendierea satului.

La Hamilton găsisem carnetul în care îşi făcuse însemnările, dar totul era codificat, mai puţin nişte coordonate şi date meteorologice. La un moment dat, spre sfîrşit, apăreau două cuvinte: « Condiţii perfecte ».

Eric aproape reuşise să repare una din bărci şi pînă la lăsarea nopţii am terminat treaba. Am încărcat în barcă o parte din alimente, medicamentele şi arma mea, pe care cei trei nu o

aruncaseră. Pistolul « Derringer » îl găsisem în buzunarul lui Paul şi l-am pus şi pe acesta în raniţă, îmi salvase viaţa. Nu am mai găsit arma lui Carlos; bătrîna flintă îşi dormea poate somnul de veci pe lîngă stăpînul său. Am dormit acolo, pe malul Rîului, în barcă. Nu mai vroiam să intru în Pădure. Trebuia doar să mă întorc şi să fac un singur lucru. Dar asta dincolo, în cealaltă junglă, în cea de beton. A doua zi, în zori, urma să pornesc.

PARTEA A TREIA

Reuşisem să repar barca şi să pornesc pe Rîu. In a doua zi de călătorie am văzut indienii primitivi pe mal, în partea dreaptă; s-au făcut nevăzuţi de îndată ce m-au simţit apropiindu-mă. Eram absent. Imi aminteam de drumul nesfîrşit prin jungla vietnameză. Gloanţele «lor» mă ajunseră şi aici.

Mă gîndeam la Carlos şi la celălalt, la Pierre. Ucişi. Carlos, care supravieţuise unui război civil necruţător, încercînd să-şi elibereze ţara de tirania unui dictator sîn- geros, murise aici, într-o luptă care nu-l privea cîtuşi de puţin, ca şi cum gloanţele lor îl ajunseseră şi pe el abia aici, departe, în Pădure. Căci atîta vreme cît există ucigaşi ca Hamilton, indiferent dacă au sau nu trese sau stele pe umeri şi indiferent din ordinul cui ucid, nicăieri nu eşti în siguranţă. Asta învăţasem acum. Ştiam că fusese o biată iluzie faptul de-a mă crede în siguranţă.

Atunci cînd plecasem în Vietnam, mai credeam încă în vorbe înălţătoare, în jurămîntul pe care, copil fiind, îl rostisem cu mîna pe drapelul cu stele şi dungi, şi care se încheia cu: «... dreptate pentru toţi». Credeam că există nişte legi şi o justiţie care veghează ca aceste legi să fie respectate. Dar acolo, în Vietnam, realizasem că toate sînt vorbe goale. Cei care ne predicaseră bunătate creştinească şi ne învăţaseră cele zece porunci, ne trimiteau acum să tragem cu puşca în oameni, la adăpostul aceloraşi cuvinte şi lozinci. Ceea ce se petrece într-un război nu

are legătură cu nimic logic, firesc. Era doar o uriaşă crimă care se petrecea, dar care nu mai era pedepsită, ci încurajată. Căci şi pentru « ceilalţi» era la fel. Şi ei credeau în aceleaşi cuvinte şi în faptul că dreptatea este de partea lor. Credeau că este un lucru drept, căci aşa li se spusese.

Mă supusesem şi eu regulilor jocului şi devenisem un bun soldat, încă de acolo, din tabăra de antrenament din insula Parris. Văzusem apoi oameni ucişi, torturaţi, schilodiţi — pentru ce? Observam că prea puţini îşi puneau aceste întrebări, majoritatea se mulţumeau cu faptul că primiseră ordin să facă acele lucruri. Era pentru prima oară cînd regretam că-mi nenorocisem viaţa împuşcîndu-l pe nenorocitul acela de sergent William B. Smith, ca şi cum n-ar fi fost alte sute ca el care să continue să facă acelaşi lucru. Impuşcasem doar un biet dulău, în timp ce vînătorii continuau să asmuţă imensa haită. Nici ceilalţi nu procedau altfel. Găsisem trupuri de prizonieri americani, căzuţi în mîinile vietnamezilor, care prezentau semne de tortură îngrozitoare şi care fuseseră lăsate intenţionat să fie găsite, pentru a ne înspăimînta. Deci şi la ei existau sergenţi ca William B. Smith. Probabil că există peste tot. Totul este să nu ajungă să ţină arma în mînă vreodată, într-o Pădure, unde poţi ucide fără a fi pedepsit.

Acum înţelegem de ce Carlos nu se mai întorsese în ţara sa. Pentru că, indiferent ce se întîmpla, nimic nu spăla sîngele camarazilor săi, morţi în faţa lui, cu arma în mînă, pentru o idee care murea o dată cu ei. Crezîndu-se liberi, în lumea asta ticăloasă, în care ai doar o singură libertate: să lupţi pînă la capăt şi să mori în picioare.

Seara, poposeam în aceleaşi locuri în care fusesem cînd urcasem pe Rîu. Dar de astă dată eram singur. între timp, toţi ceilalţi muriseră. Pe patru dintre ei îi ucisesem eu.

După trei zile am ajuns la M. Am pregătit o poveste pe care să le-o îndrug lui Jose şi celorlalţi. Speram că vestea masacrului satului Churana nu ajunsese pînă la ei. Dar nu văzusem pe nimeni trecînd pe Rîu, iar în Pădure Rîul era locul pe care circulă toate veştile.

Le-am spus că cei cinci au plecat mai departe şi au stabilit o tabără la trei zile de satul Churana. Eu m-am întors în oraş, mai avem nevoie de nişte lucruri pe care nu le luaserăm cu noi. Nu m-au întrebat nimic despre rănile de la mîini.

In sat se aflau doi olandezi veniţi la vînătoare. Sufereau de căldură şi aproape nu se mişcau din hamacuri, îmi şopti Jose, rîzînd. Băştinaşii vînau pentru ei, care nici nu intraseră în Pădure. Doar făceau fotografii. Cînd mă zăriră, cei doi veniră bucuroşi spre mine. Erau doi inşi pe la vreo 50 de ani, mici de statură şi graşi, opăriţi de soare şi veşnic lac de sudoare.

Dar nu aveam chef de conversaţie. Jose le spusese că sînt călăuză şi foarte bun vînător şi vroiau să mă angajeze, măcar două zile, pentru a merge în Pădure. Nu aveau încredere în indieni. Le-am explicat că sînt angajat şi mi-e imposibil să le accept oferta.

Au trecut două zile pînă a apărut un avion, două zile în care am stat cu binoclul aţintit spre Rîu, rugîndu-mă lui Dumnezeu să nu apară nici o pirogă care să aducă vestea dispariţiei satului Churana.

In a treia zi, se auzi bîzîitul motorului unui avion, care în curînd ateriză pe pistă.

— Avionul cu alimente, îmi spuse bucuros Jose, sticlindu-şi dinţii. Il aşteptam doar săptămîna viitoare. Toţi se îmbulziră în jurul avionului, pînă şi cei doi olandezi.

Pilotul coborî. Nu, nu era avionul cu alimente al Fundaţiei. Era un avion trimis să-i aducă înapoi pe nişte americani. Am înţeles că era vorba despre grupul nostru.

— Cîte persoane, l-am întrebat pe pilot.

— Cinci, îmi răspunse acesta. Nici n-ar avea loc mai mulţi.

Deci eu şi Carlos nu mai fuseserăm puşi la socoteală.

— Sînt unul dintre cei cinci, i-am spus. Mă numesc Mark Hamilton. Te-a angajat un om numit Gomes, nu-i aşa?

— Aşa-i. Unde sînt ceilalţi patru?

— S-a întîmplat o încurcătură, i-am spus. Ceilalţi patru au rămas în Pădure şi eu va trebui să mă întorc. Aşa că deocamdată plecăm singuri.

Pilotul se scărpină în cap.

— Nu ştiu dacă-i bine. . . Nu am încasat decît jumătate din bani. Dacă nu mi se va da restul? Eu am fost plătit să aduc cinci oameni şi acum mă întorc doar cu unul. Nu ştiu dacă-i bine, mister Hamilton.

— Iţi plătesc eu restul de bani acum, Gomes mi-l va restitui. E bine?

Omul încă se mai codea. I-am strecurat în mînă cîteva

bancnote. Le numără cu atenţie.

— E-n regulă ?

— Sigur. Adică dacă spuneţi că vă înţelegeţi cu Gomes, pe mine nu mă mai interesează. De fapt, dumneavoastră ştiţi cel mai bine.

Mi-am luat rămas bun de la Jose. Ştiam că nu mă voi mai întoarce niciodată acolo. Am urcat în avion şi M. rămase undeva jos, o pată devenită invizibilă în marea de un verde aprins. Arma militară o demontasem şi o vîrîsem în raniţă. Ar fi atras imediat atenţia.

Ajuns în oraş, prima mea grijă, a fost să-mi găsesc o cameră la un hotel. Am ales unul elegant, de lux, aflat chiar în centrul oraşului. Atunci cînd te ascunzi, e bine să eviţi hotelurile dosnice şi prăpădite. Acolo se fac cele mai multe razii ale poliţiei, acolo se întîmplă cele mai multe fărădelegi şi veşnic rişti să te trezeşti cu poliţia pe cap.

In cele de lux, frecventate de turişti bogaţi, de localnici din lumea bună veniţi pentru o întîlnire de afaceri sau pentru a-şi consuma cu discreţie vreo aventură amoroasă, poliţia intră mult mai rar, iar atunci cînd o face, o face doar pentru a încasa bacşişurile. Am ales un hotel pe care nu-l frecventasem decît de vreo două ori, pentru barul excelent în care nu riscam să mă întîlnesc cu vreun cunoscut, mai ales că barba crescută în ultimele zile îmi schimba înfăţişarea. Halul în care arătam nu atrăgea atenţia, arătam exact ca un turist oarecare reîntors după două-trei săptămîni petrecute în Pădure. Am explicat la recepţie că bagajele urmau să-mi sosească abia a doua zi, erau la «Yellow Star», în camera unui prieten. Dar la preţul care ţi se cere pentru o cameră — pentru localnici, aproape inaccesibil — nu ţi se pun prea multe întrebări.

După ce am obţinut cheia, am urcat în cameră şi am comandat masa şi ceva de băut. Apoi, am scos din raniţă toate materialele luate de la Hamilton — carnetul cu note, aparatul de fotografiat, harta întocmită de el — le-am împachetat într-un ziar şi le-am ascuns în pămîntul din ghiveciul unui ficus imens, care trona într-un colţ al terasei.

Mi-am cumpărat de la un magazin din apropiere cîteva cămăşi şi un costum şi am revenit la hotel. Am făcut un duş şi m-am schimbat. Rănile de la mîini se închiseseră şi se acoperiseră cu nişte coji subţiri. Nu m-am bărbierit, mi-am lăsat

barba să crească în continuare.

Am tras apoi un pui de somn, întins în patul imens, încercînd o senzaţie de ireal. Cînd m-am trezit, era seară. Deşi de afară pătrundeau zgomotele obişnuite ale oraşului, liniştea mi se părea nefirească.

Am întocmit un plan de acţiune. Trebuia să o găsesc pe Maria. La localul lui Orlando era prea riscant să merg, eram prea cunoscut pe acolo şi Gomes nu trebuia să afle că m-am întors. Dar de Maria nu ştia nimeni.

La «Yellow Star», forfota obişnuită abia începea. Nu am mers direct la bar, am dat o raită prin sala de jocuri şi am pierdut cîteva jetoane la ruletă. Probabil păream un turist american, bogat şi fără griji. Un individ bine îmbrăcat, între două vîrste, cu un aer distins, după ce intră în vorbă cu mine, încercă să-mi plaseze o femeie. « O ocazie rară, mister», îmi şopti el într-o engleză stricată, adresîndu-mi un zîmbet sleit. «Nu are decît 14 ani. O fetiţă, mister . . . >> I-am întors spatele. Peste cîteva clipe, l-am văzut intrînd în vorbă cu altul. Dispărură amîndoi în holul imens. în această lume, găseşti un client pentru fiecare lucru care este de vînzare.

Am părăsit sala de jocuri, am traversat holul plin de oglinzi luxoase şi am intrat în bar. Dar Maria nu era acolo. Am comandat un Martini şi m-am aşezat să o aştept.

Aici erai înconjurat de o lume pestriţă, de la mari oameni de afaceri, pînă la peşti, de la maniaci ai jocului, care în fiecare seară visau să spargă banca, la femei bătrîne şi bogate, însoţite de play-boy de lux. O lume care nu se deosebeşte esenţial de cea întîlnită în orice hotel scump din orice ţară. O lume plutind în lumina candelabrelor de cristal, într-un amestec de mirosuri fine, de parfumuri scumpe şi havane de lux. In ţara mea, nu avusesem nici timp, nici bani pentru aşa ceva. In drum spre vreun cinematograf ieftin, de cartier, treceam cu prietenii pe lîngă asemenea colivii de lux, în faţa cărora erau parcate limuzine elegante, cu şoferi în uniformă maron, cu caschetă şi mănuşi, citind cîte o revistă ilustrată în aşteptarea stăpînilor. Treceam mai departe, parcă umiliţi, gîndindu-ne în sinea noastră că o dată vom ajunge şi noi să păşim pragul, îmbrăcaţi în smoking şi la braţ cu o femeie după care să întoarcă toţi capul. Apoi intram în cinematograf, să-l vedem pe John Wayne împuşcînd bandiţi şi restabilind ordinea în vreun orăşel, uitînd

de deliciile pe care le ghiceam în spatele uşilor înalte, păzite de portarul a cărui uniformă părea cea a unui general la paradă.

Maria sosise. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, superbă, şi nu avea nevoie de nimic pentru a atrage atenţia asupra ei. Se aşează la bar şi îşi comandă ceva, salutîndu-l amical pe barman. Işi plimbă privirile nepăsătoare peste cei de acolo, şi se opri o clipă şi pe chipul meu, apoi trecu mai departe, fără să pară că mă recunoaşte. Am aşteptat ca scaunul înalt de lîngă ea să se elibereze, şi m-am aşezat alături.

— Bună-seara, Maria, i-am spus. Ai o baftă grozavă: m-am întors.

Imi zîmbi şi-mi trase cu ochiul.

— Te-am observat de la început, yankeule, chiar dacă ţi-a crescut barba asta între timp. Dar am crezut că ai motive să nu vii la mine. Mă bucur că nu-i aşa . Fac eu cinste, bei ceva?

I-am arătat paharul din faţa ei.

— Comandă-mi şi mie ce ai acolo.

— Asta-i o băutură specială, spuse ea rîzînd, care nu cred că ţi-ar place prea mult. E apă colorată, yankeule. Sînt în timpul serviciului. Unde aş ajunge dacă aş bea în fiecare seară cinci, şase pahare aici. Carlos e băiat bun şi ne înţelege.

— Carlos ?

— Da. Barmanul. Aşa-l cheamă ! Carlos. De ce, te-ai schimbat la faţă ?

— Nu-i nimic, Maria. Mi-am adus aminte de un prieten care se numea tot Carlos. E-n regulă. Ai dreptate, apa colorată nu mi-ar cădea grozav. Comandă-mi o votcă rusească, tare şi rece.

— Necazuri, yankeule? Nu le pune prea mult la suflet. Toată lumea are necazuri. Trec.

Işi aprinse o ţigară şi suflă fumul într-o parte.

— Banii sînt la hotel. Vom merge imediat. Am fost fetiţă cuminte.

— Uite ce este, Maria. Iţi voi povesti totul în camera mea. Am una la «Marimar». O să mergem acolo şi-o să vorbim în linişte. Trebuie să mă ajuţi. Două zile am nevoie de tine. Iţi voi plăti cît vrei.

Mă privi ca pe un gîndac ciudat şi pentru o clipă am avut senzaţia că va pleca.

— Ascultă, yankeule. Sînt o fată proastă, de la ţară, dar nimeni nu mă duce de nas aşa uşor. Pentru bani fac un singur

lucru şi nu-mi pasă prea mult cu cine-l fac, dacă poţi să pricepi asta. Şi nu-mi prea place să discut cu ei, să le ştiu numele şi să le ţin minte chipul. Cu tine a fost altceva şi cei 50 de dolari pe care mi i-ai lăsat sînt lîngă ceilalţi, înţelegi? Şi dacă ai necazuri şi mă rogi să te ajut, asta o fac pentru că aşa vreau eu şi nu pentru bani, înţelegi? Văd că eşti speriat şi ştiu că ai nevoie de ajutor şi mai ştiu că bărbaţii sînt nişte fraieri care intră în tot felul de încurcături. Te-am văzut cum îi priveai pe toţi şi mi-am dat seama că ţi-e teamă de ceva.

— E-n regulă, Maria. Ai dreptate, sînt obosit şi nervos. S-a întîmplat un lucru îngrozitor. Hai să mergem. S-ar putea să mă recunoască cineva pe aici şi nu trebuie să se întîmple asta.

Am plătit şi am ieşit. Portarul ne găsi un taxi şi peste o jumătate de oră am ajuns în camera de la « Marimar », Am verificat dacă cineva nu cotrobăise pe acolo. Dar totul era în ordine.

I-am arătat pachetul.

— Uite ce este, Maria. Ia ceva de băut şi ascultă-mă bine. Ştiu că pot să am încredere în tine.

Işi scoase pantofii şi se ghemui pe pat, luîndu-şi aproape scrumiera şi ţigările.

— Spune, Ken. Te ascult.

— Vezi, de fapt nu mă numesc Kenneth Candwell, ci Arnold Higgins

— Incepe bine. Eşti spion?

— Nu, Maria. Lucrurile sînt grave. Sub numele de Arnold Higgins sînt urmărit în SUA pentru crimă şi dezertare din armata americană. Am dezertat din Vietnam, după ce l-am ucis pe un sergent. Tipul a condus o operaţiune de « cartier blanche», aşa spuneau cei din Legiunea Străină franceză. Ştii ce înseamnă asta? Inseamnă că toţi locuitorii unei aşezări sînt ucişi, dintr-un motiv sau altul. De obicei un sat, pierdut la dracu-n praznic, care nu e trecut pe nici o hartă din lumea asta, un sat nenorocit, care pentru lumea asta oricum nu există. Plutonul meu a fost desemnat pentru asta. L-am împuşcat după aceea pe subofiţerul care a condus toată operaţiunea, unul care se numea William B. Smith. L-am împuşcat, apoi am reuşit să evadez din arest. Incepuse debandada în tabără datorită unui atac al celorlalţi.

Mi-am aprins o ţigară.

— M-au ajutat doi ziarişti francezi, care se aflau prin zonă. Ei

m-au botezat cu numele de Kenneth Candwell. Acum, aproape că am uitat numele adevărat.

Maria mă privea fix, ţigara ei ardea singură în scrumieră.

— Au reuşit să dea de tine aici? Te-a recunoscut cineva?

— Nu, Maria, nu-i vorba de asta. Cu o zi înainte să te întîlnesc la « Yellow Star», m-a angajat un tip pentru a conduce o expediţie în Pădure. Tipul mi-a dat de înţeles că ştie adevărul în legătură cu mine. Mi-a confirmat unul dintre cei care formau grupul. Nu ştiu de ce m-au ales pe mine. Grupul era compus din cinci militari. Gomes, cel care m-a angajat, mi-a sugerat că nu-i bine să pun prea multe întrebări. Am acceptat, mi-a fost frică să nu fiu dat pe mîna poliţiei. Nu mai aveam chef să fug a doua oară. M-a însoţit un tovarăş de expediţii, Carlos, de care ţi-am pomenit în bar.

— A murit ?

— Da, Maria, a murit acolo, într-un fel, din vina mea. Eu am insistat să rămînem şi să ducem treaba pînă la capăt. Imi făceam iluzii că totul putea să iasă bine, eram şi curios să văd ce vor. Pe Carlos l-au omorît ei.

— De ce, Ken ? Ce urmăreau de fapt ?

— Nici acum nu mi-e clar ce urmăreau, dar ştiu că au lichidat un sat întreg. Ca acolo. Nu ştiu, e ca un coşmar. Nu ştiu de ce au făcut-o, de ce era nevoie să dispară toţi amărîţii ăia, care nu făceau rău nimănui. De noi aveau nevoie doar să-i conducem, urmam să fim lichidaţi. Eu am reuşit să scap cu viaţă. Carlos a apucat să-l omoare pe unul, pe ceilalţi patru i-am împuşcat eu.

— Dumnezeule ...

— Asta-i, Maria. Am aici toate dovezile despre masacru, chiar ei au făcut fotografii, au luat şi note. Nu ştiu cui urmau să le dea şi ce importanţă aveau.

— Deci asta-i... Şi ce vrei să faci ? Ce mai stai ? Fugi undeva ! Pleacă de aici!

— Asta şi am de gînd să fac. Dar înainte, trebuie să scot de la acel Gomes cît mai multe lucruri posibile, să-mi dau seama ce-au urmărit de fapt şi de ce era nevoie de toată crima asta cumplită. El trebuie să ştie, el i-a angajat. Apoi, voi pleca. La cei doi din Franţa, care sînt ziarişti şi care îmi vor spune ce trebuie făcut. Am acte în regulă, pot să plec, încă nu s-a aflat nimic şi nimeni nu are nimic cu mine.

Maria răsuflă adînc.

— Şi eu cum trebuie să te ajut ?

— Ai de făcut trei lucruri. Să îmi cumperi un bilet de avion pentru Paris, vezi cînd am cursă, ştiu că este din R. Apoi, să-l rogi pe Orlando să vină aici, avînd grijă să nu fie urmărit. Trei, să mergi mîine dimineaţă la acest Gomes, Alvaro Gomes, ai aici adresa. Il cauţi şi îi spui că mister Mark Hamilton îl aşteaptă. Condu-l aici, va veni sigur. Fă în aşa fel încît să ajungă aici în jur de orele 12, nu mai devreme, şi să nu mergi la el pînă nu ai reţinut biletul de avion.

— E-n regulă.

Rămase tăcută cîteva momente, apoi mă întrebă:

— Ken, nu crezi că-i mai bine să pleci pur şi simplu ? Să pleci acum, imediat ? Să nu mai discuţi cu acest Gomes ?

— Nu, Maria! Imi pot pune în cîrcă toată afacerea, să fiu acuzat de asasinarea celor cinci, chiar şi de complicitate la masacru, împreună cu cine ştie mai cine, dacă se va afla ceva. O barcă şi nişte lucruri au rămas acolo, cadavrele a trei dintre ei sînt îngropate pe mal. Şansa mea este să dau totul în vileag, arătînd adevărul, asta înainte să mă acuze ei pe mine.

— Bine, dar nu au cum să afle că trăieşti!

— Pot afla din M. Mai este pilotul care m-a adus, tocmit de Gomes, care mă poate descrie. Poate chiar au avut un om la aeroport.

— Bine, oricum te ajut. Cum spui tu . . . Rămîn noaptea asta la tine?

— Mai bine nu. Eu o să ies, să scap de o armă, îmi păstrez doar revolverul.

— Bine.

— Pe Gomes condu-l doar pînă la intrare, apoi revin-o seara, să-mi spui ce-ai făcut cu biletul de avion. Şi nu uita că Orlando trebuie să ajungă înaintea lui Gomes, pe la 10.

Maria ieşi. M-am întins în pat şi am adormit.

Dimineaţa, mă trezi din somn soneria telefonului. Recepţia mă anunţa că mă caută cineva numit Orlando. Le-am spus să-l lase să urce.

Peste un minut, Orlando îşi făcu intrarea.

— Ce s-a întîmplat, mister Ken ? Se lăsă cu un geamăt într-un fotoliu. Fata aia foc de frumoasă care m-a trimis aici nu mi-a spus prea multe. Doar că eşti într-o mare încurcătură şi să nu spun nimănui că eşti în oraş.

— Aşa-i, Orlando. Ai venit singur ?

— Nu, cu Augusto, chelnerul. E jos.

— E-n regulă.

I-am spus şi lui toată povestea. Orlando se cutremură.

— Uite ce e, Orlando. Peste o oră sau două, Alvaro Gomes va veni aici. Sînt sigur că va veni. Cheamă repede vreo doi băieţi hotărîţi, filează-l cînd apare, să urce singur. De el am eu grijă, nu mă dă gata pe mine un hoit ca el. Dar s-ar putea să vină cu nişte duri şi să nu mă descurc singur, înţelegi?

— Nu-ţi fă nici o grijă. Deşi eu aş zice că-i mai bine să o laşi baltă şi să o ştergi cît mai repede. Bine că ai scăpat o dată.

— Las-o cum îţi spun eu, Orlando. Du-te jos şi ai grijă ca ticălosul să nu urce cu cineva. Laşi să treacă o oră după ce-l vezi urcînd, apoi vii în cameră.

Orlando plecă. M-am aşezat într-un fotoliu şi am început să-l aştept pe Gomes.

M-am prins imediat că se aştepta să mă vadă acolo. Privi liniştit revolverul din mîna mea. M-am apropiat de el şi l-am controlat. Nu era înarmat.

I-am făcut semn să se aşeze.

— De ce, Gomes? Spune repede, de ce?

— Ce vrei să spui, mister Hamilton ? — întrebă el, prefăcîndu-se mirat. De ce te-ai întors singur? Pilotul mi-a spus . . .

— Ceilalţi sînt morţi, Gomes. Inclusiv Hamilton. I-am împuşcat eu. Te miră ? Cred şi eu. Eu sînt cel care trebuia să nu mă mai întorc, nu-i aşa? Ascultă, Gomes: te ucid ca pe un cîine, chiar aici, dacă ai de gînd să facipe cretinul.

Pe faţă îi apăru o expresie aspră, dură.

— Tu eşti cretin, Candwell. Sau mai bine Higgins, nu? Un mare cretin. N-ai decît să mă împuşti. Dar nici nu-ţi dai seama în ce rahat ai intrat. Este adevărat că Hamilton e mort?

— Sigur. Ţi-am spus că i-am împuşcat pe toţi.

— De ce, Candwell ?

— Pentru ceea ce au făcut în satul Churana. Te-am avertizat să nu mai faci pe prostul.

— Pot să fumez ?

— Te rog.

Işi deschise tabacherea şi îşi aprinse o ţigară.

— Mi-e milă de tine, Candwell. Eşti deja un cadavru. Pe mine n-ai decît să mă împuşti. Nu rezolvi nimic.

— De ce au fost exterminaţi nenorociţii ăia, Gomes ? Cine a dat ordinul şi pentru ce? înţelegi, asta mă interesează, cine a dat ordinul? L-am împuşcat doar pe-un nenorocit de conţopist al crimei. Dar de astă dată vreau să ştiu cine a dat ordinul. Cine este Omul de sus?

Gomes începu să rîdă. Părea efectiv vesel.

— Cred că ai înebunit, Candwell. Acum, într-adevăr, cred că ai înebunit. « Omul de sus » ... Să mori de rîs !

Işi scutură ţigara pe covor.

— Uite ce este, Candwell! Asta ca să nu mai îmi pui întrebări idioate: habar n-am ce-au făcut ăia acolo. Nu m-a interesat. Am făcut doar ce mi s-a spus să fac. Exact cum trebuia să faci şi tu. Habar nu aveam nici că tu trebuia să fii lichidat,tu şi cu celălalt.

— Minţi, Gomes. Ai trimis avionul doar după cinci inşi.

— Asta aşa-i. Dar aşa mi se ceruse să-l trimit. Doar după cinci inşi. Dacă tu urma să fii lichidat, asta era treaba ta, nu a mea, înţelegi? Fiecare are grijă de pielea lui.

— Şi vrei să spui că nu ştiai ce se va petrece acolo ?

— Mă crezi sau nu, puţin îmi pasă. Am trecut prin multe, Candwell. Prin multe lucruri care puteau să mă coste scump de tot. Dar ştii care a fost unul din motivele pentru care am scăpat? Ştii? Acela că niciodată nu am pus prea multe întrebări. Niciodată nu m-a interesat ce se petrece deasupra mea. Mi-am încasat banii şi atît.

— Dar ceva trebuie să ştii. De unde veneau cei cinci ?

— Din ţara ta, Candwell. Mai multe nu ştiu. Ştiam doar că au ceva de făcut în Pădure şi-atît. Nici acum nu ştiu ce au făcut de fapt şi nici nu vreau să ştiu. Era doar un serviciu, ca să spun aşa, pe care-l făceam partenerului american. Cinci oameni la care să le asigur intrarea în Pădure, apoi plecarea din ţară.

— De ce m-ai ales pe mine?

— Mi se ceruse ca totul să fie cît mai discret posibil. Aveau nevoie de o călăuză. Nu puteam apela la oamenii Fundaţiei şi acel cineva trebuia să cunoască engleza. Te-au indicat pe tine. Prin unul din subordonaţii mei americani, am primit un dosar, în care aveam toate datele despre tine. Ştiu că te ascunzi aici, că ţi-ai schimbat numele, cred că puteau să afle şi cîţi ani avea străbunică-ta, cînd i-au ieşit măsele de minte. Sînt puternici.

— Cine sînt ?

— Oamenii care mă plătesc. Atîta ştiu şi ţi-am spus că pe mine, personal, niciodată nu m-a interesat mai mult. Nici măcar seara, înainte să adorm, nu mi-am pus întrebări de felul ăsta.

— Continuă.

— Bun. Deci te-au indicat pe tine. De ce? Cred că erai pus la păstrare, pentru orice eventualitate. Mai ştiau că te-ai descurcat frumuşel şi cunoşti bine Pădurea. Iţi sosise ceasul. Erai curcanul de Crăciun, Candwell. Despre celălalt nu mi-au spus nimic. Cred că nici nu se gîndiseră că veţi pleca doi, dar nu conta prea mult.

Işi aprinse încă o ţigară.

— Inţelegi, Candwell? Dacă urma să fii lichidat, înseamnă că totul e limpede. Pe aici nu ştiai aproape pe nimeni. Pentru cei din ţara ta erai ca şi mort. Nimeni nu s-ar fi interesat prea amănunţit pe unde zace hoitul celui care a fost Kenneth Candwell sau Arnold Higgins. Poate chiar aveau de gînd să folosească faptul că erai urmărit de justiţie. Naiba ştie. Gîndeşte-te singur.

— Bine, să zicem că te cred că nu ştiai nimic şi nu ai făcut decît să execuţi nişte ordine. Dar cineva trebuie să ştie. Cine este şeful ?

Mă privi cu milă.

— Credeam că ai înţeles ceva, dar văd că îmi răcesc gura de pomană. Nu înţelegi ? Nu am şef. « Şeful » meu sînt mai mulţi oameni, care conduc o firmă oarecare, o firmă mică şi prosperă, unde toate merg ca pe roate şi nu va da faliment niciodată. Ei sînt « şeful». Vrei să ajungi la ei? De ce? Vrei să le propui vreo afacere? Tu nu ai ce căuta la ei, Candwell. Nici nu te vor lăsa să te apropii de birourile lor. Un funcţionar oarecare te va conduce afară.

Incepu să rîdă.

— Nu rezolvi nimic cu un revolver, Candwell. Ei au bani şi putere şi sînt pentru tine undeva foarte departe. Nici cu avionul nu ajungi la ei. Le-ai împuşcat cîţiva pioni, acum vrei să le mai împuşti unul, şi te crezi grozav. Dar înţelege că sînt prea sus pentru tine. Mulţumeşte-te că ai scăpat cu viaţă. Pleacă. Uită toată povestea asta şi roagă-te să nu te găsească acolo unde te vei ascunde. Dar nu-ţi fă iluzia că vei ajunge tu la ei. Dacă numai pentru asta m-ai chemat, am terminat. Pot să plec?

— Ai venit singur, Gomes ?

— Nu. Era firesc. Sînt doi jos care mă aşteaptă. De ce?

— Intrebam. Nu cumva să-ţi treacă prin cap să mă omori.

— Eşti nebun, Candwell? Vezi numai ucigaşi în jurul tău? N-am omorît pe nimeni în viaţa mea şi nu am de gînd să încep acum. Nu-i genul meu. Din partea asta,poţi să stai liniştit.

— Nu te interesează ce au făcut ei acolo ?

— Nu.

— Totuşi îţi spun: au lichidat un sat întreg. în cîteva minute, cu o pocnitoare care nu ştiu ce înseamnă. Vreo două sute de suflete, Gomes. Te interesează?

— Nu. Nu am nici o legătură cu lucrul acela, indiferent ce-ar fi fost. Nu sînt mai vinovat decît tine, de exemplu, care i-ai condus acolo. Auzi, Candwell, de ce ai acceptat să îi conduci ? Nu eşti un tip prost şi cred că ţi-ai dat seama că nu merg să vîneze sau să împartă Biblii indienilor. Atunci de ce ai acceptat ? Iţi spun eu: ca să-ţi scapi pielea, după ce ţi-am dat de înţeles că ştiu totul despre tine. Şi i-ai condus. Asta am făcut şi eu. Te-am angajat pe tine şi le-am organizat plecarea. De ce? Pentru a-mi salva şi eu pielea.

Am lăsat revolverul în jos.

— Bine, Gomes. Ai învins. Din punctul tău ticălos de vedere, admit că ai dreptate. Nu are rost să-ţi explic de ce eşti un ucigaş la fel de mare ca şi ei. Tot nu ai înţelege. Admit şi faptul că nu poţi să-mi spui mai multe, că nu ştii mai multe. Dar mai vreau un singur lucru: vreau să scrii tot ce mi-ai spus. Să scrii şi să semnezi. Ai acolo hîrtie. Cine eşti, că cineva ţi-a dat ordin să organizezi expediţia asta, cum ai organizat-o, tot. Cu datele exacte.

Mă privi uluit.

— Iţi dai seama ce spui, Candwell? Nici măcar dacă în locul tău ar fi un procuror care mă ameninţă cu 20 de ani de puşcărie nu aş scrie ce-mi ceri! Ce-am vorbit, am vorbit între patru ochi. Dacă ar fi fost şase, te-aş fi întrebat: Despre ce dracu vorbeşti, Candwell? Care Hamilton şi care expediţie ? Pricepi ? Şi la ce naiba ţi-ar folosi hîrtia asta de la mine? Doar nu vrei să te duci la poliţie cu ea? Te-ai trezi expulzat în Statele Unite, unde te-ar aştepta o viaţă în închisoare. S-ar putea să nu fi crezut. Poliţia de aici nu ştie de glumă. O mulţime de oameni îşi rup mîinile căzînd pe scări sau se sinucid în anchetă, şi asta poate pentru că au furat un portofel. Cu tine crezi că vor discuta prieteneşte?

Vei fi ţapul ispăşitor ...

— Nu ţi-am spus ce voi face cu hîrtia, Gomes. Dar, dacă vrei, îşi promit că nu o să mă duc la poliţie cu ea. Dacă atît îţi ajunge.

— Atunci ce vrei să faci, Candwell ?

— Să o prind în caietul cu amintiri. Am acolo tot felul de lucruri. Uite ce e, Gomes ! Văd că te-ai relaxat prea mult. Fă ce-ţi spun şi după aceea eşti liber să pleci unde vrei. Atîta tot. Scrie hîrtia şi du-te dracului. Dar te rog să nu întinzi coarda prea mult.

Ezită cîteva clipe.

— Bine. Deci nu vei merge cu ea la poliţie ?

— Nu.

Incepu să scrie. Acoperi două pagini. Le-am luat şi le-am citit.

— E-n regulă. Eşti liber să pleci.

Işi luă pălăria. In prag se întoarse spre mine:

— Nu ştiu exact ce ai de gînd, Candwell, dar simt că eşti pe cale să faci o mare greşeală. Deja a fost o mare greşeală faptul că m-ai chemat aici, în loc să fii acum în cealaltă parte a lumii. S-ar putea să fiu şi eu urmărit fără să ştiu. Oricum, nu cred să ne mai vedem vreodată, Adios, Candwell!

Peste cinci minute, Orlando urcă în cameră.

— L-ai lăsat să plece ?

— Da.

— Tu ştii mai bine. Tipul venise cu două gorile, dar i-am sugerat să-i lase puţin la bar pe băieţii ăştia. S-a conformat imediat, cred că îi era frică de ceva.

— Are toate motivele. Bine, Orlando, îţi mulţumesc. Poţi să le dai drumul la băieţi.

— Nici o problemă.

— Eu o şterg. Naiba ştie dacă reuşesc sau dacă mă mai întorc vreodată. Zilele de aici s-au terminat. Ţie pot să-ţi spun, deşi nu ştiu dacă-i bine pentru tine. Voi pleca în Franţa. Acolo am nişte prieteni care au mijloace să mă apere. Iţi mulţumesc pentru tot, Orlando. Ai grijă de Maria, fata care ţi-a adus mesajul. Nu pot să o iau cu mine şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Şi încă ceva: înainte să plec, voi scrie absolut tot ce s-a întîmplat, o declaraţie completă. In două exemplare, pe care ţi le voi trimite. Unul îl pui la loc sigur, celălalt, după ce aştepţi două săptămîni, îl expediezi la Paris, la adresa asta.

— Sigur, mister Ken. Pe fată pot să o şi ascund undeva, dacă va fi nevoie. Să mă caute doar.

— Mulţumesc, Orlando. Poate, cine ştie, de data asta vom cîştiga noi. . .

EPILOG

Anda Martinez, supranumită Maria, 22 de ani: moartă la 12 septembrie, 197 . . ., « ucisă prin ştrangulare, în scop de jaf» (concluzia anchetei conduse de căpitanul de poliţie M.V.).
Orlando S., 63 de ani, proprietarul localului «Orlando»: mort din cauze naturale la 23 septembrie; certificatul de deces, semnat de medicul C.R.S. indică «hemoragie internă datorată stării cirotice avansate». Augusto R., 24 de ani, barman la localul « Orlando »: victima unui agresor înarmat cu o armă de foc, împuşcat mortal în abdomen, la data de 21 septembrie 197 . . ., orele 23, 00, pe cînd părăsea localul. Ucigaşul a reuşit să fugă de la locul faptei şi nu a fost găsit niciodată.
Arnold Higgins, cetăţean american, 30 de ani: împuşcat mortal la data de 11 septembrie 197..., în perimetrul aeroportului internaţional R., de către doi agenţi ai poliţiei locale. Poliţia fusese sesizată că acesta încearcă să scoată din ţară o mare

cantitate de cocaină. Impotrivindu-se arestării şi încercînd să facă uz de revolverul pe care îl avea asupra sa, a fost împuşcat, decedînd pe loc. In bagajele sale a fost descoperită o cantitate de 1,5 kg de cocaină, pe care urmărea probabil să o transporte în Franţa, asupra sa găsindu-se un bilet de avion pentru Paris şi un paşaport pe numele Kenneth Candwell, nume sub care acesta intrase în ţară în urmă cu trei ani. Higgins era urmărit în SUA pentru omor, unde se credea că a decedat, după ce dezertase din armata americană.
Alvaro Gomes, 45 de ani, directorul unei societăţi mixte, cu capital nord-american; împuşcat mortal în biroul său de o persoană rămasă neidentificată. La sfîrşitul anului 197 . . ., firma al cărei director fusese s-a dizolvat. Raymundo Chicea, 28 de ani, proprietarul unui mic avion pentru transportul mărfurilor şi pasagerilor; dispărut fără urmă la data de 10 septembrie, 197 . . .

In arhivele armatei americane există un raport strict- secret despre testarea în condiţii naturale a unei arme noi, din categoria armelor chimice, cu eficacitate deosebită în condiţiile climei tropicale, rezultatele testării fiind, se pare, pozitive. Operaţiunea de testare a acestei arme a primit delicatul nume de « OPERAŢIUNEA „PARADIS”» şi a fost condusă de maiorul — post-mortem — Mark D. Hamilton.

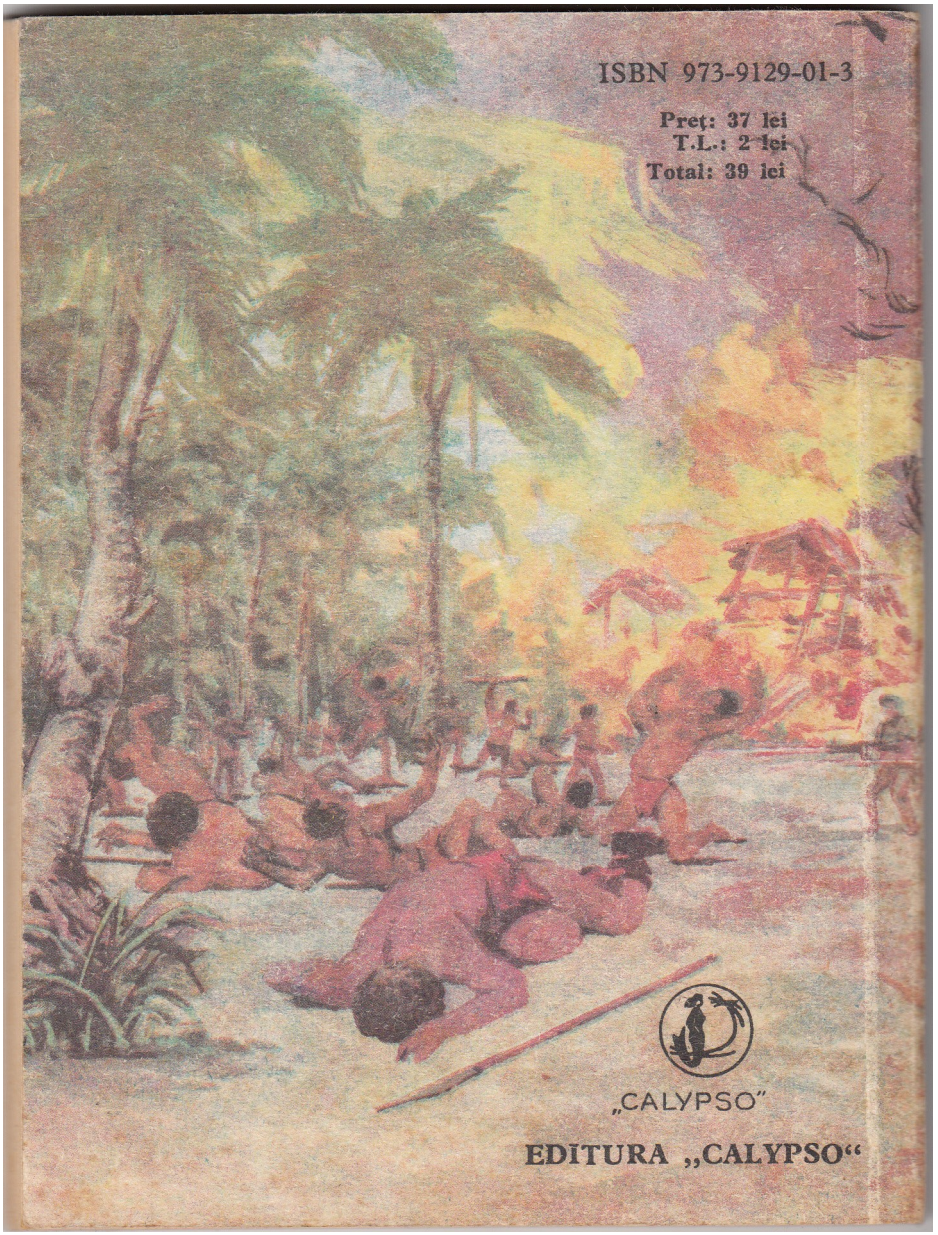

ISBN 973-9129-01-3

Preț: 37 lei
T.L.: 2 lei
Total: 39 lei

„CALYPSO"

EDITURA „CALYPSO"